C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Slechta_Vladimir-Svet_po2energeticke-4-Kyborgovo_jmeno..PDB

PDB Name: Šlechta-01-Kyborgovo_jméno
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.4.2004
Modification Date: 25.4.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Říká se, že Oggerd není člověk, ale kyborg, kybernetizovaný organizmus. Říká se, že kdo zaútočí na Bludnou loď, ten zemře. Říká se toho spousta. Ale ve světě po druhé energetické válce, kde na troskách atlantické civilizace prosazuje své zákony germánské Císařství, jsou slova pořád jen slova. A před kulkou vás neochrání.

• mise u krutém Pohraničí se pro majora císařské armády Oggerda zvaného Orlosup, vyjednavače Pěnkavku Goweryho a čaroděje-technologa Halgerda Harga změní v zoufalý boj o přežití.

• Fascinující vojenská science fiction, dílo jednoho z nejznámějších českých autorů, vás zavede až na samé dno lidských možností a seznámí vás s osudem mužů, kteří umí to nejdůležitější- přežít.

VLADIMÍR ŠLECHTA - KYBORGOVO JMÉNO

OBSAH:

Někdy před tím (prolog):
Setkání s přízrakem
První den:
Krvavá fotografie
První den, pokračování:
Lekce z aplikované psychologie
Druhý den:
Kdo všechno pátrá po Hargovi
Třetí den:
Na sever od Slané řeky
Čtvrtý den:
Muž s modrou tváří
Čtvrtý den, pokračování:
Zázraky zmizelého světa
Pátý den:
Skleněná hora
Pátý den, pokračování:
Čekání a číhání
Šestý den:
Jedovatý dech
Sedmý den a další dny:
Návrat ztraceného přítele

Motto:
„ Těžko na cvičišti, lehko v boji.“
(Dávný ruský generál)
„ Těžko na cvičišti, lehko v epicentru jaderného výbuchu.“
(Nápis na lavici kadetní školy)

NĚKDY PŘED TÍM (prolog):
SETKÁNÍ S PŘÍZRAKEM

„Už jedou,“ zahalekal rybář z ostrohu. „Už plují!“
Hal Hargo zvrátil hlavu a zaclonil si oči, skryté za silnými brýlemi. Vykřikl: „Pěnkavko! Jste hotoví?“

Hezká Goweryho tvář se ukázala asi šest metrů nad ním. „Pracujeme na tom, Haliku!“

Vzápětí se vedle Goweryho začalo vysouvat dlouhé ráhno. „Tak, Oggie, ještě kousek! Doleva, rovně - a dost. Stačí! Minutku, Haliku, ještě to tady musíme založit kamenama!“

„Pospěšte si!“ vypískl Hal Hargo. „Piráti už vpluli do ústí!“

„My víme, Haliku,“ houkl shora konejšivě Gowery. „Taky jsme to slyšeli.“

Dole jiskřila modrá hladina, v ní se zrcadlily stěny ze zvětralé žuly. Slunce pálilo a nad okraji propadliny se vlnil vzduch. Nepohnul se ani stvol chudé trávy, vyrůstající ze skalních kapes, kam vítr navál spraš.

Skalní stěny Maribské propadliny byly v těchto místech vysoké asi sto padesát stop a vodní hladina se od stěny ke stěně rozpínala v šíři nějakých sta metrů. O zhruba půl kilometru dál ústila propadlina do moře. Místní lidé toto moře nazývali Černé. Snad ono jméno, Černé moře, vzniklo v době, kdy tu naplno zuřila druhá energetická válka. Tehdy se obloha skryla za mračny kouře z hořících ropných polí i bavlníkových plantáží, z nebe pršel mastný popel. Několik jaderných výbuchů dočasně snížilo hladinu o téměř deset metrů. Ale říkalo se také, že název Černé moře je starší než poslední velká válka, tak že se ta modravá plocha jmenuje odjakživa. Jisté bylo jen to, že tu kdysi probíhaly boje s výjimečnou intenzitou. Zde se před čtvrt tisíciletím vojensky střetly tři kultury: ze západu atlantická civilizace, z východu Rusko a z jihu pak islám. Společným úsilím všech tří protivníků se krajina změnila ve scenérii z děsivé germánské pohádky. Mořská voda se po pár desetiletích sice pročistila a vrátil se do ní život, ale v hlubinách se skrývaly nestvůry s obrovskýma očima a mnoha chapadly. V zátočinách, v hromadách zrezavělých vraků, prý stále bděly automatické bojové systémy ruských křižníků, připravené zahájit palbu na jakýkoli cíl větší než tuleň nebo albatros. Úrodná země se na západním pobřeží tu a tam pokryla lesklou krustou velmi podobnou glazuře dobře vypáleného hliněného hrnce.

Jak to vypadalo na východě či na jihu, o tom se vedly pouze dohady.

Maribská propadlina, sama snad produkt druhé energetické války, se stala nejvýchodnější výspou germánského Císařství. Před necelým stoletím sem dorazili exulanti, heretici, kteří zde chtěli svobodně vyznávat svou variantu víry v Krista. Na pravém břehu propadliny založili město Anatarchonne a obdělali pás úrodné půdy. Stále udržovali volné styky s mateřskou zemí a považovali se za dobré poddané Císaře, ten na oplátku potvrzoval predikát každého z anatarchonských vévodů.

Město Anatarchonne bylo skryté před mořskými bouřemi, mělo přítok dobré sladké vody pro zavlažování polí. Obyvatelé netrpěli ani nedostatkem ryb - stačilo plout při odlivu s proudem a pak lovit ve vodách, do nichž nikdo neponořil sítě celé dvě stovky let. Maribská propadlina byla pro Anatarchonne požehnáním, zároveň však i zárodkem zkázy.

Ke smůle anatarchonských heretiků se ukázalo, že i na východě a na jihu se kdosi pokouší přežít. Od východu se tu a tam přihnali nájezdníci na nízkých konících, s nimiž se Anatarchonští obvykle bili v poušti zvané Dvojitá. Na jihu sídlili zdatní mořeplavci, snědí piráti se zuby opilovanými do špiček. Ti i tamti toužili především po anatarchonských ženách a dívkách. Také by se jim hodila úroda, zbraně, nástroje, šatstvo a vůbec cokoliv, co se vyskytovalo v kamenných anatarchonských domech.

Dnešek se měl stát historickým mezníkem, dnem, v němž muselo Anatarchonne vzdorovat oběma skupinám nepřátel zároveň.

Piráti. To byl úkol pro Goweryho a technologa jménem Hal Hargo. A především pro válečníka Oggerda, zvaného Orlosup.

Oggerd a Gowery na horní ploše skalní stěny upevňovali ráhno, technolog nervózně přešlapoval dole na stezce. Byla to jeho zbraň, co chtěli použít. On ji vypočítal a vyrobil. Teď byl zvědavý, jak se uplatní v boji.

„Bacha, Haliku,“ ozval se znovu shora Gowery. „Spouštím špagát.“

Ke špici ráhna, vysunutého nad cestu, bylo upevněno lano a jeho druhý konec shodil Gowery dolů. Hal Hargo uskočil, aby jej rozvíjející se kotouč nezasáhl.

„Pověs se na to!“ křikl Gowery.

„Cože?“

„Chyť lano a pověs se na něj! Musíme vědět, jestli máme tyč dobře upevněnou!“

Hal Hargo se udiveně podíval na své dlaně, podobné paličkám podvyživeného dítěte. Byl to hubený střízlík, oblečený v dlouhém šedém hábitu s kápí. Vzhledem k nesnesitelnému vedru měl kápi staženou, rukávy vyhrnuté k loktům a předek oděvu rozhalený, takže bylo vidět i špinavé spodní triko s mnoha drobnými dírami. Podle tváře se nedal odhadnout jeho věk. Mohla patřit jak pětadvacetiletému, tak pětačtyřicetiletému muži. Líce mu pokrývalo krátké strniště, podobné plísni. Dlouhé mastné vlasy měl stažené do culíku.

Zatvářil se udiveně: cožpak po něm chtějí nějakou fyzickou práci? Ale pak se přece jen chopil lana a párkrát jím škubl.

„Drží!“ ohlásil.

„V tom případě jsme hotoví!“ ozvalo se shora. „Oggie, padáme!“

Ze skály nad cestou se uvolnily kusy sutě, Oggerd i Gowery se na lanech spouštěli dolů.

„Támhle,“ ukázal Oggerd, když se jeho těžké pěšácké boty dotkly cesty, „Piráti. Už jsou uvnitř.“

„Kde, Oggie?“ mžoural Gowery do zlatého mihotání na hladině. „Nic nevidím.“

„Jeden člun je mezi strážními věžemi,“ zamručel Oggerd. „Blíž k levému břehu.“

„Jediný člun?“

„Průzkumná lodice.“

Gowery byl hezký vysoký mládenec s dlouhými tmavými, volně rozpuštěnými vlasy. Nosil kalhoty z černé kůže a k nim zvláštní tmavomodrý přehoz z česané vlny, kterému říkal poncho.

Natáhl ruku. rozepnul jednu z brašniček na Oggerdově opasku a vytáhl z ní dalekohled.

„Stoupni si do stínu," zamručel Oggerd, „ať nezahlédnou blýskání."

„Jo! Vidím! Člun s nástavbou pro kulomet! A teď, Oggie - támhle se vylouplo pět dalších lodí!" Průzkumná lodice se prosmýkla kolem kamenných pylonů, na něž měly být upevňovány těžké řetězy, bránící přístupu do propadliny. Dnes však neměl řetězy kdo natáhnout. Strážní věže po obou bocích byly opuštěné již patnáct let.

Lodice se chvíli choulila u stěny a pak, když se nic nedělo, vyrazila furiantsky ke středu. Vyjela ze stínu a z její paluby se zablýskalo - posádka dávala znamení zrcadlem. Pět dalších člunů se rozvinulo do rojnice a stejnoměrným tempem postupovalo vpřed.

Rybář, asi čtyřicetiletý opálený chlapík oblečený do volných kalhot a modrobíle pruhovaného trička, dorazil z ostrohu.

„To je všechno?" vyhrkl, když uviděl ráhno nad cestou a spuštěný provaz. „Tímhle chcete zastavit piráty?"

Vzápětí sebou škubl, jako by dostal ránu. Mimoděk vyjekl a ustoupil o dva kroky.

„Ah, promiňte," vyhrkl a jeho opálená tvář nabyla o něco světlejší odstín. A přece se nestalo nic jiného, než že se na něj Oggerd podíval.

Protože Oggerdův pohled - ten už vyděsil jinačí kadety.

Oggerd, kterému přezdívali Orlosup, se podobal spíše démonovi než muži. Tyčil se na stezce do výše sedmi stop, silný, štíhlý. Chmurný jako kamenná mohyla. Ostře řezaný, poměrně hezký obličej mu rámovaly krátké černé vousy. Černé vlasy nosil sčesané dozadu. Jeho oči vypadaly jako dva vlhké černé kameny. Gowery, který ty oči studoval, prohlásil, že Oggerd mrká asi tak desetkrát méně často než jiní, obyčejní, či alespoň obyčejnější lidé.

Říkalo se také, že Oggerd není člověk, ale kyborg, kybernetizovaný organismus.

Oggerd byl oblečený do součástí polní uniformy císařského vojska, nedělal si však starosti s výstrojním řádem. Prostě si vybral kousky, které se mu zamlouvaly. Důkladné vysoké boty z černé kůže. Kalhoty s mnoha kapsami, ušité z plachtoviny vyztužené kevlarem, potisknuté různými odstíny šedi. Trup mu kryl šedý plastikový pancíř bez rukávů, na prsou vyzdobený reliéfem jakéhosi dravého ptáka a opatřený množstvím nejrůznějších úchytek, přezek, spon a řemení. Na širokém opasku mu společně s několika brašničkami visel holstr s Velkorážní pistolí.

Jednou z podstatných součástí Oggerdovy osobnosti byl i řezák, sečná zbraň ve tvaru meče s neuvěřitelně ostrým monomolekulárním ostřím, po většinu času skrytým v magnetickém pouzdře na zádech pancíře.

Rybář, který byl dobrým poddaným anatarchonského vévody a možná ještě lupičem a podloudníkem, neurčitě mávl rukou: „Blíží se bouře... pokud bychom udrželi piráty na otevřeném moři -"

„Tak-taktak-taktak-tak!" rozštěkalo se údolí propadliny několikanásobnou ozvěnou. Oggerd i ostatní se podívali k plavidlům, která na blyštivé hladině vypadala jako smítka.

„Co se děje?" vyhrkl rybář. „Vidí nás!"

„Ale ne, příteli," plácl ho po rameni Gowery. „Jistě, že nás nevidí. To jenom střelci uklouzl prst na spoušti."

„Bouře," zamručel Oggerd zamyšleně. Nad východním obzorem se objevil první náznak, černý proužek.

„Za jak dlouho bouře přijde?"

„Za hodinu. Za méně než hodinu. Blíží se rychle."

„A pokud udržíme úžinu po tu dobu?"

„Pak piráti zůstanou na volném moři a vítr je rozežene po všech mělčinách a útesech. Ale... nezadržíme je hodinu! Jsme jenom čtyři! Pokud doplují až k Anatarchonne, nezbyde z města kámen na kameni!"

„Děláme práci za někoho jiného!" zaburácel zlostně Oggerd a znělo to jako vzdálená ozvěna hromu. „Válečníci z Anatarchonne pokrývají vévodův erb slávou ve Dvojité poušti, a my máme chránit jejich rodiny!"

„Oggie," upozornil ho Gowery, „čas kvapí. Zbývá sotva deset minut a budou pod námi."

„Vyhodíme zkušební nálož," zaknikal Hal Hargo. „Musíme zařízení vyzkoušet."

„Dám kilo plutonia za jedinou strojní pušku," zaúpěl Gowery. „Haliku, nesnaž se mi namluvit, že bys byl nestihl sestavit alespoň pitomý ultrazvukový bzučák."

Nohou, obutou ve vysoké šněrovací botě, nakopl jeden ze soudků, které stály pod skalou na kraji cesty, pochopitelně nikoli ten s ostrou náplní. Modré pončo mu zavlálo kolem štíhlých boků. Na rozdíl od Oggerda nenosil plastikové chrániče, říkalo se o něm, že je nezranitelný.

Oggerd už zdvíhal dřevěný žlab. narychlo stlučený ze dvou fošen, uvnitř dobře namazaný černou kolomazí. „Pěnkavko," zavelel, „pojď to zaháknout."

Rybář vykročil, aby přiložil ruku k dílu, ale Oggerd a Gowery tvořili sehranou dvojici. Než rybář zjistil, co by měl vlastně udělat, byl žlab připevněn na konec lana. Visel teď, mírně nakloněný, na čtyřech úvazech ve výši prsou.

„Tak, dobrý muži," zatahal Gowery spokojeně za lano, „tohle je udice, na kterou budeme chytat vítězství."

„A že jsem tak smělý," dodal si odvahy rybář, „co to tam dolů chceme hodit?"

„Nic menšího než gravitační pumu," zakřenil se Gowery.

„Eh?"

„Slyšíš dobře, bratře. Gravitační pumu. Náš přítel čaroděj si s nějakým svým známým vyměnil recepisy a ukuchtil gravitační pumu. Prý má býti chuti delikatesní. Dneska chceme vyzkoušet, zda je vůbec k jídlu. Ah! Ultrazvukový bzučák by mi byl milejší!"

Sebral ze země cvičný soudek a uložil ho do korýtka. „Takže, přátelé, první pokus," oznámil ostatním.

Tohle místo vybrali záměrně. Cesta nešla po horní hraně propadliny, ale v jejím boku, takže bylo možné nahoru na skalisko upevnit ráhno. Směrem k ústí propadliny cesta mírně klesala a pak ostře zahnula doleva. Kdo by tudy šel ke strážním věžím a zapomněl odbočit., spadl by ze srázu.

Gowery ustoupil po stezce co nejvíc dozadu. Mírné stoupání cesty částečně kompenzovalo poloměr určený délkou lana, ale i tak musel přidržovat korýtko rukama nataženýma vzhůru. Pak se rozběhl a vmetl houpačku co nejdál nad

propadlinu.

Korýtko se zhouplo nad jiskřící hladinou, dospělo k nejzazšímu bodu výkyvu. Soudek vyklouzl z naolejovaných prken a po strmé parabole padal dolů. Kyvadlo se vrátilo zpět a Oggerd je zachytil silnou rukou.

Gowery se vyklonil z cesty a díval se dolů. „Ty brďo," pochválil se, „to jsem ale šikulka."

Mezi průzkumnou lodicí a strážními věžemi se šinula flotila o více než padesáti plavidlech: veslice, katamarány poháněné pádly, parolodě, motorové čluny na lihový pohon.

Průzkumný člun už dorazil na úroveň skrytého Oggerdova komanda, cvičný soudek dopadl jakousi šťastnou náhodou velice blízko něj. Člun se ostře naklonil na bok a pár pirátů vypadlo do vody - snad za to mohla unáhlená reakce kormidelníka a příliš vysoké těžiště člunu, zdvižené nástavbou pro strojní pušku.

Pak dno člunu pláclo o vodní hladinu, plavidlo se vrátilo do stabilní polohy.

Propadlina se znovu rozezněla ozvěnou výstřelů, tentokrát v několika tóninách. Velkorážní střely trhaly skálu nepříjemně blízko od Oggerda a jeho druhů. Odklidili se ke skále a čekali, až se olověná smršť přežene. Oggerd se v podřepu přiblížil k okraji srázu a podíval se dolů. „Musíme to hodit teď," zařval do burácení výstřelů a pleskání kulek, „začínají se odklízet k druhému břehu."

Střelba odzdola slábla, ale skály si mezi sebou stále přehazovaly ozvěnu.

Bouře se přiblížila. Formace bachratých mračen už zabírala polovinu oblohy, ale slunce stále ještě svítilo při jejich okraji. Na bílé strážní věže při ústí propadliny dopadl stín.

„Já to hodím, Oggie - už to mám v ruce!" vykřikl Gowery.

Oggerd uložil do korýtka soudek s ostrou náloží. Hal Hargo k jednomu z úvazů přivázal měděné lanko, jehož druhý konec se ztrácel v útrobách soudku. Až soudek vypadne z houpačky, lanko vytrhne pojistku.

„A jedem!" zaječel Gowery, když se rozběhl po stezce. „Za Anatarchonne!"

Mrštil kyvadlo nad hlubinu tak prudce, že by byl přepadl, kdyby jej Oggerd nezachytil. Ozvěna několikrát vrátila Goweryho výkřik i obnovený chechtot nepřátelských kulometů. Piráti měli munice dost, zřejmě se na válečnou výpravu důkladně připravili. Věděli, že investice do střeliva se jim bohatě vrátí.

Hal Hargo, Gowery, Oggerd i rybář neodolali, bez ohledu na svištící olovo se vyklonili z cesty a dívali se dolů.

Nejprve to byl řiďounký opar, to puma sála molekuly vzduchu. Pak udeřila do vodní hladiny na boku flotily. Zasněžilo, zavířilo se, objevila se kulovitá mlha, v níž rázem zmizely tři čluny. Vodní hladina se miskovitě prohnula, jak do sebe gravitační čočka vtahovala okolní hmotu.

„Rozdrtilo je to na částice," okomentoval Hal Hargo zmizení tří člunů. „A zhustilo do sebe."

Vodní vír se rozšiřoval jako hladová ústa, puma klesala ke dnu propadliny. Dalších pár člunů bylo vtaženo dovnitř, ale gravitační síly už slábly. Pak prohlubeň zalila voda. Na hladinu vyplynuly kusy prken, krvavé cucky a rozervané plachty.

„Sedm člunů," zachrčel Oggerd.

Sedm? Sedm člunů? chtěl vykřiknout rybář. Vždyť jich zbývá víc než padesát!

Snad se i slunce zaleklo Oggerdova hněvu. Krajina ztemněla, jako by nad ní někdo zatáhl roletu. Letící mraky konečně zakryly i poslední zbytek modré barvy tam nahoře.

„Haliku," vyjekl Gowery, „jenom sedm člunů? Vždyť je to sotva desetina! Co si počneme s tím zbytkem?"

Hal Hargo stěží pohnul rty: „To ještě není všechno!"

Čluny uháněly po hladině, která nabyla barvy olova. Kapitáni se snažili co nejrychleji minout postřelovanou oblast, navíc si byli velmi dobře vědomi blížící se bouře. Chtěli se před ní skrýt co nejdále do propadliny.

Pak v hlubinách povolily dostředivé síly gravitační pumy. Nahromaděná síla vyprskla do všech stran. Vyvrhla na hladinu gejzír vody, zpřevracela pirátské lodice a rozehnala je ke skalním stěnám. Vzedmutá vlna nabrala zadní voj flotily a hnala jej úžinou zpět na volné moře.

V tu samou chvíli započali mořští bohové divokou slavnost. Ostrá bríza přihnala od moře slanou vodní tříšť. Na ráhně houpačky zatančily modré jiskry. Pak do ráhna prásknul blesk a skála se otřásla.

Vzduchem ostře začpěl ozón a všude kolem pištěly odštěpky žuly.

„Aaargh!" znělo nad vzedmutými vodami. Rybář zdvihl oči k temnému nebi a rozječel se hrůzou.

Po větru, jako gigantický pták, klouzalo přízračné plavidlo.

Ne, žádný horkovzdušný balón nebo deltaplán. Od moře přilétal obyčejný říční člun, snýtovaný z železných plátů. Plachtil povětřím jako dětský papírový drak. Na jeho železných bortech jiskřila světélka Eliášova ohně.

Svistot větru na okamžik umlkl a rybář zaslechl tiché Goweryho o-ou!

Vzápětí Oggerd vytrhl z pouzdra pistoli a zarval: „Kryjte se!"

„Nestřílejte, pane!" vrhl se k němu rybář.

„Nestřílet!" zapištěl Hal Hargo.

Rybář i maličký technolog vykřikli zároveň, v jejich hlasech bylo tolik naléhavosti, že Oggerd sklopil zbraň.

Rybář, který se postavil na okraj cesty mezi Oggerda a prapodivné letadlo, ještě vyhrkl: „To je Bludná loď, pane! Nese duše mrtvých mužů! Kdo na ni zaútočí - ten zemře!"

Letící člun zmírnil rychlost, zvolnil, takřka se zastavil. S kolébáním se přiblížil na deset kroků od Oggerda, zůstal volně viset v prostoru. Obklopovala jej zvláštní korona světla, v jejíž záři do detailu vyvstávaly jednotlivé nýty, spáry mezi železnými pláty, rezavé pásky i loupající se modrá barva. U přídě někdo natřel část plochy bílou barvou a přes ni napsal rudými písmeny MAPYCR.

Oggerd pochopil: ne, to nejsou piráti. Tohle je nějaká třetí strana, která se do našeho boje zamíchala divnou náhodou. Ale jak to, že zamířili přímo k nám? Jak nás našli?

Vedle něj jektal zuby rybář: „Tohle je přízračná loď s dušemi mrtvých bojovníků!"

Z nástavby vytryskl proud světla a dotkl se čtyř postav na cestě.

Oggerd mávl rukou - to gesto mělo několikerý význam. Zdravím vás, říkalo. Nebojím se. A také: jděte s tím reflektorem do hajzlu!

Pochopili a odklonili kužel světla stranou. Přes ocelový bort letícího člunu se vyklonil jakýsi muž a něco zakřičel. V dálce, daleko nad mořem, křižovaly oblohou blesky, stále však nepršelo. A v jasu, obklopujícím člun, zahlédl Oggerd pár dalších podrobností.

Černý baret na hlavě neznámého. Kropenatou maskovací kombinézu a přes ni přetaženou flakvestu zvláštního střihu.

Modrobíle pruhované tričko v rozhalence kombinézy.

Muž křičel do hukotu větru. Oggerdovi se zdálo, že volá cosi jako O - e - a! O - e - a!

Pak se vedle chlapíka v černém baretu objevil ještě někdo další. Mladík s úzkou snědou tváří, v níž se zračila dychtivost. Vítr cloumal uvolněnými pásy jeho turbanu i širokými rukávy zlatého kabátce.

Oggerd mlčel, nevěděl, co říct. ale místo něj se rozkřičel Gowery. Překřikoval se s větrem.

„Co chtějí?“ zeptal se Oggerd udiveně.

„Já nevím,“ zasykl Gowery. „Ptají se na cestu.“

„Ztratili směr do říše mrtvých,“ cvakal rybář zuby. „Nikdy už nenajdou cestu. Budou věčně bloudit na křídlech bouří.“

Tma v propadlině zhoustla, ale odspodu bylo zřejmě ještě vidět nahoru. Na jedné z pirátských lodic, která unikla zkáze, si všimli podivného plavidla. Vzduchem zasvištěly šípy z dalekonosných luků, napínaných přes kladky. Pár kovaných hrotů se zaseklo do železných plátů přízračně lodi. Z dříků šípů se odvíjela tenká lanka.

Pak se lanka napjala a loď zakolísala - to se ji pokoušeli zdola přitáhnout.

Muž v maskáči zdvihl ruce, které do této chvíle skrýval za bortem. Ukázalo se, že drží velikou automatickou pušku s dopředu zahnutým zásobníkem. Jen tak mimochodem natáhl obě ruce do strany, vystrčil zbraň přes bort a otočil hlaveň směrem dolů. Nevykláněl se, nemířil, nic takového. Choval se jako ten, kdo mimoděk zahání mouchu. Stiskl spoušť a zbraň jen tichounce zabublala. Dole kdosi zabušil obrovskou pěstí. Skála pod Oggerdovýma nohama se zachvěla - tak, jako když do ní před chvílí udeřil blesk.

Znovu vykřikl ta slova a mladík v rozevlátém turbanu se k němu tentokrát přidal: „O-dě-ssa! O-dě-ssa!“

„Hledají cestu do potopeného města Oděssa!“ jektal zuby rybář.

Gowery se znovu rozkřičel, tentokrát volal plynule celé věty v neznámé řeči. Zdálo se, že tím neznámé muže jaksi zaskočil. Chlapík v baretu si odplivl a mávl rukou na znamení naprostého znechucení.

Pak nedbale zasalutoval Oggerdovi, otočil se a zřejmě někomu předal příkaz. Příď létající lodi se prudce zdvihla, plavidlo, či spíše letadlo, se dalo do pohybu. Nad Oggerdem se přehnalo nýtované dno a ztratilo se v nízkých mracích.

Vítr zesílil.

„Musíme odsud!“ zařval Oggerd. „Nebo nás to smete dolů!“

„Já vím, pane!“ překřikl rybář vichřici. „Já vím kam!“

Polorozpadlá chatrč, k níž je rybář zavedl, se nacházela dost blízko, a to bylo štěstí. Slaná tříšť se změnila v déšť a ten zas v ledovou krupici, která by z nich o chvíli později vytloukla životy. Dorazili včas. V záři blesků zahlédli trosky stavby, vyzděné z plochých kamenů. Rybář odházel trámky a prkna, pod nimi se objevily schody vedoucí do zachovalého sklepení. To byla rybářova skrýš pro dny, kdy byl lupičem a podloudníkem. Na suchém místě měl připravené křesadlo, zapálil louče i třísky v krbu. Světlo se rozběhlo a ukázalo nevelkou místnost, zčásti z hrázděného zdiva a zčásti vysekanou do skály.

Oggerd i jeho průvodci se poskládali na dřevěnou lavici co nejblíže krbu, rybář vytáhl z výklenku láhev s kořalkou a velký kus nasoleného masa. „Opuštěná chatrč, chm chm,“ odfrkl si Gowery mezi žvýkáním a lokáním. „Strážní věže v úžině jsou opuštěné. Řekl bych, že v Anatarchonne žilo dřív o hodně víc lidí, ne?“

„To ano, pane,“ přisvědčil rybář. „Posledních dvacet let bylo pro město zlých. Ale až vévoda rozdrtí ve Dvojité poušti nájezdníky, vrátí se uprchlíci a za nimi přijdou noví kolonisté. Zpustlá pole se znovu zazelenají.“

„Chm, chm,“ udělal Gowery ještě jednou. „Až vévoda zvítězí, všechno bude dobré. No což, možné to je. A pověz mi. příteli, co to bylo za loď, která nám proletěla nad hlavou? Nějaká místní pravidelná linka?“

„To byl přízrak, pane,“ odpověděl rybář bez zaváhání. „Mrtví bojovníci se tady zjevují od věků, vždy na začátku bouře, a vyptávají se na cestu do potopeného města Oděssa. Zabijou každého, kdo se na ně odváží zaútočit.“

Plameny ozařovaly zhroucenou postavu technologa Hala Harga, choulícího se co nejblíže krbu.

„Hargo,“ oslovil ho Oggerd, „ty víš, kdo byli ti lidé?“

„Vím,“ zajektal čaroděj zuby.

„Řekni nám o nich! Kdo jsou?“

„Slyšel jste někdy historii prince Káfira a princezny Margot, pane?“

„Slyšel.“ řekl k všeobecnému údivu Oggerd. „Jejich příběh je uvedený jako klasický případ v Učebnici intrikánů.“

„Oggie.“ podivil se Pěnkavka nahlas, „copak ty jsi někdy četl nějakou knihu?“

Oggerd si jeho poznámky nevšiml, vzpomínal nahlas: „Princ Káfir a princezna Margot byli vzdálení příbuzní, poslední potomci slavného a bohatého rodu. Princ oznámil úmysl pojmout princeznu za manželku a princezna vyhlásila veřejně svůj souhlas. Snad se opravdu milovali, snad v tom byl politický záměr spojit sňatkem rozdělený rodový majetek. Situace využil první ministr princezny Margot. Obvinil prince Káfira z incestu, ačkoliv už při letmém prostudování rodokmenů je obvinění pochybné, ne-li zcestné. Navíc podplacení svědkové dosvědčili, že se princ s princeznou stýkal ještě před jejími šestnáctými narozeninami. Obžaloba byla rozšířena o svedení nezletilé osoby královské krve.“

„Fjú,“ hvízdl rybář, „přefiknul patnáctku a navíc svoji sestřenici. Nechtěl bych být v jeho kůži, když mu na to přišli.“

„No tak, příteli.“ napomenul ho Gowery. „Přefiknul! Takové výrazy. Prostě s ní měl důvěrný poměr, to se stane i dospělému. Pokračuj, Oggie.“

„Už toho moc není. Ministrovi to vyšlo a princ Káfir byl ve veřejném procesu odsouzen k trestu smrti. Jenže ministr udělal chybu. Nenechal prince odpravit ve vězení, ale trval na veřejné popravě v době jarních trhů, aby i nejprostší Káfirovi poddaní byli svědky jeho triumfu. Odkladu využili princovi věrní, zaútočili na vězeňskou pevnost, pobili stráže a prince osvobodili. Princ Káfir uprchl ze země. Ministr se později oženil s princeznou Margot, měl s ní plno dětí a přežil ji o třicet let. Shrábl její i Káfirovu část majetku. Ale až do konce svých dnů se budil ze spánku strachem z Káfirovy pomsty. Jenže princ Káfir se nikdy nevrátil."

„Ano, nevrátil se, protože se stále ještě vrací," řekl Hal Hargo, který konečně přestal cvakat zuby. „Ten mladík na palubě létajícího člunu, ten v tom turbanu - to byl on."

„Haliku! Děláš si z nás prču!" vyhrkl Gowery.

„Ne. Byl to on. Je to on. Příběh má pokračování a já ho znám. Princ a jeho věrní uprchlí na sever, našli azyl ve městě zvaném Bajkonur. Princ se soužil vzpomínkami na princeznu Margot. neboť ji stále miloval. Byl zběhlý v tajných naukách. Pojal tedy plán sestrojit dopravní prostředek, kterému se v legendách říká vrtulník. Kabinu, opatřenou několika vrtulemi, které ji pohánějí jak směrem vertikálním, tak horizontálním. Bohužel, princův příběh se odehrál po druhé energetické válce a tuto takzvanou helikoptéru již nebylo možné vyrobit. Problém, který se nepodařilo vyřešit jemu a dosud ani nikomu jinému, se nazývá palivo, které je pro samohybný stroj tím, čím je pro koně oves."

„Císařská armáda má samohybná vozidla," upozornil ho Oggerd. „Pár nákladňáků, baterii samohybných houfnic, dokonce i pět nebo šest bitevních motocyklů, sestrojených před padesáti lety Spandau Mullerem. Jak víš, Hargo, Císařství disponuje průzkumnými zepelíny a v podzemních hangárech je připraveno několik letadel. Viděli jsme je, vzlétly přece při oslavách Dne vítězství. A palivo? Motory jsou uzpůsobeny na metylester řepky olejné nebo na líh."

„Snažil jsem se být srozumitelný," rozčertil se Hal Hargo. „Císařská letadla jsou jen o málo lepší než těžkopádné dožery a traktory! Mizerný líh, spalovaný ve válcích těch strojů, by nedokázal udržet ve vzduchu něco tak složitého, jako je vrtulník! A navíc - pro výrobu vrtulníku jsou potřeba dokonalé slitiny, které odolají extrémnímu namáhání! Musí být vyvinuty nebo znovu objeveny technologie pro celou řadu podpůrných systémů! Vrtulník - to není jako obrobit pár součástek a smontovat z nich strojní pušku! Palivo? Dobře! Čert vzal palivo. Zapomeňte na problém paliva. Palivo je k ničemu, když nemáte vrtulník - a ten nevyrobíte bez energie!"

„Já vím," přikývl Oggerd. „Dříve bylo energie dostatek. Ropa, uhlí, zemní plyn."

„Jasně." přidal se Gowery. „Přírodní zdroje energie, které Bůh stvořil jako dar lidstvu. Milióny let louhoval přesličku v bažinách. Buňku po buňce přidával maličké organismy do polévky, že které nakonec odstředil naftu. A nevděčné lidstvo co? Během tří století to všechno spálilo a pustilo do luftu, a o zbytek se popralo. To známe. Dopověz nám radši, jak to bylo s princem Káfirem, Haliku."

Maličký čaroděj se uraženě odmlčel, ale pak se přece jen pustil do vypravování: „Princ Káfir neuspěl ve svých snahách o sestrojení vrtulníku. Ale bajkonurští vědci, u nichž přežíval, mu nabídli jiný způsob řešení létajícího stroje. Antigravitaci. Princ jim zaplatil svým tajemstvím - tajným postupem výroby průsvitného porcelánu. Na oplátku oni sestrojili prototyp, první svého druhu - létající loď. Plavidlo, které se vznáší v ovzduší jako kus železa v záporném magnetickém poli.

Princ najal oddíl sveřepých bojovníků, nalodil je na palubu létajícího člunu. Vzlétli. Odletěli, aby zajistili princovi vládu i ruku princezny Margot Snad by dolétli až do města Oděssa, ale zde, poblíž budoucího Anatarchonne, vlétli do bouře."

„Sežehl je blesk a jejich duše se od té doby zjevují!" vyhrkl rybář.

„Ne! Oni žijí! Žijí tak, jako ty nebo já! Jenže rozpoutali síly, jejichž dosah nedokázali odhadnout! Pohybují se nejen v prostoru, ale i v čase, a to vždy pouze do budoucnosti! Objevují se s prvním bleskem začínající bouře, chvíli se snaží zorientovat podle pobřeží, ale pak se zase propadnou do jiného, následujícího okamžiku. Zřejmě si myslí, že jsou pořád v té samé bouři, v jejich subjektivním čase snad ještě neuplynulo ani dvacet hodin od okamžiku, kdy se začali přemisťovat. Jenže ve skutečném čase trvá jejich cesta už stovky let! Princ Káfir vyhlíží těžní věže Oděssy, a zatím se celé město dávno propadlo do moře!" Rybářova brada spadla až někam do oblastí žaludku a Oggerd se marně snažil nasadit svůj obvyklý sveřepý výraz.

„A tohle všechno je pravda?" zeptal se po chvíli rybář.

„Ne. tohle je z větší části výmysl," vysvětlil mu Gowery.

„Výmysl?" obořil se na něj Hal Hargo. „Jak můžeš něco takového vědět? Co ty o tom víš? Vždyť na člunu té lodi bylo napsáno jméno princezny - MARGOT!" Princ pojmenoval loď po své lásce!"

Hal Hargo se rozohnil. Mluvil o lásce jako ten, kdo o ní už slyšel, ale sám ji nikdy nezažil.

„Oggie." oslovil Gowery válečníka, „co bylo na přídi té levitující lodi?"

„MAPYCR."

„Oggie - víc podrobností bych prosil. Co bylo na tom nápisu divné?"

Oggerd se vyznačoval fotografickou pamětí, takže se pustil do podrobnějšího popisu: „Písmeno ér měli napsané obráceně."

„Hm, to je právě ono. Nenapsali to latinkou, ale azbukou. V tom případě se nápis čte Marusja. Nevím, co to znamená, snad jméno nějaké ženské. Jiné než Margot. Nemá nic společného s tou pitomou historkou z Učebnice intrikánů... Myslím si, že jsme viděli ruský vojenský stroj, který se během druhé energetické války vymkl kontrole - tak, jak o tom vyprávěl Halik... Antigravitace? Možná. Je to jeden z dozvuků druhé energetické. Ozvěna."

„Cos to na ně křičel?"

„No, vyptávali se na cestu do města Oděssa, tak jsem si procvičil ruštinu."

„Ty umíš rusky?"

„Umím, co by ne. Naučil jsem se z jedné prastaré učebnice. Nikdo už dvě stě let neviděl autentického Rusa, ale co víš,

kdy se ti budou takové znalosti hodit? Oggie - jak zmáčknul kohoutek, okamžitě jsem pochopil, že jde o kejhák. Vůbec jsem netoužil po tom, aby vyzkoušeli své mocné zbraně i na nás. Viděl jsi, z čeho ten maník střílel?“

„Bylo to jako varianta nejdokonalejší a nejrozšířenější útočné pušky typu AK. Vyvinuli ji Němci, zdokonalil ji ruský konstruktér Kalašnikov. Používá se už více než čtyři sta let. Nelze podle ní určit historické období.“

„Hm, to máš pravdu. Ale ty patrony, které v ní měl naládované, ty byly něco extra. Podle toho, jak se skála třásla, působily jako menší dělostřelecké granáty. Nejdřív jsem se mu snažil porozumět, ale pak jsem to vzdal a představil jsem nás jako čtveřici neškodných idiotů. Křičel jsem na ně naučené fráze typu: Zdrávstvujtě, tavárišči. My ljubíli vás pasmatríť! Mája maťučítělnica i moj papá indžeňér! Jak vidíš, zabralo to.“

Oggerd přemýšlel. Někdy byl v myšlení trochu pomalejší. Zeptal se ještě jednou, aby se ujistil: „Hargo - dokázal bys vyrobit vrtulník“?“

„Ne,“ odsekl čaroděj. „A to z důvodů, které jsem už vysvětlil, pane.“

„A dokázal bys vyrobit létající loď na principu antigravitace?“

„A k čemu by vám byla? To už byste si mohl rovnou pořídit stroj času!“ vypískl Hargo téměř hystericky.

„Já chci jenom vědět, chci znát pravdu,“ opakoval tvrdošíjně Oggerd. „Císařští lektoři a ideologové nám slibují, že se dávné zázraky znovu vrátí. Střemhlavé raketoplány a telekomunikační družice. Podmořská města, plazmové hořáky, umělá inteligence. Cožpak už nikdy nevzlétneme k satelitním městům, abychom zjistili, jestli v nich ještě žijí lidé?“ „Ne,“ odsekl Hargo. „To jsou nepravdy ideologů. Bez energie to není možné.“

Oggerd se odmlčel, díval se do plamenů. Od nejútlejšího dětství byl vojákem a rváčem, rváčem z donucení. Ale tohle byl jeho svět a on si přál znát jeho možnosti.

Gowerymu se ho zželelo: „Víš, Oggie, trochu jsem ten problém studoval. Zdá se mi, že technologicky žijeme v éře konce devatenáctého století. Parní vlaky a pušky, to je to, co používáme. Zepelíny. Konzervárny. Elektrické osvětlení. Černobílé fotografie. Knihtisk a noviny. Vše, co se dá vyrobit pomocí energie získané z proudící vody, z větru, lihu a dřeva. Tím končíme. Vyrobit traktor? Jistě, dokážeme to. Ale je tu poměr ceny k užitku. Vyrobit traktor je drahé. Líh či bionafta stojí peníze. Ale práce koní? Je levná. A lidská manuální práce nestojí skoro nic. Film? Video? Magnetofon? Barevné fotografie? Jistě, ale jako hračky pro ty nejbohatší. Žijeme z práce bezprávných nevolníků - stejně jako starověcí Římani. To je základ. Lidská práce a technika roku devatenáct set nula nula. S občasnými výstřelky do iracionálna - tak jako v případě Hargovy gravitační bomby. A co se týká satelitních měst? Zdá se, že už napořád zůstaneme, jak říká básník, chrobáky, jimž hrouda nohy víže...“

Mnohem později vyšel Oggerd ze sklepení a zvrátil hlavu. Na černé, umyté obloze se třpytily miriády hvězd, mrtvá satelitní města se mezi nimi leskla jako stříbrné orgonské drachmy.

„Světýlka,“ oslovil je Oggerd, „je to divný svět. Divný, zvláštní, nepochopitelný.“

PRVNÍ DEN:
KRVAVÁ FOTOGRAFIE

„K zemi!“ zaznělo Gowerymu za uchem a on nezaváhal. Vrhl se do cihlové drtě řídce prorostlé loňskou trávou. Rozplácl se na břiše jako žába, bolestně se uhodil do několika míst.

Šíp vylétl z temnoty se zvláštním zavřísknutím, kovově se zaleskl a zabodl se do zvětralého betonového bloku.

Gowery stiskl přepínač hltanového mikrofonu a vydechl do mrazivého vzduchu obláček páry: „Zdá se. že jsme je našli, Oggie.“

Vzepřel se na loktech. Krajina byla černá a bílá. jako by všechny ostatní barvy zrušil samotný Císař svým výnosem. Coda 3 stála v nadhlavníku, podobna rozpolcené lebce. Její sekundární světlo plašilo svit hvězd a přehlušovalo záři jiných, méně jasných satelitních měst. Nasvěcovalo podivnou balvanitou poušť. Kdysi tady stávalo veliké přístavní město, ale teď tu byly k vidění jen nadrobno roztlučené trosky. Beton, cihlová drť. zkorodované železo, úlomky asfaltu. Pustina řídce porostlá pokroucenými břízkami.

Loňská tráva se třpytila, jak se světlo lámalo v námraze a jinovatce. Dřík šípu se blyštěl, stále se chvěl jako moskyt, který se přisál k hostiteli a otřásá se závratnou rozkoší.

„To bylo jen varování,“ dodal Gowery. „Šíp s hvízdacím hrotem. Je na čase, Oggie, abys varoval ty je.“ „Upoutej jejich pozornost,“ zazněl ze sluchátka Oggerdův hlas.

Pěnkavka Gowery se převrátil na záda, popadl násadu od smetáku, na niž z večera přivázal bělostný povlak polštáře. Energicky zamával sem a tam. Bílá látka zavlála postříbřenou tmou.

O kus dál se vyhoupl na betonový blok Oggerd. Navlečený do těžkého bojového brnění z vytvrzeného plastiku byl černočernou skvrnou, kaňkou v stříbřitých odlescích vesmírných měst. Celohlavová přilba a mohutné ramenní pláty dodávaly jeho siluetě vzezření oživlého, nestvůrně velkého trilobita. Lokty si Oggerd opíral o podlouhlý předmět, zavěšený na řemení napříč těla.

Gowery svědomitě mával bílou vlajkou. „Jsme přátelé! Můžeme mluvit s někým, kdo to tady řídí?“

Pak potichu, jen pro sebe, dodal: „Tahle práce mě nikdy nepřestane bavit.“

Nedělo se nic. Coda 3 zářila nad rozvalinami, táhnoucími se na míle do všech stran, větřík cinkal stvoly přemrzlé trávy, hladil pučící listí pokroucených břízek.

Z temnoty vylétl další šíp s dříkem z kovové trubičky. Střelec usoudil, že první varování nestačilo. Tentokrát žádný hvízdající hrot. Jen efektní oblouk. Šíp vylétl vzhůru a pak, po balistické křivce, svištěl shora přímo na Goweryho nechráněný hrudník. Tak se to alespoň Gowerymu zdálo. Na vteřinku měl pocit, že kamkoliv se hne, padající šíp ho vždycky zasáhne doprostřed těla. Prudce ho zabolelo v pravé plíci.

„Ne! Už ne!“ stačil vyjeknout. Bylo to půl roku, co mu kdosi probodl plíci železnou tyčí, a vzpomínka na tu strašnou bolest zůstávala čerstvá.

Podlouhlý tvar na Oggerdově hrudi vydal zvuk, jako když vylétne špunt z láhve. Lesklý šíp, ještě než se dotkl země či Goweryho těla, zavířil a s cinknutím odlétl do trosek.

„Žádné hraní!“ vykřikl Gowery. „Tohle je vážná záležitost!“

Nedělo se nic. O chviličku později zachrčel ze sluchátka Oggerd: „Stahují se. Ustupují.“

„Stát!“ zaječel Gowery. „Zůstaňte na místě! Kdo se hne, má prostřílený nohy!"

„Áarghhh!“ zazněl z několika stran vzteklý řev, provázený drnčením tětiv, svistotem šípů a dvěmi osamělými výstřely, které, soudě podle hlubokého zvuku, pocházely z dvojhlavňové brokovnice.

Oggerdova dlouhá zbraň se tlumeně, přerývaně rozkašlala.

Ze tmy se ozval dupot a výkřiky. Zvláštní bylo, že se neznámí bojovníci domlouvali germánštinou. Ne příliš čistou, nářeční a s divnými přízvuky, ale přece jen germánštinou.

„Zpátky! Jsme pod palbou!“

„Au! A... ahhh!“

„Rorejsi - Rorejsi, jseš to ty?“

„Napravo, hoši, napravo!“

„Ne! To jsem já! Obešli nás!“

„Rorejsi!“

Rána, jako když pata pěšácké boty narazí do flakvesty.

Prásknutí brokovnice. Svistot odražených broků.

Chraplavý hlas: „Dobře! Zastavte to! Budeme se s váma bavit! Do hajzlu! Dejte tu hlaveň z my hlavy!“

„Žádný podrazy!“ zavřískl Gowery a sbíral se ze země. „Sežeňte světlo, ať na vás vidím!“

Někdo škrtl zapalovačem, přiložil k plamínku klacek, obalený olejovitou hmotou. Pochodeň vzplála, vzduchem začpěl pach hořící pryskyřice. V mihotavém světle zahlédl Gowery dvě postavy v přiléhavých kalhotách a v dlouhých přepásaných maskáčových bundách. Další dvě siluety vyšly odzadu z trosek, vlekly mezi sebou třetí.

Oggerd se zdržoval ve stínech.

Gowery si oprášil modré pončo i černé kožené kalhoty. Usmál se na příchozí: „Tak fajn, tohle všechno bylo zbytečné. Ale můžete mít dobrý pocit, že jste udělali, co jste mohli... Všechno, co bylo ve vašich silách... Neutrpěli jste, doufám, vážná zranění?“

Poslední věta zněla velice, převelice výsměšně.

Chlapík, kterého přivlekli, se už sbíral ze země. „Je mi prdlajs,“ pokusil se říct, ale rozkašlal se.

„Vešli jste na naše území,“ zavrčel muž držící pochodeň, štíhlý, bez vlasů - snad plešatý, snad jen nakratičko ostříhaný, to se v tom chabém světle nedalo poznat. Aby nahradil absenci vlasů, ozdobil svou tvář hustým mrožím knírem.

„Máme dobrý důvod,“ přikývl Gowery.

„Kašlu na vaše důvody!“

„Hledáme jednoho muže.“

Mroží knír přikývl: „Tak hledejte dál.“

„Jmenuju se Fink,“ řekl Gowery. „Říkají mi Gowery nebo taky Pěnkavka. Pracuju jako vyjednavač pro muže, který je ve tmě. Už jste poznali, že je lepší bojovník než vy všichni dohromady. Takže od vás očekávám spolupráci. Muž ve tmě je Oggerd. Žádné křestní jméno, žádné příjmení. Někdy mu také říkají Orlosup. Už jste o něm možná slyšeli. Oggerd, major císařské armády.“

Při představování si dal Gowery záležet, aby správně vyslovil obě gé ve válečníkově jméně: Og-gerd.

Muž s pochodní chvíli stál a pak zaprotestoval: „Tohle území nepatří k Císařství! Je to Pustina!“

„Já vím, Pustina. Pustá krajina typu B2, zatříděno dle Císařského výnosu číslo 456. Poslyš, hochu, já už jsem nás představil. Což kdybys ty udělal to samé? Můžu vědět, s kým mluvím?“

„Vitautas Frost.“

„A hodnost?“

„Desát... jak to myslíš? Jaká hodnost?“

„Prořekl ses, Vitautasi,“ zasmál se Gowery. „Takže nás laskavě doveď k nějaké vyšší šarži a my to na tebe nepovíme.“

„Nemohu vás nikam odvést. Nemohu vás pustit dál.“

Gowery rozpřáhl ruce v omluvném gestu: „Vitautasi, udělali jste na mě dojem. Já už jsem viděl pár takovýchhle míst. Trosky, osídlené kanibaly a mutanty. Seznámil jsem se tam například s lovci lebek. Věřil bys, že měli v nosních přepážkách zastrkané lidské kosti? Někteří byli potetovaní od hlav až k patám. Ale vy máte úroveň - vojenskou organizaci, dokonce mluvíte slušnou germánštinou. Myslím, že jste udělali dojem i na Oggerda - jinak by teď polovina z vás byla mrtvá. Ale je mi líto: my máme úkol a ten plníme. Proti Oggerdovi nemáte šanci.“

„Koho jsi říkal, že hledáte?“

„Ještě jsem to neřekl, ale povím ti to teď. Hledáme muže, který se jmenuje Gries. Doktor Jason Gries.“

„To jméno jsem v životě neslyšel.“

Gowery se rozesmál: „Desátníku Proste, jsou tři hodiny v noci. Už od včerejšího odpoledne jsme na nohách, procházíme trosky a testujeme, který z gangů je nejsilnější. A chceš vědět proč? Protože ten nejsilnější gang bude mít doktora Griese. A chceš, abych ti řekl výsledek? Tvoje hlídka vítězí o několik koňských délek, Vitautasi. S takovouhle paravojenskou organizací jsem se v žádné Pustině nesetkal. Dám ti radu jako přítel: jste až příliš dobří. Dozvědět se o vás císařská rozvědka, způsobí vám nemalé problémy.“

„Chceš nám vyhrožovat?“ „Ne. Ale ukážu ti něco, co by tě mohlo přesvědčit.“

Gowery sáhl pod pončo a vytáhl obálku kvartového formátu. Vytřepal z ní lesklou barevnou fotografii a podal ji Frostovi. „Dobře si to prohlédni, Vitautasi.“

Frost vzal fotku nedůvěřivě do prstů a přiblížil ji ke světlu.

„Do prdele!“ vyjekl. „Co to je?“

Na první pohled neukazovala fotografie nic než naprostý chaos. Kusy ložního prádla, nějaké provazy, krajky. Ale nad tím vším dominovala červená barva. Krev, krev a zase krev. Kusy bledé kůže. Hnědé vlasy rozhozené po zakrváceném polštáři. Zápěstí připoutaná ke kovovým pelestem.

Dívčí košilka pohozená opodál, bělostná, zázrakem uchráněná toho krvavého šílenství.

Také ostatní z Frostovy hlídky se podívali. Jeden z nich se vzápětí otočil a začal zvracet. Celá hlídka jako by se zmenšila, to jak mužům poklesla ramena i nohy v kolenou.

Účinek byl zdrcující.

„Líbí se ti to, Vitautasi?“ pousmál se Gowery. „To je práce doktora Griese.“

„Do prdele, do hajzlu,“ vyhekl jeden z Frostových mužů. „Doktor Gries! A vypadal tak měkkej! Měkkej jako... jako sračka!“

„Ježíši Kriste - co to s ní udělal? Přivázal ji k posteli a rozřezal na kousky!“ vykřikl jiný z mužů.

„To je jim podobný, vzdělancům. Perverzní svině!“

„Zasraný inteligenti!“ přidal se další.

Frost štítivě vrátil fotografii. „Takovou zrůdu já nebudu krejt!“ vykřikl.

„Proto jsme tady, Vitautasi. Abychom ho zatkli a odvezli zpátky. Bude postaven před soud.“

„Zabijeme ho hned tady! Zaslouží si to!“ „Ne,“ zavrtěl hlavou Gowery. „To není správné řešení. Musí být postaven před soud.“

„Aha,“ vyhrkl Frost. „To je trik! Falešná fotka!“

„Mám návrh,“ nadhodil Gowery. „Zeptáme se doktora Griese. Pokud potvrdí, že fotka je pravá, půjde s námi. Jestli to popře, vrátíme se bez něj.“

„Nemůžu to rozhodnout!“

„Budeš to muset rozhodnout, Vitautasi. Brzy začne svítat. Oggerd má čelní štít přilby uzpůsobený pro noční vidění. Je oproti vám ve výhodě. Za svítání výhodu nočního vidění ztratí. A to bys přece nechtěl, aby ztratil výhodu, že ne? Musel by provést jiná opatření.“

Frost se rozhlédl po svých lidech, pochodeň v jeho ruce zaprskala a pohasla.

„Ta fotka je pravá, Vitautasi,“ řekl Gowery tiše.

„Dobře! Odvedu vás k němu!“

„Oggie!“ křikl Gowery do noci. „Můžeš se k nám přidat!“

Ze tmy se odloupl jeden temnější kousek a připojil se k mužům. Oggerd. Plynulým pohybem si sundal z hlavy helmu, zavěsil ji na jednu z úchytek na řemení a hodil ji přes rameno na záda. Muži mimoděk ucouvli, když zahlédli Oggerdovu chmurnou tvář.

Vysoký podmračený chlap s krátce zastřiženými vlasy i vousy, oblečený do temného plastiku. Frostovi bojovníci věděli, že zbroj odolá zásahu z jakékoliv ruční zbraně a že váží, takhle kompletní, nejméně třicet kilo. Přesto se Oggerd pohyboval s lehkostí, plavně jako velká kočka. Přes prsa mu na řemení visela velkorážní poloautomatická puška vybavená tlumičem. Ústí hlavně nenucené směřovalo k Frostovi a jeho mužům. Nedalo se říct, že by Oggerd na někoho mířil. Dokonce ani neměl prst na spoušti. Lokty už si zase opíral o střední část zbraně. Ale oko hlavně se dívalo, pozorovalo a snad i vyhodnocovalo chování přítomných.

Nad levým ramenem trčela Oggerdovi rukojeť řezáku, sečné zbraně vybavené monomolekulárním ostřím.

„Půjdeme,“ řekl Oggerd.

Jako by promluvila kamenná socha. Oggerdova řeč nebyla řečí v pravém slova smyslu. Válečník nemluvil jako ostatní lidé. Vždy jen vrčel, chrčel, mručel, burácel či řval. V kombinaci s vysokou postavou a netečnou tváří měly jeho slovní projevy na většinu lidí zdrcující vliv.

„Hargo!“ zaburácel. „Jdeme!“

Pak se z rozvalin vybatolila další postavička. Neveliká, oblečená v dlouhém šedém plášti s kápí, pod níž se blýskala skla okulárů. Kulaťoučká a tlusťoučká jako medvídek.

„Zhasněte ta světla!“ zakňourala.

„Musíš si sundat noktovizor, Haliku,“ vysvětlil Gowery, ale pak to radši udělal sám. Sáhl pod kápi a stáhl Hargovi přístroj pro noční vidění. Technologův šedý hábit se zahemžil, vysunul se z něj bledý pařátek a dopravil pod kápi jiné brýle, tentokrát dioptrické.

„A co je zase tohle?“ vyjekl Vitautas Frost.

„Doktor Halgerd Hargo,“ představil človíčka Gowery. „Je s námi, protože je to kolega doktora Griese. Má s doktorem Griesem promluvit, aby doktor Gries neudělal nějakou nepředloženost. A teď, když dovolíš, bychom už mohli vyrazit.“

***

Noc se nachylovala k ránu, nad východním okrajem trosek se čerň změnila v temnou modř. Ptáci začínali zpívat. Doktor Gries nespal. Postával u sklopeného rýsovacího prkna, na němž měl rozložené papíry s výpočty, hrnky s kávovou sedlinou, barevné tužky. Zíval, protíral si oči, občas se podíval po bíle povlečené pokrývce na lůžku. Asi třicetiletý, mladistvě vyhlížející, hladce oholený muž s předčasně zešedivělými, dozadu sčesanými vlasy. Oblečený do uválených kalhot a vytahaného vojenského svetru barvy khaki.

Nechtěl jít spát. Snad se bál snů. A navíc - to bílé ložní prádlo v něm vyvolávalo děsivé představy.

Domek, v němž se pokoušel pracovat, vybudovali Frostovi muži z perlitbetonových tvárnic vyhrabaných z trosek, zastřešili jej kusy plastiku. Pro větší Griesovo pohodlí jej vybavili dvěma olejovými lampami. Za těch pár dní, co doktora skrývali, už zjistili, že doktor Gries je noční tvor a nechodí spát před ránem. Sami na sebe takové ohledy nebrali, žili ve stanech nedbale rozestavěných kolem domku.

Doktor Gries ještě jednou zazíval a oblečený si lehl na lůžko. Lampy nechal svítit.

Kdosi zaklepal na dveře. Doktor Gries se posadil. „Vstupte!“

Dveře se pootevřely a dovnitř vstoupila dívenka, která se starala o úklid, vaření, sklízení nádobí, rozcuchaná, přes noční košili měla přehozený maskáčový kabát.

„Pane doktore, nějací lidé vás tu hledají. Jeden z nich říká, že je váš přítel.“

„Přítel?“ podivil se doktor Gries.

Dveře se rozevřely ještě víc a vpustily dovnitř onoho kulaťoučkého mužíka v dlouhém šedém plášti. Chlapíček shodil kápi, objevila se obrýlená špičatá tvář zarostlá štětinatými vousy, dlouhé mastné vlasy stažené do culíku.

„Halgerde!“ vyhrkl doktor Gries.

Místnost byla náhle plná. Kromě Harga se do ní vměstnal ještě Vitautas Frost a Gowery. Jako poslední vešel Oggerd. Postavil se zády ke zdi a prohlédl si Griese pronikavým. neuhýbajícím pohledem. Temeno jeho hlavy se dotýkalo střešní konstrukce.

„Jasone.“ rozhodil brýlatý Hal Hargo rukama. „Poslali mne, abych... tě přivedl zpátky.“

„Poslali... tě? A kdo jsou ti další pánové? Desátníka Prosta už znám...“

„Já jsem -“ usmál se Gowery, „nikdo důležitý. A tohle,“ ukázal na postavu v černé plastikové zbroji, „je Oggerd, major císařské armády.“

„Oggerd? Snad ne ten... Přišli jste pro mne... spravedlnost mne dostihla...“

„Chceme, aby ses vrátil,“ zakníkal nepřesvědčivě Hargo. „Odešel jsi od rozdělané práce...“

„Snažím se, jak vidíš,“ mávl doktor Gries ke sklopenému rýsovacímu prknu. „Pokračuju ve výpočtech... Ti dobří lidé mi opatřili výbavu... výbavu pro architekta. Jenže já nejsem architekt. Chybí mi má laboratoř, Halgerde.“

„Vrátíš se na Akademii, Jasone. Budeš pokračovat v experimentech.“

„Nemohu se vrátit!“ vykřikl doktor Gries. Prudce vstal z lůžka a přitiskl si pěsti ke spánkům. Jeho tvář byla stejná - a přece náhle jiná. Jako by ji změnilo zoufalství. Dosud doutnalo za slzícíma očima, ale teď se rozhořelo naplno. „Nechápeš to? Odsoudí mě a popraví!“

Hargo vyjekl: „Nikdo tě nebude soudit, Jasone. Tvá práce je důležitá! Jsi příliš cenný! Budeš pokračovat ve výzkumech!“

„Já... udělal jsem hroznou věc... Zabil jsem... zabil jsem ji. Jsem zrůda, nechápeš? Já už nemohu žít ani sám se sebou!“

Hal Hargo udiveně zavrtěl obrýlenou hlavou. „Já jsem taky zabil několik lidí. Pět nebo šest... možná deset... Nepočítal jsem je. Nevím, proč bych se tím měl trápit.“ Hargova tvář se svraštila soustředěním, jak se snažil vybavit si naučenou řeč: „Jasone, ano, to, co jsi provedl, je tohleto... hrozné. Tedy nelidské. O to víc se teď musíš snažit. Prací pro... ehm... společnost odčiníš svou vinu.“

Doktor Gries se smutně pousmál: „Naučili tě to jako básničku, viď, Halgerdo. Ale ty za to nemůžeš. Jsi jiný. Máš atrofované svědomí. Závidím ti.“

„Doktore Griesi,“ řekl Pěnkavka Gowery, „jsme tady a odvedeme vás s sebou. Odvezeme vás zpátky do Bornnu. Tak to je a vy na tom nic nezměníte.“

„Nezměním? Možná máte pravdu. Musím přijmout svůj úděl jako muž... Jenom si posbírám támhlety papíry. Halgerde, mohl bys jít sem? Něco ti ukážu, řešení intenzity osvitu.“

Dívali se, jak doktor Gries třesoucíma rukama sbírá papíry s výpočty. Hal Hargo mu nakukoval přes rameno.

„Ustup, Hargo!“ zachrčel náhle Oggerd.

Hal Hargo se po něm udiveně ohlédl.

„Uhni!“

Doktor Gries se probudil k životu. Jistým a plynulým pohybem chytil Harga za přednici šedého pláště. Mávl rukou a zpod papírů vytáhl rezavé kancelářské nůžky.

„Zpátky!“ vykřikl. „Ustupte, nebo zabiju i jeho!“

Pokrčil nohy, aby se ukryl za drobným Hargem. Hroty mírně rozevřených nůžek si přiložil na hrdlo: „Nepůjdu s vámi!“

Malá místnost byla náhle pro všechny příliš těsná.

Gowery a Frost se pohnuli, ale doktor Gries zakřičel: „Nehýbejte se, nebo si vrazím nůžky do krku.“

„Stůj, Proste,“ vyjekl Gowery. „Seber mu ty nůžky. Hargo.“

Oggerd stál u stěny jako obsidiánová socha. Prst na spoušti, hlaveň namířenou na Griese. Ale v dráze výstřelu držel Gries kulaťoučkého Harsa. Frost se třásl hněvem. „Vážil jsem si vás, doktore Griesi, ale teď vidím, že je to tak! Opravdu jste zmasakroval to děvče... ty... ty zrůdo!“

„Zmlkni. Proste,“ sykl Gowery, „nebo se opravdu zabije. Neprovokuj ho!“

„Nechtěl jsem to udělat,“ vykřikl doktor Gries zpoza Hargova těla. „Ale udělal jsem to. Chci jen, abyste věděli, že mne to mrzí! Hnusím se sám sobě! A teď -“

Oggerd se nepatrně pohnul a puška, zavěšená na jeho prsou, vydala bublavý zvuk. Kulka zasáhla Harga do levé strany hrudníku. Sklouzla po flakvestě, kterou měl Hargo pod šedým pláštěm, a udělila jeho drobnému tělu rotaci. Hargo se pootočil a vyškubl se z Griesova sevření.

Doktor Gries sebou trhl leknutím. Švihl pravicí nad sebe. Zřejmě se nechtěl rozmáchnout, aby si vrazil nůžky do krku, bylo to jen mimovolné gesto.

Druhá kulka mu vyrazila nůžky z ruky, při tom mu zlomila prsteník.

Doktor Gries se nevěřícně podíval na svůj prst, trčící do nepřirozeného úhlu: „Vy jste mne... postřelili!'

Pak, teprve se zpožděním, si uvědomil bolest, kterou mu způsobili: „To bolí! To hrozně bolí!“

Šok utlumil první nápor bolesti, ale ta o sobě dala vědět vzápětí. „Ách-ááaouuu!“ vydal ze sebe vysoký kvílivý zvuk.

„Ty svině!“ zaječel Frost. „Teď poznáš, co je to bolest!“

Gowery se zatočil a vykopl. Pata jeho vysoké šněrovací boty narazila do Frostova břicha, Frost se zlomil v pase a Gowery ho sekl malíkovou hranou do spánku.

„Seber Griese. Pěnkavko!“ zaburácel Oggerd. „Seber oba!“

Nečekal na něj, rozrazil dveře a vyběhl ven.

Někdy v mezičase odstranil ze své pušky tlumič, protože vzápětí se zvenku ozvalo ohlušující práskání výstřelů. Gowery skočil ke Griesovi. Loktem ho udeřil do solaru, pak se shýbl a sebral ze země Harga. Srovnal si ho pod levou paži jako hadrovou loutku. Popadl za rameno doktora Griese a smýkl jím ke dveřím: „Padej, doktůrku. Cválej!“'

„Padněte k zemi!“ burácel zvenku Oggerdův hlas. „Nehýbejte se! Nepokoušejte se o odpor!“

Ve vteřině byla místnost prázdná, zůstal v ní jen omráčený Frost a dívenka v maskáčovém kabátě - schoulená v koutě si tiskla pěsti na uši.

***

Svítalo. Obzor na východě už byl jasně bílý, ale slunce dosud nevyšlo. Beton, cihlová drť i žlutá loňská tráva se třpytily jinovatkou.

Gowery, Hargo a doktor Gries utíkali pěšinkou v sutinách. Probíhali osamocenými hájky břízek a borovic i volnými prostranstvími. Vzadu je kryl Oggerd, občas se odtamtud ozvalo prásknutí výstřelu.

Hargo běžel po svých, ale jaksi nebyl úplně v pořádku. Sípal, chrčel, tiskl si pravici k hrudníku. Gowery ho opatrně podpíral.

Zastavili se o dvacet minut později, dva kilometry od základny Frostovy tlupy.

Hargo se složil na zem. Gowery si přes hlavu přetáhl modré pončo, poskládal je a dal je technologovi pod hlavu. Pod pončem, přes vlněný svetr, měl natažené vojenské řemení s několika brašničkami. Pozotvíral brašničky a na plochý kus betonu poskládal lékařskou výbavu.

Oggerd je doběhl o chvíli později. Postavil se o kus dál. stoupl si na betonové trosky a nijak se nesnažil krýt. Jeho plastikový pancíř byl poškrábaný kulkami, na dvou místech z něj trčely dříky šípů, jejichž ostré hroty, kované z podkov, na rozdíl od olověných kulek dokázaly projít skrz. Oggerd měl znovu nasazenou helmu, přes matný štít přehlížel krajinu.

Teprve teď, za denního světla, v plné kráse vyvstala jeho výzbroj a výstroj. Plastikový pancíř s reliéfem dravého ptáka - to byl základ, který Oggerd neodkládal nikdy. Pancíř byl opatřen přinýtovaným řemením, na něž se dalo zavěsit plno potřebných věcí, dále pak zádovým magnetickým pouzdrem na řezák, zalisovanou energetickou jednotkou pro napájení pouzdra i krátkovlnné vysílačky. Vysílačka se nacházela v prolamovaném límci z látky vyztužené kevlarem, patřil k ní hrtanový mikrofon i sluchátko, které se dalo zavěsit za ucho či zastrčit přímo do zvukovodu.

Další součástí výstroje, kterou Oggerd odkládal jen málokdy, byl široký opasek, kolem dokola ověšený koženými pouzdry.

K pancíři se pak pomocí přezek a zaklapávacích spon daly přichytit další součásti. Především přilba, jež přesně zapadla do drážek a v případě potřeby fungovala i jako protiplynová maska. Dále pak mohutné ramenní chrániče, na něž navazovaly kryty paží, loktů a loketních kloubů. Stehna měl Oggerd chráněná zdánlivě neforemnými výlisky, pod které se vešly i nacpané kapsy maskáčových kalhot. K tomu pak patřily kryty holení, kolen a lýtek i složitá konstrukce pokrývající choulostivá místa pod pasem, zkonstruovaná tak, aby ani v nejmenším nebránila pohybu.

Takové brnění mělo velmi málo slabých míst - podrážky vysokých bot a prsty vyztužených rukavic. Zkušeného bojovníka však činilo téměř nezranitelným.

Oggerdova vyzbroj - to byl především řezák. K tomu pak Velkorážní pistole, zastrčená v holstru na pravém boku. A nakonec puška. Precizní výrobek s dokonale tvarovanou pažbou a dlouhou hlavní, vysoce spolelivý a smrtící do vzdálenosti dvou kilometrů. Oggerd dal přednost přesnosti a spolehlivosti před automatikou. Do zásobníku se vešlo pouhých osm patron. Ačkoliv si původně chtěl nechat zbraň vyrobit s pákovým ručním vyhazovačem nábojnic, nakonec přistoupil na automatický. Zbraň ovšem střílela jednotlivými ranami, nedala se přepnout na dávku. Silný tlumič, dlouhý asi třicet centimetrů, byl dalším precizním výrobkem, který na krátkou vzdálenost nijak nesnižoval přesnost zbraně.

Do zbraně si nechal zamontovat takzvanou dvoupolohovou spoušť. To znamenalo, že pružina úderníku mohla být stlačena natažením závěru, ale i pouhým stisknutím spouště z první polohy do druhé. Druhý způsob sice vyžadoval velikou sílu, ale Oggerdovu ukazováku nečinil žádné potíže. Výhoda takto upravené spouště byla jasná - Oggerd mohl střílet okamžitě, bez natahování závěru či odjišťování.

„To jsem od tebe nečekal, že to napáliš do Harga,“ hodil po Oggerdovi Gowery.

„Musel jsem,“ zavrčel Oggerd. „Doktor Gries by si byl probodnul krk.“

Zmíněný doktor Gries, bledý jako stěna, seděl o kus dál a pozoroval svůj zmrzačený prsteník. Zdál se být zcela bez sebe, v těžkém šoku, a tak se Gowery věnoval nejprve jemu. Píchnul mu injekci proti bolesti, srovnal prst, nějaká dřívka použil jako dlahy, a nakonec mu celou pravačku obvázal gázou.

„Tys mu vystřelil nůžky z ruky,“ konstatoval udiveně. „Přitom jsi ani nemířil. Zmáčknul jsi to od boku. Při ráži tvé flinty je to skoro zázrak, Oggie. Vždyť jsi mu mohl ustřelit ruku! Jsi hotový čarostřelec, víš o tom? A to ani nemluvím, jak jsi sestřelil šíp v letu!“

„Mhm... Už jsi prohlédl Harga?“

„Chystám se na to,“ odfrkl Gowery, zatímco doktoru Griesovi fáčoval pravici, gázou prosakovalo trochu krve. Ten,

ačkoliv byl už pod vlivem sedativ a nemohl bolest cítit, při pohledu na svou zmasakrovanou ruku obrátil oči v sloup a pokusily se o něj mdloby. Gowery ho však několika fackami přivedl zpátky k vědomí.

„Nemáte rád krev, doktore?“ zaculil se.

Doktor Gries se třásl, v bledém špinavém obličeji se mu klikatily stopy po slzách.

Nad východní obzor se vyhoupla úseč velikého růžového slunce. K obloze vylétli skřivani, při zemi čiřikaly sýkory. V travinách se míhali drobní hlodavci, loňská tráva, zkřehlá ranním mrazíkem, šustila a skřípala.

„Zabil jsi někoho z těch lidí od Frosta?“ zeptal se Gowery.

„Ne.“

„Ale pár jsi jich poranil, že?“

„Ne. Myslím, že ne.“

„Mrzí mne, že to tak dopadlo, ten Frost byl sympatický chlapík. Ale oni by nás nenechali odejít, když jsme viděli jejich hlavní stan. Taková malá vojenská jednotka, Oggie, kdo by to byl řekl? Kdo je platí? Zásobuje? Nabonzujeme je rozvědce?“'

„Ne,“ řekl Oggerd. „To není naše práce.“

Rozhlížel se po troskách, rovnoměrně rozprostřených po krajině jako dětská stavebnice vysypaná na koberec.

„Nyxehafen," zahučel udiveně. „Něco takového jsem ještě neviděl.“

„Přístav mořské víly.“ přikývl Gowery, zatímco něžně svlékal Halu Hargovi šedý plášť i příliš velkou, nepadnoucí neprůstřelnou vestu. „To je právě ta stará historka.“

„Jaká historka?“

„Někdy na začátku první energetické války se prý nějaký ruský generál vychloubal, že jeho armáda je vybavena tektonickými zbraněmi.“

„Tektonickými zbraněmi?“ „Způsobují umělé zemětřesení. Pukání zemské kůry, horotvorné pohyby.“

„Takže tady Rusové použili tektonickou zbraň?“

„Co já vim? Rusové nebo někdo jiný. V té mele, která se tu strhla na konci druhé energetické, se už mydlil každý s každým. No, myslím, že pár jaderných pum sem taky prskli. A nějaké ty defolianty. A zpomalovače růstu. Jinak by ses tady těžko kochal pohledem na východ slunce nad Apokalypsou. Všude by rostly stromy. Věříš, že tohle byl původně ostrov?... Ukaž, Haliku, tak, už to bude.“

Vysvlékl Harga i ze špinavého trika a odhalil propadlý vybledlý hrudníček. Ukázalo se, že kulaťoučký dojem Hargovy postavy byl způsoben jen a jen silnou neprůstřelnou vestou. Takhle, do půl těla svlečený, se Hargo podobal dítěti, které zemřelo na následky dlouhého hladovění.

Opatrně obrátil Harga na bok. „Do hajzlu!“ vyjekl.

„Co se stalo?“ zeptal se Oggerd.

„Má dvě žebra v háji. Tady mu dokonce kost propíchla kůži. A kdo ví, co je vespod! Co když se mu odštěpky zabodly do plic?“

„Dokážeš ho dát dohromady?“

„Já? Zase já? Proč já? Jsou tady tři doktoři, pokud sis nevšiml. Doktor Hargo, doktor Gries a moje maličkost. Proč musím všechno dělat já?“

„Doktor Gries ani Hargo nejsou lékaři,“ řekl Oggerd umíněně. „Mají doktoráty z porodních věd.“

„A z čeho mám doktorát já? Kolikrát ti mám opakovat, že jsem doktor aplikované psychologie? Psycholog?“

„Kdybys byl dobrý psycholog, nikdy bych Harga nemusel zranit,“ odtušil Oggerd temně.

„Co jsem mohl dělat? Tys měl instrukce, že s Griesem musí promluvit Hargo. Trval jsi na tom! Nesměl jsem se do ničeho plést...! Jasně, že udělám všechno, aby byl Hargo zase v cajku. Oggie! Zacházíš s Hargem hůř než se svým koněm!“

Doktor Gries si poposedl a srovnal Hargovi na nose brýle. Pak ho vzal za pařátkovitou ruku. „To všechno kvůli mně, Halgerde. To já jsem to zavinil. Způsobil jsem ti bolest...“

„Prdlajs!“ zavrčel Gowery vztekle. „Tohle je naše chyba. Oggie! Vůbec jsme s sebou neměli Harga tahat! Bývali bychom to zvládli i bez něj!“

Oggerd mlčel. Po chvíli zamručel, snad jen sám pro sebe. „Hargo patří k nám... Hargo vydrží víc než kůň.“

Po dalších dvaceti minutách se Goweryho zásoba ampulí a obvazů povážlivě ztenčila. Gowery srovnal zraněnému střízlíkovi zlomená žebra a omotal mu hrudník tlustou vrstvou obinadel. Pomohl mu s oblékáním, a pak ho něžně postavil na nohy. „Dokážeš jít po svých, Haliku?“

„Co by ne,“ zaskřehotal Hal Hargo. „Nic mi není.“

„Obdivuji tě, Halgerde," řekl dokror Gries. Medikamenty, v nichž byly přimíchány i nějaké drogy, ho vytrhly z černé deprese. „V zájmu vědy jsi necitelný k vlastní bolesti.“

Gowery oblékl pončo a než vyrazili na další cestu, vytáhl z jedné kapsičky poskládanou mapu. Vlastně to nebyla mapa. ale letecký snímek rozvalin, pořízený ze zepelínu. Rozevřel ho, porozhlédl se po orientačních bodech. Nebyly tu žádné.

„Dokážeš určit naši polohu, Oggie?“

Ukazovák v silné rukavici se zapíchl do snímku: „Tady. Teď jsme tady.“

„Jseš si jistý?“

„Ano. Támhle na jihu jsou větrné vrtule, nevidíš?“

„Nevidím vrtule. Nedohlédnu tam.“ Gowery vytáhl z jiné brašničky malý dalekohled a přiložil ho k očím: .„Máš pravdu! Jsou tam... A stejně - potřebuješ mít ještě nejméně jeden orientační bod, ne?“

„Druhým orientačním bodem je slunce. Právě vychází. V tuhle roční dobu vychází téměř přesně na východě.“

„Aha... Takže to můžeme jít dál po téhle pěšině. K přístavu to máme dvacet kilometrů," řekl Gowery.

***

Všechna jinovatka dávno roztála. Slunce svítilo a teplota vystoupila na nějakých patnáct stupňů nad nulou. Z trosek se vynořili čtyři unavení poutníci. Oggerd, Gowery, Hal Hargo a doktor Jason Gries. První tři jmenovaní už byli na nohou čtyřiadvacet hodin. Ostatně ani doktor Gries dnes v noci nespal.

Zraněný doktor Gries kladl nohu před nohu z posledních sil, apatický, bez vlastní vůle. Pěnkavka Gowery zmatněl, přestal žertovat a celý se zmenšil. Únava nebyla znát na Oggerdovi a kupodivu ani na malém Halu Hargovi. Hubený střízlík vypadal pořád stejně, tedy, jak někdy žertem říkal Gowery, jako týden stará mrtvola.

Zdálo se, že Hal Hargo opravdu vydrží víc než kůň.

Vyšli z trosek, ovšem přístav Malé mořské víly byl vzdálený ještě několik kilometrů. Na okraji ruin se rozkládalo malé tržiště lemované dřevěnými boudami a vyrudlými stany. Překupníci vykupovali všechno, co prospektoři našli v rozbořeném městě: barevné kovy, ale i obyčejné železo. Plastik. Kromě toho měli zájem i o suvenýry - o nerezové nádobí, příbory, nepoškozený porcelán, skleněné vázy, nevkusné keramické sošky.

Gowery od jednoho z překupníků (za chmurného Oggerdova dohledu) najal káru taženou hubeným oslíkem, na ni uložili Harga i doktora Griese. Vydali se rozbahněnou cestou k přístavu. Ve vzduchu čpěla sůl a zněl křik racků. Nad přístavem se zdvíhaly nákladní jeřáby, střechy dvoupatrových domů z hrázděného zdiva i stěžně dopravních kog. Ale ještě výš se vypínal monument Malé mořské víly.

Malou mořskou vílu vybudoval před více než stoletím neznámý kmen lovců a rybářů. Tvůrci pro svůj artefakt použili to, co pro ně bylo symbolem zmaru: zohýbané ocelové traverzy, kusy betonových bloků. Ocel svařili, betonové bloky pospojovali maltou, šupiny Víly udělali z lesklých dlaždic, vyhrabaných z trosek metra.

Plastika Malé mořské víly vyjadřovala pocity zmizelého kmene: beznaděj, zoufalství. Strach z hladu, nemocí, mutagenního záření. I Malá mořská víla byla mutantem: napůl člověkem, napůl rybou. Místo levé ruky měla jen zohýbaný I-profil, trčící z betonového ramene jako obnažená kost.

Před padesáti lety se prý Víla znelíbila manželce tehdejšího správce přístavu. Správce rozhodl, že nechá Malou mořskou vílu odstranit, avšak lodníci se vzbouřili. Malá mořská víla byla jejich maskotem. Správcová se tedy spokojila s tím, že byly z tváře Víly odstraněny železné slzy a samotná Víla byla přioděna do obrovské podprsenky, ušité z lodní plachty. Tu původní podprsenku už ovšem dávno rozerval vítr na cáry, ale tradice se ujala. Svaz lodníků se staral, aby Víla měla dost podprsenek hýřících zářivými barvami - pro každou příležitost jinou.

Císařství anektovalo Dánské ostrovy před asi sedmdesáti lety. Expediční sbor objevil trosky Kobenhafenu, půvabně rozmělněné tektonickými zbraněmi. Žily zde primitivní kmeny lovců i rybářů, rybáři na pobřeží, lovci v pralesích vyrostlých na místě dřívější dokonale zkulturněné krajiny. Jak postupoval průzkum dále na sever, zjistilo se, že je zbytečné mluvit o nějakých ostrovech. Působením umělých horotvorných procesů bylo

vyzdviženo mořské dno. Stejné síly, které způsobily odtržení Jutského poloostrova od pevniny, připojily Sjaeland k tomu, co dříve bývalo Skandinávským poloostrovem.

Původně snad mělo Císařství ambicióznější plány, ale zábor Dánských ostrovů (tedy bývalých ostrovů, nyní pevniny) měl jediný prakticky výsledek. Zpustošená krajina se stala zdrojem dobrého stavebního dříví, které bylo možné dovážet přes průliv do Lubecku. Na starých skládkách byly objeveny hromady lisovaných plastových lahví, tolik potřebných pro výrobu plastikových brnění, K tomu se přidružil i rybolov, obchod s kožešinami a kšeftování s kuriozitami, tedy s artefakty atlantické civilizace.

Na jižním okraji bývalého Kobenhafenu vyrostlo správní středisko, nazvané (v ohavném dialektu oficiální germánštiny) Nyxehafen, Přístav Víly. Země severně od Nyxehafenu se stala dalším Pohraničím, tedy místem přináležejícím k Císařství, ale osvobozeným od daní. Do tohoto Pohraničí, stejně jako do jiných podobných území, odcházeli stateční lidé, kteří si přáli žít po svém. Za svobodu však platili krví, dřinou a někdy i životy v nikdy nekončícím zápasu se zpustlou, nepřátelskou krajinou.

Od moře vál věčný vítr a roztáčel lopatky mlýnů i vrtule větrných elektráren. Vozík s Hargem a doktorem Griesem se drkotavě pohyboval po přístavní cestě. Na levé straně, mimo dosah příbojových vln, stály nevzhledné baráky: sklady, ubytovny dělníků, námořnické putyky a hampejzy. Po pravé straně pak do kobaltových vod Baltiniku vybíhala dlouhá dřevěná mola a nájezdy z nasypané betonové drtě. Tam kotvily dopravní kogy odvážející dřevo, případně i kožešiny dodávané lovci z vnitrozemí. Vozík drkotal v bahně, rozbředlém na zmrzle zemi. zapražený oslík neúnavně šlapal vpřed. Tak se stalo, že Oggerd a jeho muži přece jen doputovali ke konci cesty, k budově Správy přístavu.

PRVNÍ DEN, pokračování:
LEKCE Z APLIKOVANÉ PSYCHOLOGIE

Správa přístavu sídlila v domě. který se jako jediný mohl pyšnit třemi patry. Zde pracoval správce a s ním ještě několik úředníků, zároveň tam bydlely i jejich rodiny. Správa přístavu byla jediným správním a pořádkovým orgánem, který se vyskytoval severně od Lubeckého průlivu. Nyxehafen i přilehlá území neměly ani policii, ani vojenskou posádku. Což byl také jeden z důvodů, proč byl pro doktora Griese vyslán Oggerd.

V tuto chvíli, když se Oggerd vracel s úlovkem, už správce přístavu čekal před budovou. Byl to narvaný plešatý chlapík, pro tuto příležitost se oblékl do uniformy kapitána finanční stráže.

Gowery při pohledu na něj znatelně pookřál: „Koukni na něj, Oggie, na čiperu. Takhle se vyfiknul jen pro tebe!"

„Vypadá to jako uniforma finanční stráže," zamručel Oggerd.

„Vypadá? To je uniforma finanční stráže!“

„Ne, není. Je ručně šitá. Je z jiného materiálu, než se šijí uniformy. Navíc má distinkce vyšité přímo na látce. A správce přece nemá s finanční stráží nic společného! Správce nemá vojenskou ani policejní hodnost.“ „Ale, Oggie - ty mi zkazíš každou radost. Chtěl jsem ti ozřejmit psychologické pozadí toho blba. Správce je učebnicový příklad despoty, suverénního vládce nad životem a smrtí všech, kteří jsou v jeho akčním rádiu. Před osmačtyřiceti hodinama jsme vpadli do jeho života, mávali fotkou doktora Griese a dožadovali se ustájení našich koní. Jeho úředníci, místo aby odbavovali zboží a inkasovali celní poplatky, běhali s fotkama po všech čertech a sháněli svědky. Autorita správce značně utrpěla. Takže teď se nasoukal do uniformy a, dávej pozor, bude se k tobě chovat jako rovný k rovnému. Nebo se o to alespoň bude snažit.“

Správce už věděl, že Oggerd přiváží muže, pro něhož se vydal do trosek - zprávy se šířily rychleji než vozík tažený klopýtajícím oslíkem. V pravou chvíli popošel Oggerdovi vstříc. Předpisově zasalutoval. Oggerd úsporně opětoval vojenský pozdrav, vypadalo to, jako by zaháněl mouchu.

„Byl jste úspěšný, majore?“ zeptal se správce. „Už jsem poslal pro doktora, vidím, že máte raněné.“

„Doktora nepotřebujeme,“ řekl Oggerd.

„Smím vám být něčím prospěšný?“ vyzvídal správce.

„Zaveďte nás k telefonu.“

„Ano, ano, pane, jistě, majore,“ couval správce, servilně se uklánělel a zároveň se pokoušel zachovat vojenské držení těla. Gowery se tiše chechtal.

Správce je vedl po schodech do patra, do kanceláře, v níž úřadovali dva vycmrndlí človíčci v utahaných oblecích.

„Máte tu pořádek,“ rozhlédl se Gowery po vzorně uspořádaných šanonech, vyrovnaných v policích.

Správce po něm loupl očima: „Snažím se. Dělám, co mohu.“ Nebyl si jist. zda je Gowery důstojníkem v civilu nebo jen nějakým Oggerdovým poskokem. Zda se má před tím usměvavým mládenečkem hrbit, či zda ho má povýšeně odbývat. Nenápadným gestem vyhnal úředníky z kanceláře a vedl vzácnou návštěvu do další místnosti.

Ta se podobala svatyni nerudného, hnidopišského božstva.

Obě okna zastíraly bělostné záclony a navíc ještě přizahalovaly rudé závěsy. Temně červený byl i koberec a potah dvou křesílek. Na oltáři, jímž byl starožitný intarzovaný stolek, spočíval TELEFON.

Solidní, těžké zařízení s tlačítkovým číselníkem, z něhož vedly dva kabely - jeden tlustý do zdi, druhý, tenký, se vinul po omítce až ke skříni označené červeným bleskem.

Gowery znovu roztáhl papulu do úsměvu. Dokázal si představit jak sem správce za nedělních odpolední vodí svou tlustou ženu a tady, na rudém koberci, ji zbaví krajek, aby se v magické sféře telefonu oddal vášni jako zvláštní bohoslužbě.

„Zde, telefon.“ ukázal správce k aparátu.

Telefon nebyl zase tím nejtřeskutějším výdobytkem civilizace. Pro správce snad představoval symbol pokroku, ale Oggerd i Gowery byli na telefonní aparáty zvyklí. Jen Hal Hargo, do této chvíle vyčerpaný a apatický, ožil.

„Nyxehafen byl telefonizován?“ vypískl překvapeně.

„Tak jest,“ přitakal správce. „Před několika měsíci byl položen podmořský kabel... alespoň tak mi to bylo řečeno.“

Hal Hargo zvedl sluchátko a na číselníku vyklepal kombinaci. Chvíli čekal, a pak udiveně zahlásil. „Je funkční! Funguje to! Ano, předám. Pro vás, pane Oggerde,“ podal telefon válečníkovi.

„Oggerd,“ ohlásil se válečník. „Splnili jsme úkol. Máme... ano, máme hledanou osobu.“

Správce stál v nábožném pozoru, dlaně na švech kalhot, Gowery a doktor Gries jen tak unaveně postávali vedle zdí. Ale Hal Hargo se měl čile k dílu. Z vnitřní kapsy hábitu vytáhl vyhazovači nůž, osvobodil čepel ze střenky a pak - ...přeřízl telefonní kabel!

Správce vyjekl bolestí.

Oggerd mluvil do telefonu dál: „Je zraněný, má zlomený prst. Ne, nic vážného. Ano, přivezeme ho zítra trajektem.“

Nevzrušeně dokončil hovor a zavěsil sluchátko.

Všichni se užasle dívali na přeříznutý telefonní kabel. Správce střídavě rudl a bledl. Zdálo se, že nemá daleko k mdlobám.

„Haliku, cos to provedl? Vždyť ty jsi to ufiknul!“ vyhrkl Gowery.

„No a? Ten kabel vůbec nesouvisel s telefonickým hovorem,“ odfrkl Hal Hargo.

Gowery zdvihl sluchátko, ozval se oznamovací tón. Natáčel sluchátko sem a tam, aby ho všichni slyšeli, zvlášť správce, o něhož se zjevně pokoušel infarkt.

„Aparát funguje,“ oznámil jim Gowery.

„Jistěže funguje,“ odsekl Hal Hargo vztekle.

„A ten kabel do zdi? Ten, který jsi přeříznul?“

„Ten tu byl navíc,“ pokrčil rameny Hargo.

„Proč by tu byl navíc? A jak jsi to poznal? A k čemu tu vůbec byl?“

„Ten tlustý kabel byl k ničemu,“ zaknikal Hargo. „Do aparátu vede kablík z rozvaděče. Proč? Telefonní hovory jsou vedeny po slaboproudých kabelech. Pokud je do telefonu vedený elektricky proud ze sítě, tak tohle,“ poklepal na masivní telefonní těleso, „je transformátor.“

Gowery se rozhlédl po ostatních. Správce stál s ústy otevřenými dokořán a s tváří zalitou studeným potem: divný cizinec v šedém hábitu mu z ničeho nic přeřízl telefonní kabel, který, jak mu bylo řečeno, byl položen z Lubecku na mořské dno průlivu. Ještěže nebyla způsobena nenapravitelná škoda, ještěže telefon funguje! Oggerdovi souvislost mezi kabelem a telefonickým hovorem unikala, možná mu to bylo jedno. Doktor Gries si unaveně sedl do jednoho z křesel, třásl se ve slabé horečce z nervového vypětí a vyčerpání.

Gowery rezignovaně pokrčil rameny a řekl správci: „Potřebovali bychom se umýt... Něco sníst, postele, abychom měli kde přespat do rána."

„Poskytnu vám všechno, co potřebujete," přikývl horlivě správce. „Budete mít k dispozici inspekční pokoje."

***

Girlandy barevných světel nasvěcovaly přístav, ze vzdálených putyk zaznívala hudba, křik, opilecký zpěv i vysoký pištivý smích přístavních štětek. Okna inspekčního pokoje byla otevřena dokořán, ale ani po mnohahodinovém větrání z něj nevyvanul pach zatuchliny.

Každý ze čtyř mužů ležel na své vlastní posteli.

Oggerd spočíval na zádech, ruce pod hlavou a těžké pěšácké boty opřené o pelest. Díval se na strop, osvětlený žlutým světlem laciného lustru. Vysvlékl se už z plastikových plátů, měl na sobě jen kalhoty s maskovacím potiskem a černé triko. Hal Hargo se poskládal do klubíčka tak, aby nezatěžoval přeražená žebra. Gowery se pokoušel začíst do knihy, kterou si půjčil od správcovy ženy. Doktor Gries, levé zápěstí připoutané kovovými pouty k pelesti, se potil pod přikrývkou. Po razantní Goweryho léčebné kúře mu horečka začala ustupovat.

Umytí, nasycení, probuzení z osvěžujícího odpoledního spánku leželi v bílých postelích. Neobtěžovali se svléknout zaprášené šaty, v nichž se vrátili z trosek. Gowery konečně vzdal svůj boj s vypůjčeným románem. Byl to milostný příběh nevolnice z farmy. Tato pohledná a důvtipná dívčina se řízením osudu dostala do vlastnictví mladého úředníka, šéfujícího jakési zapadlé gubernii Císařství. Úředník nalezl v dívce zalíbení, ovšem jeho pevný charakter mu nedovolil zmocnit se jí násilím. Naučil ji číst, psát, počítat a hrát šachy. V nekonečných šachových partiích trávili dlouhé večery. Nevolnice se ukázala být zdatnou hráčkou a v žertu slíbila mladému muži, že pokud ji v šachové hře porazí, tak mu bude po vůli. Do této jejich idyly se ovšem vmísili intrikáni, kteří se snažili úředníka zdiskreditovat, odstranit a na jeho místo dosadit jakéhosi sadistického dementa.

Pasáže, ilustrující čtenářům výstřelky onoho sadistického dementa, byly docela zábavné. Zbytek románu nestál za nic.

Gowery odložil knihu a pak, zřejmě pod vlivem sadistickodementních pasáží, vytáhl z kapsy pod pončem krvavou fotografii.

Něco nebylo v pořádku.

„Hargo," řekl. „Nemáš zvětšovací sklo?"

Technolog se pohnul a mimoděk při tom zanaříkal. Z bezedných kapes na vnitřní straně hábitu vylovil lupu s ulomeným držátkem. Podal ji Gowerymu.

„Díky," poděkoval ten a přesunul se i s fotografií ke stolu stojícímu přímo pod lustrem. Pomocí lupy ji začal studovat.

„Šikovné," vydechl po chvíli. „Ani se nedivím, že jsem si toho nevšiml hned."

„Co to máš?" ozval se Hal Hargo podezřívavě.

„Fotku ty holky z Bornnu. Jak nám ji ukázali, než nás vypustili po stopě doktora Griese."

„Kdes ji vzal?" zeptal se Hargo.

„Kde bych ji vzal - tak trochu jsem ji ukradl."

„Je to tajný materiál!" obvinil ho Hargo. „To se nedivím, že je to tajné," zachechtal se Gowery. „Barevná fotka! Proč se zatěžovali s barevnou fotkou? To bylo první, co mě mělo napadnout!"

„Půjč mi ji," zažadonil Hargo. „Podívám se taky."

„Ne - nedám ti ji. Sám jsem si ji ukradl! Ukradni si vlastní!"

Oggerd se vzepřel na lokti a pak se, jediným rychlým pohybem, přesunul přes polovinu místnosti. Náhle stál vedle dveří s puškou připravenou k výstřelu.

Někdo stoupal po schodech do patra.

Ozvalo se nesmělé zaklepání na dveře. „To jsem já," zazněl správcův hlas. „Mohu vstoupit?"

Oggerd kývl, Gowery ze strany přistoupil ke dveřím a otevřel je. Za dveřmi stál správce, přes noční košili přehozený vyrudlý župan. Vešel půl kroku do místnosti a zajíkl se při pohledu do ústí Oggerdovy zbraně.

„Omlouvám se," zaskřehotal, „že ruším tak pozdě. Je mezi vámi, prosím vás, doktor Halgerd Hargo?"

Hal Hargo se posadil na posteli.

„Co se děje?" zamručel Oggerd.

„Jsou tady nějací dva pánové. Chtěli by s panem doktorem mluvit."

„Co je to za lidi?" zachrčel Oggerd.

„Já... nevím," přikrčil se správce. „Pracují v troskách. Před asi půlrokem sem přišli, ohlásili se mi, prokázali se certifikáty vystavenými Akademií..."

„A co chtějí?"

„Říkali, že doktora Harga chtějí požádat jenom o malou... konzultaci. Na něco se ho zeptat."

„Pan doktor už nepřijímá," zahoukal protáhle Gowery. „Ordinační hodiny skončily."

„Tady," natáhl ruku správce, „posílají vizitku." Oggerd od něj vzal obdélníkovou kartičku, pokrytou černým, červeným a zlatým písmem. „Doc. ing. Janner Brunn, člen korespondent Akademie," četl. „Hargo, ty ho znáš?"

„Inženýr Brunn?" podivil se Hargo. „To jméno už jsem slyšel. Terénní pracovník Akademie!"

Jenže inženýr Brunn, asi padesátiletý hubený čahoun v zaprášeném čarodějnickém plášti, se už pokoušel vměstnat do dveří osobně. Vadila mu však tělnatá postava správce, který zamrznul ve veřejích a neodvažoval se pohnout, protože ústí Oggerdovy zbraně stále směřovalo víceméně k němu.

Náhle jich bylo v pokojíku moc. Oggerd, Gowery, doktor Gries, Hal Hargo, správce a nakonec inženýr Brunn, za nímž do místnosti nakukoval ještě jakýsi menší připosražený chlapíček. Ten poslední, podsaditý střízlík, menší než Hal Hargo, ale v ramenou o něco rozložitější, měl zvláštní veliké oči a našedlou pleť, která se v tomto zažloutlém osvětlení

zdála nazelenalá. Na sobě měl šedý, značně zaprášený pracovní overal.

Hal Hargo se procpal tlačenicí a oslovil příchozího. „To vy jste pan inženýr Brunn? Těší mě, že vás poznávám, četl jsem o vás ve zpravodaji Akademie."

„Oh, doktore Hargo," rozplýval se Brunn, „kdepak by mě napadlo, že se s vámi setkám osobně! S vámi, s takovou kapacitou v oboru mikročástic! Zaslechl jsem, že už zítra zase opustíte Nyxehafen, a tak jsem, navzdory pozdní hodině, přispěchal s prosbou."

„S prosbou?" zakníkal Hargo potěšené. Tváře mu hořely zvýšenou teplotou, která doprovázela zlomená žebra, ale v bledém obličeji se mu objevil zaujatý výraz.

„Rádi bychom, abyste nám věnoval pár minut času. Pokoušíme se sestavit jeden přístroj podle starého návodu, ale nedaří se nám to."

„Podle starého návodu?" „Víte, provádíme výzkum v ruinách. Ve sklepení Kobenhafenského patentového úřadu jsme objevili téměř nedotčený archiv."

„Archiv patentového úřadu?" téměř nadskočil Hargo. „Příteli, máte v rukou zlatý důl!"

„Ano," přikývl inženýr Brunn. „Ale průzkum probíhá pomalu. Většina materiálů je v původní dánštině nebo v jazyce, jemuž se říká americká britičtina. Teprve studujeme jazyky, jimiž jsou listiny psány. Ale narazili jsme i na dokumentaci, u níž byl přiložen opis ve staré germánštině. Představte si, doktore Hargo, máme kompletní plány na zhotovení rušičky elektrického pole. Pokusili jsme se sestavit prototyp, ale naše znalosti nejsou dostatečné. Proto bych si dovolil vás požádat, kdybyste byl tak laskav..."

„Ale to je samozřejmé, pane kolego," zakvičel Hargo nadšeně. „Dobrý muži," obrátil se na správce, „je tady někde místnost, kde bych si mohl se svými kolegy nerušeně popovídat? Třeba ta s tím telefonem by byla vhodná!"

Správci už zase stékaly po tvářích potůčky potu. „Tady vedle, na tomto patře, je ještě jeden inspekční pokoj, pánové," zablekotal. „Je tam stůl, židle... Odemknu vám dveře."

Na zesláblých nohách se vypotácel na chodbu a nejistou rukou sáhl do kapsy županu pro klíče. Po několika pokusech se mu podařilo dveře sousedního pokoje odemknout. Byla to navlas stejná místnost jako ta, v níž Oggerd s ostatními trávil noc: čtyři čistě povlečené postele, v úzké uličce stůl a u něj čtyři židle.

Za okenními tabulkami zářila světla přístavu. Správce otočil vypínačem, rozsvítil lustr pod stropem a světla za oknem zmatněla.

Oggerd konečně sklopil zbraň, vyšel na chodbu a nakoukl do sousedního pokoje. „Je to jen za zdí," řekl. „Pěnkavko, buď tam s nimi a dávej na Harga pozor."

Hal Hargo se napáskoval do prázdného pokoje, za ním inženýr Brunn a Gowery, který se ve svém zaprášeném ponču a uválených kalhotách okamžitě natáhl na další z čistě povlečených postelí. Poslední se do pokoje vmáčkl onen zelenolící skrček, přitáhl s sebou velikou kabelu a položil ji na stůl. Společně s Brunnem z ní začal vytahovat různé součásti oné rušičky elektrického pole.

Správce ještě chvíli postával na chodbě, ale nikdo si ho nevšímal. Setřel si tedy pot rukávem a odpotácel se po schodech do svého bytu.

„Tohle je můj asistent," představil inženýr Brunn zelenolícího skrčka. Víc se o něm už nezmiňoval. Skrčkovo jméno zřejmě nebylo důležité.

Z boční kapsy kabely vytáhli svazek zažloutlých papírů. „Originální dokumentace," dodal na vysvětlenou inženýr Brunn.

„Vy s sebou vláčíte originály?" podivil se Hal Hargo. „Příteli, ty papíry jsou tři sta roků staré! Vždyť se vám rozpadnou pod rukama! Měl byste je nechat okopírovat, obkreslit, ofotit!"

Inženýr Brunn ledabyle nadzdvihl fascikl a praštil jím o stůl. Z papírů se vyvalil oblak prachu. „Stará předválečná kvalita, pane kolego," zasmál se bezstarostně. „Vydrží ještě dalších pár století. Tady, podívejte se - technologické schéma. A zde - výkresy jednotlivých součástí."

Hargo si naslinil prst a zalistoval dokumentací, „A jste si jistý, pane kolego, že něco takového vůbec kdy fungovalo?"

„Ano, úplně jistý. V archivu jsme nalezli i prototyp, který - dle průvodního textu - byl funkční. Dokázal zrušit elektrické pole v okruhu tří set metrů. Prototyp jsme rozebrali a vyrobili nové součástky, do detailu stejné. Ovšem náš výrobek jaksi nefunguje."

Gowery, ležící na posteli, studoval tváře obou příchozích. Na inženýru Brunnovi nebylo nic zvláštního. Dobře zachovalý padesátník, hubený, fyzicky zdatný, šedé vlasy ostříhané na ježka. Hubený obličej doplněný nezbytnými vědeckými brýlemi. Oblečený do beztvarého šedého pláště, podobného tomu, jaký na sobě měl i Hal Hargo. Takovéto pláště byly poznávacím znamením čarodějů, čili terénních vědců a technologů.

Ovšem zelenolící skrček - to byla docela jiná kategorie. Jak může mít někdo takhle zelenou pleť? No, možná, že to nebyla zelená barva, jen zvláštní odstín šedi, který se v nažloutlém světle zdál být zelený. Gowery věděl, že jsou lidské rasy, které mají žlutou, hnědou nebo temně černou pleť. Ale nikdy neslyšel o rase zelené, snad s výjimkou pohádkových vodníků.

Další zvláštností na skrčkovi byly ty jeho oči: velké, kulaté, se sytě šedými bělmy.

Gowery se pozdvihl na lokti, aby si nazelenalého skrčka lépe prohlédl.

Hal Hargo se přehraboval v součástkách, poházených na stole: „Tady cívka, kondenzátor, co tenhle kus dřeva? Aha, to je tělo pro uchycení akumulátoru. Takhle jste to měli sestavené? A nefungovalo to? No to se nedivím, pane kolego, protože tady, podle toho nákresu, má být transformátor připojený obráceně. Propojím ho kablíky se zdrojem a spínačem. Hele, tady ve zdi je zásuvka. Zasunu kabel do zdířky a přístroj vyzkouším. Pozor, zapínám."

Hal Hargo zmáčkl tlačítko, umístěné na boku přístroje.

Lustr v pokoji zhasl.

Zároveň zhasla všechna ta barevná světla za okny, rozmařilé žárovky nyxehafenského přístavu, bordelů, putyk, heren. „Heuréka!“ zařval ze tmy inženýr Brunn. „Funguje to! Hargo, jste génius!“

„No tak, Haliku, rozsviť,“ řekl Gowery pokojně. Zároveň si uvědomil, že pod vítězným Brunnovým řevem zaslechl něco, co tam nepatřilo: zvuk tupého úderu a slaboučké zasténání.

Shodil nohy z postele, vztyčil se a zaječel: „Oggie!“

Obušek ho zasáhl do žaludku. Bolestí se sklopil jako zavírací nůž. Následující rána do spánku ho netrefila úplně přesně: ochromila ho, ale neomráčila.

Těžké boty dusají po chodbě. A pak-

Vrummm! Vrummm!

Vrummm!

Pomalé vibrace roztřásají budovu Správy přístavu. Gowerymu se pění krev v žilách, střeva i žaludek se snaží nejkratší cestou opustit břišní dutinu.

Prásknutí výstřelu, kulka s pištěním přelétá ztemnělou místností, rozbíjí okenní tabulku.

Vrummm! Vrumm!

Vibrace sílí, Rozechvívají Goweryho kosti a snaží se od nich odtrhat svalové úpony.

Další výstřel. A další.

Ticho.

Vibrace jsou pryč.

Ticho, tma.

Gowery se na podlaze snaží převalit na všechny čtyři. Cítí, jak mu z nosu proudem tryská krev.

Rudé ohnisko světla. To záclona, kterou Oggerd namotal na nohu od stolu, hoří jasným plamenem. Vypadá jako jeskynní muž, který si s pochodní v ruce prohlíží svůj příbytek.

Je to Oggerd - a zároveň to není on. Mimika tváře se změnila. Už to není tvář obsidiánové sochy, ale grimasa zuřícího šílence. „Kde je Hargo?“ řve Oggerd.

Gowery si kusem prostěradla snaží zastavit krvácení z nosu. „Nevím,“ huhňá.

Oggerd zdvihá improvizovanou pochodeň do výšky, aby osvětlila celý pokoj: čtyři postele, dvě židle, stůl a na něm poházené součástky. Gowery, sbírající se ze země. Jinak nic.

„Hargo!“ řve Oggerd. Dupe po schodech, sbíhá dolů, vybíhá ven z budovy. Nad hlavou mává pochodní, záclona hoří vysokým plamenem a pak náhle zhasíná.

„Hargo!“

Gowery si uvědomuje, že z Oggerdova hlasu znějí emoce. Panika. Strach.

Emoce? Že by byl Oggerd přece jen člověkem?

„Hargóóó!“ zní ze stále větší dálky.

Světla se sama od sebe rozsvítila asi po deseti minutách.

K smrti vyděšený správce se vplížil do pokoje, v němž Gowery ošetřoval sebe i doktora Griese. Také Griesovi z nosu vytryskla krev, navíc, jak se zmítal, se mu obroučka pout zaryla hluboko do zápěstí.

„Co to bylo?“ zasípěl správce.

Gowery po něm šlehnul okem: „Únos. Nejdřív zhasili světla, pak praštili Harga, pak mne a nakonec hodili na chodbu vibrační granát.“

„Myslel jsem, že je to zemětřesení,“ přiznal se správce. „Že mi spadne barák na hlavu.“

„Vibrační granát je ekonomická zbraň,“ poučil ho Gowery. „Žádný dům působením vibračního granátu nespadne. Jen lidem, kteří jsou uvnitř, vypochodují kosti ven z těla.“

„Ježíšikriste!“ vyjekl správce.

„Naštěstí vibroval jen pár vteřin. Oggerd ho rozstřelil.“

„Naštěstí...“ „Naštěstí? Ale vy jste nám moc štěstí nepřinesl, pane správce. Vpustil jste sem únosce!“

„Já?“ zajektal správce „Cožpak jsem věděl, co jsou zač? To vy jste s nima chtěli mluvit...“

Zmlkl, protože ve dveřích se zhmotnil Oggerd. Udělal dva kroky dopředu, prsty levice obemkl správcův krk.

„Kde najdu inženýra Brunna?“ zeptal se. Zase ten hlas kamenné sochy. Ani stopa po nějakých citech či pocitech.

„Já... já nevím. Někde v troskách,“ zablekotal tázaný.

„Kde najdu inženýra Brunna?“ zeptal se Oggerd znovu, stejně netečným hlasem. Přizvedl ruku a správcovo tělo se vypjalo na špičky.

„Pro Krista!“ zachrčel správce. Oggerd zvedl ruku o něco výš a špičky správcových bot definitivně opustily podlahu. Celé to obtloustlé tělo teď viselo jen na krční páteři.

A pak Oggerd vybuchl vzteky: „Kde najdu inženýra Brunna?“ zaječel a mrštil správcem do kouta. V okamžiku byl zase u něj, chytil jej za přednici noční košile a vrazil mu dvě facky - zleva a zprava. A znovu.

„Kde najdu inženýra Brunna?“ řval.

Gowery ho chytil za rameno: „Oggie! Nech ho! Vždyť ho utlučeš! Ten ubohej idiot nic neví!“

Oggerd se ohnal, zasáhl Goweryho hřbetem ruky do tváře takovou silou, že mládenec přeletěl celý pokoj a zády dopadl na rozestlanou postel.

„Oggie!“ vykřikl. „To jsem já! Pěnkavka Gowery! Vzpamatuj se!“

Oggerd, pěst napřaženou k úderu, strnul vprostřed pohybu a pak svěsil ruku. V obličeji mu škubalo a pot mu stékal do vousů.

„Co se to stalo?“ zachrčel. Sedl si na postel, jako by byl smrtelně vyčerpaný. Složil ruce do klína. Gowery si všiml, že

se slabounce třese. Podal mu sklenici s vodou a Oggerd ji chlemtavě vypil.

„Zmizte," houkl Gowery na správce, který se s tichým kňučením snažil vmáčknout do nejzazšího kouta. „Jděte pryč."

Správce se vzepřel o pelest a napřímil se, na tvářích mu vyskákaly temné podlitiny. „Děkuju vám, pane. Děkuju. Spolehněte se, že svou chybu napravím. Podniknu opatření. Dostanete pana doktora Harga zpátky do čtyřiadvaceti hodin."

„Jděte už," křikl na něj Gowery. Správce se vypotácel ven.

Oggerd apaticky seděl na posteli, lehce se kýval dopředu a dozadu. Doktor Gries, bledý hrůzou, se tiskl ke stěně.

Gowery si vzpomněl na starou pověst ze svého rodného města. Pověst o golemovi. Moudrý rabín vytvořil mechanickou loutku: dokonalého sluhu, silného, spolehlivého. Ale v jistou chvíli snad došlo k chybě v programu, připraveném v golemově procesoru, a on se vzbouřil. Ničil všechno kolem sebe, dokud sám nebyl zničen.

A takhle teď vypadal Oggerd. Jako gólem, v jehož programu došlo k chybě.

„Co se ti stalo, Oggie?" zeptal se Gowery opatrně.

„Já nevím," zachrčel válečník. „Něco... něco je pryč... Kde je Hargo?"

„Co je pryč?"

„Nevím. Něco mi chybí."

„Chybí ti Hal Hargo?"

„Ano. Ne. Něco... spojeného s ním."

„Píchnu ti injekci na uklidnění, Oggie."

„Ne. Musím to překonat."

„Dobře..." Díval se na třesoucího se Oggerda. Ještě nikdy ho neviděl v takovém stavu.

„Co myslíš, Oggie, co budeme dělat?"

Oggerd potřásl hlavou: „Nevím."

„Jak se cítíš?"

„Je mi zle..."

Znělo to trochu udiveně. Takové věci jako nemoc nebo slabost nepatřily do válečníkova života.

„Tobě je zle, Oggie? Co tě znám, tak ti nikdy zle nebylo."

„Možná ten vibrační granát..."

„Možná."

„Ten inženýr Brunn mluvil o nějakých vykopávkách."

„Pokud to byl skutečný inženýr Brunn."

„Ano. Ten jeho malý společník. Měl nazelenalou pleť."

„Skutečně? Měl jsem pocit, že se zdá zeleny jenom mně."

„Takového muže si každý zapamatuje. Budeme ho hledat."

„Ano," souhlasil Gowery. „Budeme se vyptávat na zeleného trpaslíka."

„Proč chtěli Harga? Proč nevzali doktora Griese?"

„Co říkáš, Oggie?"

„Proč nevzali radši doktora Griese? Jistě byli ve spojení s tou organizací, která odtransportovala doktora Griese na sever."

„Možná je Halgerd cennější než já," odvážil se promluvit Jason Gries.

„Možná je Hargo lepší kořist," souhlasil Oggerd.

„Spiknutí?" zeptal se Gowery. „Tohle má být nějaké spiknutí?"

„Spiknutí," potvrdil Oggerd. „Vitautas Frost a jeho dokonalá paravojenská jednotka. Inženýr Brunn z Akademie."

„Jistě. Potom to byl skutečný inženýr Brunn a představil se vlastním jménem." „Půjdeme za nimi, Pěnkavko. Vezmeme si Harga zpátky."

„Chceš jít hned, Oggie? Mám zase přivázat Griese k posteli? Třeba za nohu? Jednu ruku má poraněnou, druhou mu málem ucvaknul náramek..."

„Ne. Ještě ne. Musíme shromáždit fakta. Tamti - doktor Brunn a jeho společník - měli příliš dokonalý plán. Rušička elektrického pole. Vibrační granát..."

„Máš pravdu, Oggie," řekl užasle Gowery. „Takovéhle hračky - a kdo ví, kolik jich ještě mají v záloze. Neuvěřitelně precizní načasování. Jak říkali ti chlapi od Frosta -zasraný inteligenti. Kombinujou, až všechno překombinujou. A já vím ještě víc. Ta fotka, kterou jsem prohlížel. Něčeho jsem si všiml."

„Na co jsi přišel. Pěnkavko?"

Gowery se otočil k doktoru Griesovi: „Tak, Jasone, Hargo je pryč. Zdá se, že ho vzali místo tebe. Budeš muset doplnit náš tým."

„Cože?" podivil se doktor Gries.

„Nastala hodina pravdy, Jasone. Ty pomůžeš nám a my pomůžeme tobě. Nevadí ti, že ti tykám, Jasone?"

„Mhm," zamručel tázaný.

„Já jen, že nás chtěli zabít. Mě, tebe, Oggerda, správce... Takový vibrační granát, to je pěkně hnusná smrt. Řekl bych, že nás to tak nějak sbratřilo."

„Nevadí, že mi tykáte."

„Taky mi tykej, Jasone. Jmenuju se Gowery, pro přátele Pěnkavka. A já jsem tvůj přítel, Jasone. Ten nejlepší, jakého jsi kdy měl. Vrátím ti zpátky tvůj život - ale ty nám musíš všechno říct po pravdě."

Doktor Gries se na něj upřeně díval a pak pokrčil rameny: „Nemůžeš mi vrátit můj život... Pěnkavko. Ale co - ptej se." Gowery vytáhl zpod ponča krvavou fotografii a zamával s ní Griesovi před nosem: „Jak se jmenovala ta dívka, Jasone?"

Doktor Gries tiše zanaříkal a přitiskl si pěsti k obličeji: „Já... já jsem nechtěl... Chceš mě mučit?“

„Jak se jmenovala, Jasone?“

Doktor Gries zavyl jako raněná šelma, z očí mu vytryskly slzy. Přitáhl nohy k tělu, položil hlavu na kolena a ruce se pokusil sepnout v týle.

Dívali se na něj, jak pláče. Po chvíli popadl Gowery okraj prostěradla a odtrhl z něj menší kus, ten podal Griesovi: „Utři si slzy, Jasone.“

Doktor Gries se do cáru hlasitě vysmrkal.

„Tak jak se jmenovala ta dívka?“

„Berenika,“ zachroptěl Gries. „Ale já jsem nechtěl...“

„Já vím, že jsi nechtěl. Kdo tě s ní seznámil?“

„Sandra.“

„Sandra, a jak dál?“

„Sandra Kowernitz.“

„A kdo tě seznámil se Sandrou?“

„Ona sama se se mnou seznámila. V knihovně...“

„V knihovně?“

„V knihovně Akademie... Půjčoval jsem si knížky o...“

„Knížky o čem?“

„Knížky se... sadomasochistickou tématikou,“ vychrlil.

„Co to znamená?“ vmísil se do hovoru Oggerd.

Gowery se pousmál. „Jsou to sexuální úchylky. Oggie - já vlastně nevím nic o tvých zkušenostech se sexem. Jak jsi na tom se ženami?“

Oggerd se na něj upřeně díval: „Dobře.“

„Dobře? To znamená, že neodmítáš společnost žen?“

Oggerd neuhýbal pohledem: „Můj sexuální život je normální. Mé vztahy k ženám jsou normální.“ „Jasně. Takže teď si vyzkouším, co považuješ za normální. Tady Jason, například, má sadomasochistickou modifikaci. Neříkám úchylku, říkám modifikaci. Sadismus je, když se ti líbí někoho trápit. Bít, ponižovat a tak dál. Masochismus je přesně opačný. Líbí se ti, když někdo jiný bije a ponižuje tebe.“

Oggerd chvíli mlčel a pak se zeptal: „To myslíš vážně?“

„Ano. Pobuřuje tě to?“

„Připadá mi to nesmyslné.“

„No vidíš - a tady Jasonovi to připadá velice smyslné. Není to nic jiného než věc názoru.“

Oggerd řekl tiše, ale velice zřetelně: „Pokud někoho přivážeš k posteli a rozřežeš na kousky, tak už to není věc názoru.“

„V tom máš pravdu. Ale Jasone ta záležitost je o něčem úplně jiném.“

„A o čem?“

„Takže hoši, teď mě poslouchejte pozorně, nebudu se opakovat. Máme tady Jasona, nadějného talentovaného vědce. Svobodného. Kolik je ti let, Jasone? Pětatřicet? Čtyřiatřicet! A svobodný! Proč asi je svobodný? To je jasné - jeho práce je pro něj vším, nemá čas na nějaké pletky. Je nesmělý, plachý, stydlivý. A nebo s jeho sexuálním životem není něco v pořádku?

Je mu čtyřiatřicet, když do jeho života vstoupí Žena. Poslouchejte, jak to říkám: žena s velkým ž. Seznámí se s Jasonem v knihovně, zrovna když si Jason půjčuje odbornou literaturu, týkající se jisté sexuální odchylky. To byla náhodička, co, Jasone? A ukázalo se, že ona Sandra má stejnou zálibu jako ty, Jasone. Že je taky sadomasochisticky orientovaná.“

„Jak to víš?“ vykřikl doktor Gries. „Jak to můžeš vědět?“ „Mám doktorát z aplikované psychologie,“ řekl Gowery pyšně. „Lidé, jako jsi ty, Jasone, jsou pro mne otevřenou knihou. „Odhaduju, že v tvém životě nastalo nejbáječnější období, Jasone. Sex a zase sex, a to všechno bez zábran. Sandra byla ta dominantní, oblékala se do různých kožených postrojů a tys byl její otrok. Plazil ses jí u nohou a ona tě trestala“

„Jak to můžeš vědět? Pro Krista, jak to všechno můžeš vědět?“

„Ale pak do hry vstoupila Berenika. Sandra ji přivedla - a víš proč, Jasone?“

„Já - já nevím,“ zakvílel doktor Gries.

„Potřebovala v tobě probudit tvoji sadistickou stránku. Chtěla tě dostat do situace, v níž by s tebou mohla manipulovat, vydírat tě.“

„Sandra? Ty ji neznáš! Ona není taková!“

„To se pleteš, Jasone. Nikdy jsem sice Sandru nepotkal, ale už přesně vím, co je to za mrchu. Chtěla tě mít v hrsti a podařilo se jí to.“

Doktor Gries nechápavě zavrtěl hlavou: „Proč by mě měla vydírat? Já nemám žádný majetek - nemohla mít žádný prospěch.“

Gowery vstal, otevřel dveře a houkl do chodby: „Holá! Chtěli bychom konev kafe! Ale pořádně silného!“

Znovu se posadil a pokračoval:

„Jak vypadá ta Sandra? Můžeš mi ji popsat?“

„Myslím, že je starší než já. Čtyřicet let.“

„Stará rašple,“ podotkl Gowery a doktor Gries se po něm vyčítavě podíval: „Je velice udržovaná. Má silné, pružné tělo...“ zarazil se. „Krátce ostříhaná, blondýna. Úzký obličej.“

„A Berenika? Jak bys popsal ji?“

„Mladá, něco přes dvacet. Dlouhé tmavé vlasy. Střední postava.“

„A jak se projevovala v posteli?“ Doktor Gries se po něm znovu vyčítavě podíval. Neřekl nic.

„Takže to zase musím vypovědět za tebe, Jasone. Sandra, Berenika a ty. Sandra byla dominantní, Berenika submisivní. Otrokyně otroka. Pořádali jste hrátky ve třech. Mohlo to být pěkné, Jasone, já sám bych si rád něco takového zkusil. Myslím si ale, že postupně se Sandra odpoutávala a nechávala tě s Berenikou o samotě.“

„Ano,“ přisvědčil doktor Gries.

„Berenika měla ráda, když jsi ji přivázal k posteli a tak trochu ji trápil, že, Jasone? Žádné skutečné násilí, jenom hra. Náznaky. Výhrůžky.“

„Kdo jsi, že všechno tohle víš?“ vybuchl doktor Gries.

Ale Gowery ho nenechal domluvit: „Neměl jsi občas pocit, Jasone, když jste s Berenikou skončili, že ti vynechává paměť? Že jsi tak trochu vygumovaný? Že si nepamatuješ úplně přesně, co jste to s Berenikou všechno vyzkoušeli?“

Doktor Gries zaraženě přisvědčil: „Je to tak.“

„A jednoho dne jsi se probral z rauše a všude kolem tebe byla krev. Berenika přivázaná k postelí - teda alespoň to, co z ní zbývalo... Byla ještě naživu?“

„Ještě sténala, chroptěla... zpanikařil jsem. Neměl jsem ji tam nechat. Třeba bych ji byl ještě zachránil!“

„Jenže ty, sokolíku, cos udělal? Utekl jsi k Sandře a všechno jsi jí to vypověděl...“

„Ano... ne! Sandra tam přišla a všechno viděla! Přistihla mě! Chtěl jsem se jít udat, ale ona řekla, že ne! Berenice prý bych nepomohl a sobě uškodil. Řekla, že Berenika sama byla na vině! Neměla ve mně vyprovokovat šelmu!... Sandra mě ukryla, pomohla mi utéct. Zajistila člun, který mě odvezl až sem, do Nyxehafenu.“

„A tady už si tě převzal Vitautas Frost, že?“

„Ano.“ „A tvá další budoucnost? Cos o ní věděl? Co ti Sandra slíbila?“

„Že prý snad odjedu někam daleko. A tam prý budu moci pokračovat ve svých výzkumech.“

„Tak,“ spokojeně pokýval hlavou Gowery. „To bychom měli. A teď si pozorně prohlédni tady tu fotku,“ podal doktoru Griesovi snímek rozřezaného těla, přivázaného k posteli.

„K tomu mě nedonutíš,“ zakvílel doktor Gries. „Nechci to vidět! Dej to pryč, než zešílím!“

„Jen se podívej,“ strčil mu Gowery snímek před nos. „Dívej se!“

Doktor Gries se přece jen podíval na snímek - a strnul.

„Tohle přece není Berenika!“ zachrčel.

„Je to tvá postel? Tvůj pokoj?“

„Ano, ale... ta mrtvá na posteli není Berenika!“

„Já to tušil,“ zachechtal se Gowery. „Barevná fotka! Černobílá jim nestačila, zasranejm inteligentům!“

„Co to má znamenat?“ zeptal se Oggerd.

„Podraz, pánové. Parádní podraz. Říkal jsi, Jasone, že nemáš žádný majetek, že ti Sandra neměla co vzít. Ale měla ti co ukrást, hlupáčku, to víš, že měla! Prodala tvůj mozek, tvoje schopnosti a vědeckou budoucnost!“

„To... to snad není možné!“

„Ale je, Jasone, to víš, že je. Očíhli tě, zjistili tvoje slabiny, předhodili tě Sandře. Zpracovali tě. Víš, proč jsi měl po hrátkách s Berenikou ty výpadky paměti? Protože do tebe ty dvě ženské pumpovaly nějakou drogu! A nakonec tě omámili, nakašírovali Bereniku - co já vím - pomocí prasečí krve a prasečích vnitřností. Když ses probral, myslel sis, že jsi ji zmasakroval ty! Ale hned byla po ruce Sandra a úniková cesta na sever! Kamaráde, chlapče, kdybychom tě od Vitautase Frosta nevytáhli, skončil jsi v nějakém cizím výzkumáku a do konce života ses trápil výčitkama svědomí!“

„Ale,“ řekl doktor Gries s nadějí v hlase, „co ta cizí ženská v mojí posteli? Ta na té fotografii?“

„Kamufláž, kamaráde.“

„Proč? Jaká kamufláž?“

„Nadechni se a poslouchej, Jasone. Jsi mladý a nadějný vědec. Pilně docházíš do zaměstnání a věnuješ se jen svým výzkumům. Odvedl jsi pořádný kus práce, ale ty největší úkoly tě ještě čekají, A pak, jednoho dne, jsi zmizel. Tvoji nadřízení tě nechali hledat u tebe doma. Já nevím, co našli. Berenika nejspíš nestihla tvůj byt uklidit a všude byla zaschlá prasečí krev. Pouta přicvaknutá k pelestem. Nastoupila kriminálka, ale protože se jednalo o tebe, o vědce s báječnou budoucností, byla civilní služba odvolána a případu se ujal speciální tým.

Dali do tvojí postele svoji ženskou, zhruba ji upravili podle popisu Bereniky, který si určitě zjistili. Popatlali ji kečupem.“

„Upravili ji podle popisu Bereniky?“ zablekotal doktor Gries.

„Jasně! Nasadili jí hnědou dlouhovlasou paruku.“

„A proč by to dělali?“

„Aby tě měli v hrsti, Jasone. Potřebují tě! Chtějí tvůj mozek, stejně jako Únosci! Ale jak tě měli donutit ke spolupráci? Neměli tě z čeho obvinit! Nikoho jsi nezabil! Jsi svobodný člověk, Jasone, a můžeš si jít, kam chceš! Takže pokračovali ve hře. Vytvořili fotku a ukázali ji všem sledovacím týmům - ale nikomu ji nedali. To jenom já jsem ji ukradl... I oni tě chtěli mít v hrsti, víš? Chtěli, aby sis myslel, že jsi Bereniku opravdu zabil.“ „Ah,“ vydechl doktor Gries, „takže já jsem Bereniku nezabil?“

„Je snad ta ženská na fotce Berenika? Na, vezmi si tu fotku, to je důkaz. Vracím ti zpátky tvůj život. Víš, Oggie,“ otočil se Gowery k Oggerdovi, „ta fotka je příliš dokonalá. Všiml sis, jak jeden z chlapců od Prosta začal zvracet, když ji uviděl? Fotku udělal profesionální psycholog. Ale netušili, že se dostane do ruky mně, protože já jsem taky z branže. Až večer jsem si to uvědomil - půjčil jsem si od Harga lupu, abych fotku prozkoumal-“

„Hargo,“ vpadl mu do řeči Oggerd. Vstal, popošel k plechovému umyvadlu a začal se dávit.

Gowery i Gries se dívali, jak Oggerd zvrací. Dávil tak usilovně, jako by ze sebe chtěl vyzvracet vnitřnosti. Místnost se naplnila pachem kyselých trávicích šťáv.

Pak si Oggerd otřel ústa a znovu si sedl vedle nich.

„Kašlu na Harga," zašklebil se Gowery. „Mám strach o tebe, Oggie."

„V Bornnu zřejmě působí skupina," řekl Oggerd, „která unáší vědce."

„Ano," přikývl Gowery. „Jason o tom něco tuší. Bonnem obcházejí lovci mozků. Je to tak, Jasone?"

„Já nevím. Něco se povídalo. Teď si uvědomuju - různé náznaky, narážky mých kolegů..."

„Jasně. Někdo se nechá ke spolupráci přemluvit dobrovolně, na jiného jdou oklikou. Manipulací. Doktoru Griesovi, hledanému vrahovi, nabídli útočiště. Teď mě napadá - proto přišli s rušičkou elektrického pole. Chtěli Harga zaujmout. Zatáhnout do vědeckého problému. On by s nimi nešel, ale teď, když mu ukázali své možnosti... A znalosti... To zařízení bylo skutečné, žádný trik. Autentická dokumentace. Hargo by nějaký jejich pokus o podvod odhalil raz dva. Jasone," obrátil se Gowery k doktoru Griesovi, „byl Hal Hargo dobrý vědec?"

Doktor Gries přikývl. „Ten nejlepší. Génius. Měl úžasné nápady. Já mu nesahám ani po kolena."

„A proč tedy, u všech vypálených elektronek, s námi vandroval po světě, místo aby dřepěl někde v laboratoři?"

„Halgerd se věnoval svému výzkumnému úkolu," řekl doktor Gries upjatě.

„A jaký to je výzkumný úkol?"

„To já nesmím říct."

„Jasone," podíval se na něj Gowery přísně, „my jsme pomohli tobě a teď ty musíš pomoct nám. Jaký je Hargův výzkumný úkol?"

„Výzkumný úkol s názvem Kyklop," pípl nesměle doktor Gries.

„Ah. Kyklop. Oggie, nepřipomíná ti slovo kyklop nějaké jiné slovo?"

„Kyborg," odtušil Oggerd ponuře.

„Ano, kyborg! Ty totiž, Oggie, jsi Hargův výzkumný úkol!"

Oggerd se na něj díval a mlčel.

„Je to tak, Jasone?" zeptal se Gowery doktora Griese.

„Ano," sklopil Gries hlavu.

„Oggie, povím ti, co se povídá ve všech hospodách v Bornnu. Říká se, že jsi KYBernetizovaný ORGanismus. Kyborg. Že ti vzali kousek lebky a místo něj ti implantovali titanovou destičku s mikroprocesorem, poháněným bioenergií. Ta věcička v tvé hlavě dokáže analyzovat čichové, zrakové i sluchové vjemy mnohem jemněji než běžná lidská smyslová výbava. Taky ovlivňuje tvou biochemickou rovnováhu - například ti pumpuje do krve adrenalin, nebo ho naopak odstraňuje. A možná tě dokážou i dálkově ovládat. Řídit tvé emoce, sympatie, vztek..." „Nic o tom nevím..." hlesl Oggerd.

„No, Oggie, je to tvoje hlava, ne moje."

Chvíli seděli mlčky. Po schodech se do patra vybatolila správcova žena, tělnatá, rozcuchaná, zarudlá, s velkým bambulovitým nosem, navlečená do dlouhého svetru přes noční košili. Přinesla tác s konvicí, s hrnky a s košíčkem briožek.

Gowery jí na půl úst poděkoval. Žena přešlápla z jedné nohy na druhou, zašvidrala po plechovém umyvadle, do kterého se před chvílí Oggerd vyzvracel. Nadechla se, znovu přešlápla a pak tichým, nejistým hlasem podotkla: „Nemusíte mít strach, manžel už všechno zařizuje."

Nevšímali si jí a ona v rozpacích odešla. Gowery nalil do šálků horkou kávu: „Kafe takhle pozdě v noci? To budu mít potíže, abych vůbec usnul."

„Pěnkavko?" ozval se Oggerd. „Mohl bys mi prohlédnout lebku? Jen zevní prohlídka, nic víc."

„Ah! Proč já?" poprskal se Gowery vřelou kávou. „Doufal jsem, že to nikdy nebudu muset udělat. A proč to vůbec chceš vědět? K čemu ti to bude?"

„Prosím..."

Slyšel kdy někdo Oggerda, aby prosil? Zdálo se, že Gowery i doktor Gries se stali svědky historické chvíle.

„Tak sem nastrč kebuli, Oggie."

Z jedné z brašniček pod pončem vytáhl Gowery kapesní elektrickou svítilnu a pustil se, za Griesovy asistence, do soustředěné prohlídky Oggerdovy krátce ostříhané hlavy. Trvalo to sotva dvacet vteřin.

„Je mi líto, Oggie," dotkl se Gowery hrbolku v Oggerdově týle. „Něco tady máš. Ano - když odhrnu vlasy... Pěkně provedené švy. Nařízli ti kůži, stáhli ji, něco udělali s hlavou, a pak kůži přišili zpátky. Ale podle tady toho hrbolku ti do hlavy dali víc, než si vzali." „To znamená, že jsem... kyborg?"

„Znamená to jen to, že mas něco s hlavou. Neutrpěl jsi úraz? Průstřel lebky? Do hajzlu! Zdá se, že ty povídačky jsou pravdivé! Pravděpodobnější kyborg!"

„Pravděpodobně.

„Kdy ti to dali do hlavy?"

„Nevím."

„Nevíš? Jak to můžeš nevědět?"

„Říkal jsem ti už, že mi chybí vzpomínky na nějaká období mého života. Nepamatuji si na dětství. Nikdy jsem si na ně nepamatoval. Ale zdá se..." dotkl se rukou hrbolku v týle, „že tohle jsem v hlavě vždycky neměl..."

„Oggie, přemýšlej. Hargo se jednou podřekl. Vypadlo z něj, že jsi nečíslovaný prototyp. Jak dlouho se s Hargem znáš?"

„Jak dlouho? Já nevím. Připadá mi, jako by se mnou byl odjakživa. Že patří ke mně...!"

„Oggie! Já s vámi jezdím tři a půl roku! Mám pocit, že jsem se k vám přidal krátce po tom, co jste se ty a Hargo spojili."

„Nepamatuji se.“

„Nepamatuješ se?“

„Ne!“ zaburácel válečník. Popadl umyvadlo se zvratky a prohodil je oknem ven do ulice. „Nepamatuji se! Nepamatuji!“

Bleskovým, pečlivě nacvičeným pohybem udeřil pěstí do zdi vedle okna. Dům se otřásl a Oggerdova pěst se zabořila do cihel do hloubky pěti centimetrů.

Pak se válečník podíval na své společníky, ztuhlé hrůzou.

„Přišlo to znova,“ řekl jim. „Ale zdá se, že už to dokážu zvládnout. Už jsem nikomu neublížil.“

„Jen sobě,“ hlesl Gowery. „Určitě sis zlomil ruku.“ Oggerd si ofoukl z kloubů červený cihlový prach: „Nic se mi nestalo.“

„Já něco vím,“ řekl doktor Gries nesměle. „Halgerd se k panu Oggerdovi přidal před necelými čtyřmi roky.“

„Nečíslovaný prototyp...“ zopakoval Gowery. „Co to znamená?“

„Prototyp je zařízení, které ještě není odzkoušené,“ řekl Oggerd.

Zapotácel se, pak se pod ním podlomily nohy. Dřepl zpátky na postel. Zbledl, ruce se mu třásly. Propletl prsty a snažil se třesavku překonat.

„Prototyp je zařízení, které ještě není odladěné,“ doplnil doktor Gries.

„Ty myslíš,“ otočil se Gowery ke Griesovi, „že Hargo měl Oggerda dolaďovat?'

„Je to možné. Měl u sebe snímač životních funkcí a pochodů a upravoval režim elektrických mikrovýbojů v hlavě pana Oggerda.“

„Hm. A jak si vysvětluješ tyhle záchvaty vzteku a slabosti?“

„Vibrační granát. Vibrace poškodily mikroprocesor.“

„Ah! Co to znamená?“

„Částečná ztráta sebekontroly, jak vidíme. Ale...“

„Ale?“

„Je pravděpodobné, že došlo k narušení biochemické rovnováhy.“

„Zemřu?“ zachrčel Oggerd.

„Ne. Nevím. Nemám představu, do jakých oblastí vašeho mozku byly zavedeny sondy. Vaše motorické funkce zřejmě přestanou tak úplně fungovat. Nebudete schopen chůze. Nastanou poruchy v přijímání a zpracovávání potravy i vylučování nestrávených zbytků. Dále pak poruchy zraku, sluchu... Celá vaše osobnost se rozpadne.“ „Jak dlouho to bude trvat?“

„Netroufám si to odhadnout. Dny, možná týden.“

„Ahhh... Pro Krista...“

Mlčeli. Snažili se zpracovat tu děsivou informaci.

„Co můžeme udělat, Jasone?“ zeptal se pak Gowery vyděšeně. „Co máme dělat, aby se Oggerd nerozpadl na kousíčky?“

„Nevím. Já nevím, kdo s Halgerdem spolupracoval na projektu. Asi nikdo. Halgerd byl samotář...“

„Najdeme Harga. Musíme začít u Vitautase Prosta,“ zachrčel Oggerd.

„To jo,“ souhlasil Gowery, ale neznělo to moc přesvědčivě. „Vitautas Frost je náš člověk. Zapředeme s ním rozhovor. Jsi připravený na dlouhý noční běh?“

„Já... ještě ne, Pěnkavko. Je mi nějak slabo. Za chviličku...“

„Jistě, Oggie, odpočiň si. Já si jen... odskočím. Dojdu se vyčůrat.“

Gowery vstal a vyšel ze dveří. Sestoupil dolů do patra a vzal za kliku dveří kanceláře. Bylo zamčeno.

„No co,“ řekl sám pro sebe. „Ještě není tak pozdě.“

Ve skutečnosti bylo třicet minut po půlnoci.

Poodstoupil a vykopl, podrážka těžké boty narazila těsně pod zámek - ten se vylomil a dveře se otevřely.

Přešel ke vnitřním dveřím, vedoucím do telefonní místnosti. I ty byly zamčené a Gowery proceduru opakoval. Rozsvítil a chvíli se zamyšleně díval na aparát. Bezdrátový telefon? Něco na principu vysílačky? Proč takové tajnosti s tím vším? Jenže to teď nebylo důležité.

Hal Hargo na tomto telefonu vytočil číslo. Bylo to jistě tajné a důležité číslo, protože je znal jen on sám. Ale, jako vždy, zanedbal obrýlený střízlík základní pravidla utajení a vytočil číslo před zraky všech. Gowery nepochyboval, že Oggerd si ono číslo zapamatoval. Ale i Gowery měl uvnitř svých lebečních kostí šuplíky, do kterých si ukládal náhodně posbíranou veteš. Mluvil plynně půltuctem různých jazyků a domluvil se dobrou dvacítkou místních nářečí a dialektů. Pro takhle trénovanou paměť nepředstavoval shluk čísel žádný problém.

Takže použil svůj ukazovák a pokusil se o spojení.

Se zatajeným dechem poslouchal vyzváněcí tón. Někde na druhé straně zazvonil telefon desetkrát, dvanáctkrát. Ale Gowery čekal. A pak ten druhý zdvihl sluchátko.

„Prosím?“ zaskřípělo Gowerymu do ucha. Mimoděk se postavil do pozoru a na čele mu vyrazil pot.

„Tady Gowery Fink,“ vyjekl.

Okamžitě pochopil, komu se to dovolal.

„Tady Dante Albrecht,“ řekl ten druhý. „Co si přejete, pane Finku?“

„Já... patřím k Oggerdovi. Jsme tady v Nyxehafenu... Dnes... Včera jsme přivedli z trosek doktora Griese.“

„Já vím. Už si na vás vzpomínám. Gouvernet Raymond Fink, certifikovaný herold.“ Hlas klidný, pevný, rozhodný. Snad trochu tichý, takovým šustivým způsobem. Jako když se písečná zmije smýká po dunách.

„Stalo se několik věcí, pane,“ chraptěl Gowery. „Přišli jsme o Harga.“

„Hm? Jak to myslíte?“

„Unesli ho. Nějací lidé, jeden z nich se představil jako inženýr Brunn, domníváme se, že je to jeho skutečné jméno.“

Ticho ve sluchátku.

„Myslíme si, pane,“ chraptí Gowery, „že ho unesli ti samí lidé, ta samá organizace, kterým jsme vzali doktora Griese.“

Ticho. Gowery je zpocený, mokrý jako myš. Do čeho se to navezl? „Pane Finku,“ ševelí Dante Albrecht, „mohl byste k aparátu zavolat Oggerda?“

„To je pravě to, pane, Oggerd není úplně při sobě. Únosci použili vibrační granát. Domníváme se, že otřesy poškodily... já nevím, jak to říct... Oggerdovy mikroobvody...“

„Domníváte se?“

„Ano, domníváme se.“

„Kdo se domnívá? Používáte plurál, pane Finku. Vy se domníváte. Kdo se ještě domnívá?“

„Ah-! Já se domnívám. Jenom já. Promiňte, nevhodně jsem se vyjádřil.“

„Hm. Dobrá. A co se ještě domníváte?“

„Já nevím, pane. Hargo je pryč a Oggerd se chová divně. Nevím, co dělat.“

„Jak se chová?“

„Jako narkoman, kterému vzali drogu! Střídají se u něj záchvaty agresivity a deprese! Pane! Napadl nevinného člověka a jen náhodou mu vážně neublížil!“

„Náhodou?“

„Pokusil jsem se ho zadržet, pane! Zadržel jsem ho, ale než se probral ze záchvatu, málem mi zlomil lícní kost!“

Ticho.

„Pane! Nevím, co se děje, ale přál bych si pro Oggerda něco udělat! Není možné vyslat sem nějaký vědecký tým?“

Ticho. Pak zase ten hlas, šustění hadí kůže: „Tým bude vyslán, ale ne kvůli Oggerdovi. Oggerd není prioritou a nemůže být řešen přednostně. Pane Finku - Oggerd se nesmí dostat na pevninu.“

„Pane?“

„Nemluvím snad jasně? Oggerd nesmí opustit Nyxehafen, nesmí se přeplavit přes průliv. Ručíte mi za to. Rozumíte?“

„Já... nerozumím.“ „To je váš úkol, pane Finku. Budete dávat na Oggerda pozor. Máte zbraň?“

„Ne.“

„Opatříte si ji. V případě, že se Oggerd změní, exterminujete ho.“

„Pane! Při vší úctě - Oggerd je můj přítel!“

„Mladíku!“ změnil se hlas z netečného na popuzený: „To já jsem se zasadil o to, aby Oggerd dostal šanci, rozumíte? Oni ho chtěli zlikvidovat a já jsem byl proti! Věřte mi, že vůbec nebylo snadné je přesvědčit! Pokud je tady nějaký Oggerdův přítel, jsem to já! Rozumíte?“

„Já... ano. Ale co jste myslel tím, že se Oggerd změnil Jak to poznám?“

„Poznáte to.“

„Mohli bychom najít Harga,“ pípnul Gowery.

„Hledání doktora Harga přenechejte jiným. Zítra dopoledne přistane v Nyxehafenu zvláštní člun - předáte doktora Griese osobě jménem Jaine Fuchs. Pak, bude-li to možné, odvedete Oggerda do neobydlených končin. Hm, můžete při tom i předstírat, že hledáte doktora Harga. Hrát s Oggerdem takovou hru. Rozumíte?“

„Jistě, pane. Budeme hrát hru na hledání Harga.“

„Výborně, mladíku. Máte ještě nějaké dotazy?“

„Ještě něco, pane. Doktor Gries. On nikoho nezabil.“

„Jak to myslíte?“

„Navlékli to na něj. Jeden tým ho zmanipuloval a druhý se ho snaží získat zpět... ale stále je obviňován -“

„Mluvíte nesmysly!“ přerušil ho ostře hadí hlas. „Doktor Gries... Ah! Vždyť vy máte doktorát z aplikované psychologie! Pane Finku... nebudu vám lhát, ostatně já nelžu nikdy nikomu. Doktor Gries trpí odpornou sadistickou úchylkou. Ano, byl zmanipulován a pod tlakem naverbován... někým. Ano, to já jsem vydal rozkaz, aby byl stíhán jako skutečný vrah. Zaslouží si to! A vy jste to odhalil! Pane Finku! Příště si na vás budu muset dát větší pozor!“

Poslední veta snad byla míněna jako žert, ale Gowery měl pocit, že mu kat právě strhl nehty.

„Doktor Gries už byl krutě potrestán. Myslím, že je ze své úchylky nadobro vyléčen,“ hlesl.

„No, vy jste odborník. Psycholog. Psychiatr. Asi jsem věnoval doktoru Griesovi příliš mnoho času... Problém doktora Griese je ve srovnání s tím, co jste provedli v Nyxehafenu, zcela nicotný. Pane Finku, buďte tak laskav a omluvte mě. Půlnoc už je dávno pryč a já, na základě vašeho telefonátu, musím zařídit nejnutnější věci - a vstávám časně. Přeji vám dobrou noc.“

„Dobrou noc,“ hlesl Gowery do hluchého telefonu.

Zavěsil. Nohy měl jako z vosku a ruce se mu třásly. Vzhlédl od telefonu a uviděl, že proti němu stojí Oggerd.

„To jsem si pěkně nadělal do bot,“ řekl Gowery. „Vytočil jsem to Hargovo číslo a kdo myslíš, že to zvedl?“

„Dante Albrecht,“ zamručel Oggerd. Už se zdál být víceméně v pořádku.

„Dante Albrecht, zvaný Inkvizitor. Neměl jsem tušení, že pracujeme pro něj.“

„Proč jsi mu volal?“

„Chtěl jsem se s někým poradit.“

„A co ses dozvěděl?“

„Nesmíš se vrátit na kontinent, Oggie. Teď zrovna není čas na to, aby tě prohlédli nějací vědátoři, a tak jsem tě dostal na starost já. Mám tě pozorovat. A mám si opatřit nějakou zbraň.“

Oggerd vytáhl z pouzdra pistoli a podal ji heroldovi: „Vezmi si tohle, Pěnkavko.

Nějaké instrukce ohledně Harga?“

„Zdá se, že vyšlou pátrací oddíl. Ale my se můžeme pokusit najít Halika na vlastní pěst.“

„Vyrazíme hned,“ řekl Oggerd.

Gowery kývl k Jasonu Griesovi, který stál za Oggerdovými zády: „Zítra dopoledne pro tebe přijede přes průliv zvláštní člun. Vydáš sám sebe osobě jménem Jaine Fuchs. Doufám, že nás nezklameš, Jasone. Zdá se, že tě teď opustíme.“

„Vrátím se,“ řekl doktor Gries tiše. „To slibuju.“

A pak udělal Oggerd cosi nezvyklého: napřáhl k doktoru Griesovi pravici: „Těšilo mě, doktore Griesi. Možná se ještě setkáme.“

Doktor Gries se vážně dotkl nabízené ruky, na nějaké tisknutí a potřásání se vzhledem k svému zranění necítil.

Vzápětí se Oggerd zapotácel a padl Griesovi do náručí, Jason Gries by se byl pod jeho váhou svalil, ale Gowery podepřel bezvládné metrákové tělo z druhé strany.

V první chvíli si myslel, že Oggerd zemřel. Mohutný muž přestal dýchat a Gowery mu nemohl nahmatat puls. Ale ještě než se pustil do oživovacích pokusů, vydral se z válečníkova hrdla povzdech a Oggerd kolem sebe začal poslepu hmatat.

Odvedli ho po schodech nahoru a uložili do postele. Víc toho pro něj udělat nemohli.

DRUHÝ DEN:
KDO VŠECHNO PÁTRÁ PO HARGOVI

Oggerd upadl do neklidného spánku. Gowery ležel na vedlejší posteli a snažil se na něj dávat pozor. Před svítáním přece jen usnul. Pak ho vyburcoval křik. Byl to Oggerdův hlas, avšak zněl jinak než obvykle. Tentokrát to nebylo burácení či navztekané mručení. Volající hlas patřil odhodlanému, zoufalému člověku:

„Držte pozice! Držte pozice! Jsme u vás do deseti minut! Chlapi! Nevzdávejte to! Pro Matku velryb! Snažte se!“

Gowery vytřeštil oči. Místnost zalévalo bílé světlo časného rána, oknem, kterým včera Oggerd prohodil plechové umyvadlo, se dovnitř valily chuchvalce mlhy.

Oggerd se posadil na posteli. Předloktím si utřel z čela pot.

Ačkoliv bylo v místnosti velice chladno, měl černé triko propocené a v obočí i v krátkých vousech mu perlily kapičky potu.

„Ahhhh!“ vydechl.

„Zlý sen?“ zeptal se Gowery.

„Vzpomínka. Dávno jsem zapomněl... ale vzpomínka se vrátila... Bylo to v nějakých troskách na jihu Císařství, jmenovalo se to, tuším, Dhienburg. Měli jsme zastavit postup Doriana Lutze... byli jsme v menšině, ale stihli jsme se opevnit. Lutz zaútočil za chodu a vrhl všechnu sílu na naše levé křídlo. Vysílačkou jsem vydal rozkaz držet pozice, stáhl jsem pravé křídlo i zálohy, utíkali jsme jim na pomoc...“

„Auvajs! Tos byl ty? Tos byl tenkrát ty?“

„Ze stovky mužů jich tam zbylo sedm. Drželi se statečně a Lutzovy vojáky to rozběsnilo k nepříčetnosti. Prolomili obranu, ale místo toho, aby šli dál, zastavili se. Vytahovali obránce z postů a dobíjeli je. Když jsme to uviděli... Když jsem to uviděl...“

„Odrazili jste Doriana Lutze. Neuvěřitelně. Byli jste v takové menšině.“

„Ano... Kdysi jsem slyšel, že se člověku zjevují tváře těch, které zabil. Ale za mnou dnes přišli bojovníci, kteří mi věřili. Kteří věřili, že přijdu včas... Kdybych je stáhl a nechal Lutze projít, mohli žít. O dva týdny později bylo uzavřeno příměří a Dorian Lutz dostal vše, o co si řekl.“

„Já vím. Byl jsem Lutzův vyjednavač.“

Oggerd se na něj udiveně podíval. „To jsme se setkali už tehdy...? Co se to se mnou včera stalo?“

„Zdá se, že jsi na okamžik zemřel. Přestalo ti bít srdce. Trvalo to asi třicet vteřin.“

„Musíme najít Harga. Vyzvedneme koně ze stáje a půjdeme za Frostem.“

„Nemáme žádné vybavení, Oggie. Deky, spacáky, jídlo. Nic. Víš co? Zkus ještě spát. Půjdu něco sehnat.“

Oggerd vytáhl z postranní kapsy maskáčových kalhot peněženku: „Je tam víc než pět set marek, vezmi si je.“

Hodiny ukazovaly půl sedmé. Slunce stoupalo nad krajinu a rozpouštělo jinovatku, vítr roztáčel vrtule větrných generátorů. Přístav žil plným životem. Dopravní kogy byly připravovány k plavbě, lodníci upevňovali lana, nosiči přenášeli balíky z nákladových prostorů do skladišť či naopak, kapitáni se hádali s úředníky i s předáky dělníků, pekařští pomocníci na dvoukolkách rozváželi čerstvé briožky.

Gowery se zastavil v nejbližší knajpě, která sloužila jako jídelna pro přístavní dělníky. Už od úsvitu se v ní jedna parta za druhou sytila gulášovou polévkou a napájela horkou kávou.

Gowery provedl rychlou inventuru věcí, které mu mohl majitel nabídnout. V Nyxehafenu, stejně jako v podobných hnízdech, se nevyskytovaly obchody. Samotným prodejem by se tu nikdo neuživil. Ke většině náleven však patřilo skladiště, v němž bylo možné zakoupit různé potřebné (i nepotřebné) předměty - oblečení, plachty, nářadí, nádobí, někdy i zbraně. Většinu z těch věcí už někdy někdo používal, což bylo zárukou toho, že se jedná o předměty kvalitní a trvanlivé.

V první nálevně zakoupil Gowery dva vlněné svetry, dva kulichy, několik párů silných ponožek a jen mírně záplatovanou košovou plachtu, kterou hodlal použít pro zbudování stanu. Nebyl čas na nějaké smlouvání, a tak Gowery zaplatil téměř tolik, kolik si výčepník řekl. Majitel nálevny, rozradostněný tím skvělým obchodem, mu přihodil

ještě krabici sucharů. Také mu poskytl pár tipů, kde je možné v Nyxehafenu získat další věci.

Gowery odnesl nákup, zabalený do rance z plachty, do budovy Správy přístavu. Oggerda zastihl bdícího, v leže se krmícího včerejšími briožkami. Popřál Jasonu Griesovi dobré ráno a vydal se za dalšími nákupy.

V jiné z otevřených hospod se srazil s pomenším chlapíkem. Gowery vcházel, chlapík odcházel, vrazili do sebe rameny. „Pardon," řekl Gowery automaticky.

„Promiňte?" zeptal se chlapík.

„Řekl jsem pardon" zopakoval Gowery. Znal dobře hospodské rváče, kteří hledají záminku k pranici. Avšak tento chlapíček nepůsobil jako výtržník. Byl krátce ostříhaný, na nose mu seděly brýle, což jeho vážné tváři dodávalo jakýsi udivený výraz. Na sobě měl maskáčové kalhoty a šedý rybářský svetr, tedy běžné nyxehafenské oblečení. Neobvyklá však byla automatická puška, která mu visela na řemeni křížem přes záda, hlavní dolů.

Obrýlený chlapík položil na zem těžký lednický vak a pokračoval v konverzaci: „Promiňte, vy patříte k tomu majorovi? K tomu, jak mu včera ukradli čaroděje?"

„Cože? Jo, to patřím," přitakal Gowery udiveně.

„Myslel jsem si to," zatahal ho chlapíček za lem modrého ponča. „Máte zvláštní oblečení. Ještě nikdy jsem nic takového neviděl. Správce říkal - deka s prostřiženou dírou pro hlavu."

„No a? Jmenuje se to ponča. Vzdušné, praktické, nešpiní se..."

„Chci vám jen říci," pokračoval chlapíček, „že si už nemusíte dělat obavy. Waco to vyřídí. Brzo tu budete mít pana doktora Harga zpátky."

„A vy jste kdo?" zeptal se Gowery.

„Kinski. Jmenuju se Kinski. Patřím k Wacovi. Správce přístavu nám dal vědět, co se tu stalo. Už na tom pracujeme. Buďte bez obav."

„Pracujete na tom?"

„No, v noci jsme si chtěli proklepnout toho inženýra Brunna. Je pryč, věříte? Ten neřád zmizel. Ale děláme na tom. Obešel jsem přístav a prověřil, jestli odtud neodjela tajně nějaká loď."

„A odjela?"

„Ne, určitě ne. Ten inženýr Brunn i s panem doktorem Hargem mohl utéct jedině do vnitrozemí. Čekám na Waca a tak trochu nakupuju. Budeme muset do lesů, víte?" „Čekáte na Waca?"

„Asi jsem se špatně vyjádřil, pane..."

„Fink. Gowery Fink."

„Waco a Rutger samozřejmě pracují na případu. Prověřují ještě jednu stopu. Vydali se do trosek vyzpovídat gang, který držel doktora Griese."

„Aha!" vyrazil Gowery citoslovce překvapení. Pomaličku začínal chápat, o co tady jde.

Brýlatý chlapíček se na něj znovu vážně podíval: „Teď už můžete být klidný, pane Finku - vyřiďte to i panu majorovi. Pracujeme na vaší záležitosti. Přeji vám příjemný den."

Zdvihl těžký lodnický vak, popošel o kus dál, kde byl u úvazu přivázán strakatý koník. Přehodil mu vak přes sedlo, odvázal uzdu. Gowery se za ním díval, jak bez ohlédnutí odchází k troskám a koně vede za sebou.

„Aha," řekl jen. „Tohle mě fakt uklidnilo."

Pokračoval v nákupech. Postupoval podle seznamu, který nosil v hlavě, a v duchu odškrtával jednotlivé položky. Soupis potřebných věcí sestavil už snad před deseti roky a od té doby ho vylepšoval a upravoval.

Někdy po půl deváté se mu naskytla výhodná koupě - dva proutěné koše i s postrojem pro jejich upevnění na hřbet soumara. Došel do veřejné stáje, pozdravil se se svou klisnou jménem Vánočka a vyzvedl mezka, patřícího Hargovi. Odvedl mezka k majiteli postroje, zaplatil požadovanou sumu a přes mezkův aktivní odpor nebohé zvíře okšíroval. Od té chvíle se už nemusel s nákupy vracet, zakoupený tovar ukládal do košů.

Nakupoval přikrývky, oves pro koně, pánev, kotlík, fazole, náboje do Oggerdovy pušky, sekeru, pevný líh. Chléb, slaninu, solené maso. Většina kontaktů, které mu poskytl výčepník v první knajpě, dosud vyspávala. Gowery je musel tahat z postelí a tišit jejich hněv příjemnými úsměvy i drobnými mincemi.

Jednal se skladníky kupeckých společností, s předáky dělnických skupin, s nákupčím kožešin, s drobným, namol zpitým překupníkem kradeného zboží. U pekaře nakoupil deset bílých vek, u řezníka špek a soudek s nasoleným vepřovým (se slevou). Za další hodinu a půl už znal přístavní část Nyxehafenu jako svou dlaň. Motal se v křivolakých uličkách, z blízka i z dálky pozoroval dům Správy přístavu - zda dosud stojí na místě, či zda jej Oggerd nerozmetal na kousky v dalším ze svých záchvatů.

Krátce po desáté koupil od technika větrných generátorů karton masových konzerv, vyrobených (dle etikety) v dortmundské konzervárně a čerstvě dovezených do Nyxehafenu. Technikův domek se nacházel nad přístavem a z návrší Gowery uviděl, jak k molu u Správy přístavu připlouvá člun. Vzhledem k šedozelené kamufláži i k tomu, že člun nebyl poháněn plachtami, ale parním motorem, bylo zřejmé, že se jedná o vojenské plavidlo.

„Že by tu už byli pro Jasona?" řekl Pěnkavka sám k sobě. Popadl vzdorovitého mezka za uzdu a spěchal po rozblácené cestě k přístavu.

Jak scházel dolů, viděl, že vojenský člun spustil můstek a nějací lidé z něj vystrkávají divné zařízení. Takhle z dálky to vypadalo jako bicykl, který se nalokal mutagenních látek a nabobtnal do neuvěřitelných rozměrů. V Gowerym to probudilo zájem. Vyloďované zařízení vypadalo jako jeden z legendárních motocyklů fenomenálního špandavského konstruktéra „Spandau" Mullera.

Než Gowery dovedl jankovité zvíře ke Správě přístavu, vojenský člun se odpoutal od mola a vyrazil zpátky na volné moře. Na břehu zůstal jen ten stroj a u něj skupinka lidí. „A hele," zahovořil Gowery k mezkovi. „Máš tady konkurenci, bráško."

Kolem skupinky lidí se strojem se shromáždil kroužek čumilů, protože opravdu bylo na co se dívat.

Motocykl.

Stroj měřil na délku více než tři metry. Protektorované pneumatiky, kryté blatníky z neprůstřelného plastiku, byly široké téměř půl metru. V přední masce poulila slepé oči trojice reflektorů. Za průhledným čelním štítem se v palubní desce, pokryté tuctem měřáků a budíků, ukrývala řidítka, něžná a nenápadná. Za sedadlem řidiče se nacházelo ještě jedno sedadlo ve stejné úrovni. Třetí sedadlo bylo vyzdviženo o půl metru výš a obkrouženo lafetou, z níž však někdo odmontoval kulomet. Z trupu motocyklu trčely úchyty, na něž se daly v případě potřeby připevnit ochranné pláty.

Aby bylo možné obludu rozjet, aniž by se překlopila, podepírala ji po každé straně opěrka opatřená kolečkem.

Kolem stroje se vznášela ostrá vůně silného alkoholu.

Gowery se i s mezkem procpal hloučkem a zaklepal na palivovou nádrž: „Už jsem viděl v životě hodně věcí - hada blejt a kozu na stromě - ale na něco takového se dívám poprvé.“

Kudrnatý mladík v kožené kombinéze, který stroj obcházel a opražoval z něj neviditelná smítka, se po něm popuzeně ohlédl. Střetl se s Goweryho úsměvem a s kouzlem jeho osobnosti.

„Slyšel jsem,“ pokračoval Gowery, „jak před třiceti lety pár těchhle mazlíků rozhodlo bitvu u Oredy.“

„To je jeden z nich,“ rozzářil se mladík. „Stará dobra práce. Dvanáctiválec na lihový pohon! Výrobek samotného Spandau Mullera, zbrojíře špandavského krále Friga. Neuvěřitelné, že? Jak mohli vyrobit takovou ocel - před půl stoletím?“ „Prý měli k dispozici nevytěženou uhelnou sloj... kterou ovšem vytěžili. A mimořádně dobrou dokumentaci z doby před energetickými válkami, kterou pak zničili, aby nikdo jiný už nemohl vyrobit podobnou zbraň.“

„Ach,“ posmutněl mladík, „říká se, že král Frigo nechal Spandau Mullerovi vypíchnout oči, aby už nikdy nic podobného nevytvořil.“

„Máš moc řečí, Baseli,“ vpadl do jejich hovoru ochraptělý ženský hlas. „Nakopni tu bestii - ať už jsme pryč.“

Gowery se pootočil a zjistil, že pár kroků od něj stojí nepřátelsky se tvářící mladá žena.

„Ach,“ obrátil se Gowery zpátky ke kudrnatému mechanikovi, „málem bych byl zapomněl: není tu s vámi nějaký Jaine Fuchs?“

„Co?“ štěkla mladá žena. „Kdo se ptá? Vy jste poháněč mezků?“

Gowery se zadíval na uzdu Hargova mezka, kterou stále držel v pravici: „Vida, to je mezek! Skutečný, opravdový mezek! Kde se tu vzal? Ne, vážená dámo, já nejsem poháněč mezků. Gowery Fink jméno mé.“

V Nyxehafenu se vyskytovaly dva druhy žen. Jednak zmalované rozčepýřené štětky, převážně polonahé a ožívající teprve s prvním soumrakem. Potom takzvané počestné ženy, které se snažily od těch prvních co nejvíce odlišit, strojily se do dlouhých sukní a kabátků, vlasy schovávaly pod šátky. Mezi těmito skupinami žen se táhla ostrá hranice, ale jedno měly společné. Oblékaly se tak, jak se pro ženy slušelo, tedy do sukní a dalších ženských oděvních součástek, protože v Nyxehafenu vládla silná patriarchální atmosféra.

Ale dáma, která nazvala Goweryho poháněčem mezků, byla oblečená jako muž. Měla na sobě vojenské kalhoty s velkými postranními kapsami, vlněný svetr a krátkou bundu ze stejného materiálu jako kalhoty. Podobně se oblékala drtivá většina nyxehafenských dělníků i námořníků, ale kvalita oblečení této madam se pohybovala o několik řádů výš. Mohlo jí být mezi pětadvaceti a třiceti roky. Tváře měla naducané, ústa našpulená a na hlavě místo vlasů jen kratičký blonďatý sestřih. A k tomu velmi sebevědomý, samozřejmý výraz člověka, uvyklého rozkazovat. Zahýbala nosíkem, popotáhla a hodila po Gowerym: „To jste vy, ten odvážný mladý muž, který budí Inkvizitora v jednu v noci? Zvorali jste to tady parádně!“

Sáhla do kapsy, vytáhla kapesník a hlasitě se vysmrkala. „Poďobaný počasí, já se té rýmy asi nezbavím,“ zachraptěla. Její hlas, zastřený rýmou, zněl, jako by mluvila do děravého hrnce.

Jinak se však Gowerymu velmi líbila. Připadala mu taková celá našpulená - plné rty i tvářičky, naducaný svetr, kalhoty obtažené kolem pevného pozadí. Hned by si s ní něco začal - ale instinkt ho varoval. Tohle nebyla holčička na hraní. Věnoval se tedy úřední konverzaci: „Máme předat doktora Griese jisté osobě jménem Jaine Fuchs!“

„Doktor Gries už je na palubě a mává na pozdrav,“ kývla žena k odplouvajícímu člunu.

Do jejich zajímavě se rozvíjející debaty vpadl třetí muž, který právě vyšel z budovy Správy přístavu. Vysoký, ramenatý, oblečený do polní olivové uniformy bez distinkcí, ostříhaný na ježka. Jeho obličej se vyznačoval především širokou bradou, která by mohla klidně sloužit jako sněžný pluh.

„Co tady očumujete,“ rozkřikl se po okolostojících divácích. „Rozejděte se, tady není nic k vidění! Baseli! Rozpohybujte ten motocykl!“ Ženě hodil dlouhý kožený kabát s kožešinovou podšívkou: „Tohle si oblečte, madam, až se rozjedeme, bude pěkná zima!“

Okolostojící zvědavci se pod tíhou jeho autority začali rozcházet, ale zřejmě příliš pomalu. „Uhněte, člověče!“ strčil muž do Goweryho. „Odkliďte se i se svým zvířetem!“

Gowery odtáhl mezka k budově Správy přístavu, kde se o stěnu opíral Oggerd. Zdál se být v pořádku, ale něco z je ho aury, z osobního kouzla, bylo pryč. Vysoký hubený utahaný chlapík.

„Tys jim předal Jasona?“ zeptal se Gowery.

„Jo.“

„Osobě jménem Jaine Fuchs?“

„Velícímu důstojníkovi na té lodi. Jaine Fuchs to nebyl.“

„A co tihle tři? Ti s tím motocyklem?“ kývl Gowery k osádce legendárního stroje. Chlapík s radlicovitou bradou doléval do palivové nádrže líh z kanystru, kudrnatý mladík poklepával na různá tlačítka a spínače a žena, která se nasoukala do kabátu, zápasila s velikými knoflíky.

„Vypadá to, že se chystají do vnitrozemí. Myslíš, že chtějí taky hledat Harga?“ zeptal se Gowery.

„Mhm...“

„Máš pravdu, tihle... Tohle trio nemá proti vibračním granátům šanci. Akorát ten chlapík se širokou bradou, ten vypadá drsně. To je asi ten Jaine Fuchs. Napadá mě - nemá něco společného s císařským radou Fuchsem?“

„Zeptej se ho.“

Kudrnatý mechanik otočil spínačem zapalování a motor s tichým pufpufpuf naskočil. „Jako hodinky!“ zavýskl.

„Drž hubu, Baseli,“ okřikli ho dvojhlasně naducaná žena i muž s masivní bradou.

Oblečeni v kožených kabátech, na hlavách kožešinové kukly a na očích ochranné brýle, se napáskovali na sedadla - kudrnatý mechanik za řidítka, žena doprostřed a radlicobradý muž na sedadlo střelce. Mechanik párkrát protúroval motor.

„Jsou to vojáci,“ podotkl Oggerd. „V pustinách je zřejmě nějaká vojenská základna.“

„Že by? Nemají hodnostní označení. A co ta ženská? To je nějaká štětka, kterou vezou vojákům pro pobavení? No, na štětku pro vojáky se mi zdá příliš nóbl.“

„To je ta z fotografie,“ řekl Oggerd.

„Cože?“

„Z fotografie, kterou jsi ukradl. Z té krvavé fotografie. Jak jsi ji pak dal doktoru Griesovi.“

„Ah?“ prohlédl si Gowery profil naducané ženy. „Máš pravdu, Oggie! Akorát, že na té fotce měla chirurgicky odstraněná prsa. A teď, jak se zdá, jsou na svých místech.“

Šofér přidal plyn a dvanáct srdcí motoru spandau, vyrobených samotným Spandau Mullerem, se rozbušilo rychleji. Oba výfuky vydechly horký vzduch, páchnoucí po spáleném lihu. Motorka zaburácela vzteklým řevem a všichni, kdo se do této chvíle tlačili až k ní, polekaně uskočili. Kola se otočila jednou, dvakrát, desetkrát. Opěrky s pomocnými kolečky se zdvihly a zasunuly do pouzder v trupu.

Stroj líně projížděl rozblácenou silnicí jako netvor z prehistorických časů.

„Pokud se vydali hledat Harga, tak jsou už třetí,“ řekl Gowery.

„Třetí?“

„Zdá se, že správce přístavu najal nějaké lovce lidí.“

„Jo?“ pokrčil Oggerd rameny. „To dává smysl. Tady, v Nyxehafenu, není stálá vojenská posádka ani policie. Soudní pravomoci má správce přístavu, ale chybí mu výkonná síla. Najímá lovce lidí.“ „Kápem lovců lidí je nějaký Waco. Mluvil jsem s jedním z jeho mužů, ten se jmenuje Kinski. Povídal, že se poohlédli po inženýrovi Brunnovi, ale po tom už se slehla zem. Pak se vydali se hledat Vitautase Frosta, ještě v noci.“

„Nemáme jinou stopu, než je Frost.“

„Třeba Frosta najdeme dřív než Waco. My přece víme, kde je Frostova základna.“

Bublání motorky se ozývalo shora, od větrných generátorů, ze vzdálenosti necelého kilometru.

„Mohli bychom stopovat tu motorku,“ navrhl Gowery. „Ti, co na ní jedou, vědí mnohem víc než my.“

„Nejdřív zkusíme Frosta. Stopa motorky se nám neztratí.“

„Vím, to byl jenom žert. Pokud je ten, jak říkáš, vojenský tábor vzdálený sto padesát kilometrů, dorazí do něho ještě dnes odpoledne. Nám by ta cesta trvala tři dny,“

***

Při původním pátrání po doktoru Griesovi vlastně nepotřebovali koně. Jejich nadřízení, kteří je poslali přes průliv, mlčky předpokládali, že se Oggerd, Hargo a Gowery přeplaví opěšalí. Ale Pěnkavka Gowery lpěl na své klisně, které pro její připálenou barvu říkal Vánočka. Ta klisna byla jeho talismanem, pevným bodem v nesmyslném světě. Dokud ji měl při sobě, věřil, že všechno dopadne dobře. Oggerd o této jeho zvláštnůstce věděl a respektoval ji. Stejně tak respektoval mnohem nebezpečnějšího mazlíčka Hala Harga, kterým byla zkrácená postříbřená brokovnice. Nepředvídatelný technolog svůj amulet nosil pod hábitem ostře nabitý, používal ho v těch nejnevhodnějších chvílích a zásadně střílel z obou hlavní najednou.

Ačkoliv se původně zdálo, že jejich nyxehafenská mise nepotrvá déle než tři nebo čtyři dny, trval Gowery na tom, že Vánočka musí jet s ním. Oggerd tedy zařídil naložení i ostatních dvou zvířat, Hargova mezka a svého robustního valacha. Teď se ukázalo, že to byl šťastný tah. Sehnat v Nyxehafenu obstojné koně a soumary by bylo téměř nemožné.

Oggerd a Gowery vyrazili z Nyxehafenu půl hodiny před polednem. Přístav Malé mořské víly se nacházel jižně od bývalého Kobenhafenu, jehož trosky se táhly podél pobřeží na sever v pásu širokém asi dvacet kilometrů. Ke Slané řece se dalo jít buď po udržované pobřežní cestě nebo troskami, přičemž trasa po pobřeží byla snazší a vlastně i kratší, U ústí Slané řeky do Baltiniku měla základnu dřevařská společnost - připlavené kmeny se rovnou rozřezávaly na prkna a trámy, protože hotové výrobky bylo možné na kontinentu prodávat dráž. Z Nyxehafenu se k dřevařům dalo dojít pěšky za necelý den. Ovšem Oggerd s Gowerym si nemohli vybírat snazší cestu - museli se vrátit do základny pólo vojenského oddílu Vitautase Prosta.

Vydali se na cestu s koňmi, mezkem a kompletní výstrojí, Malý brýlatý chlapíček jménem Kinski přeci říkal, že Únosci vezou Hala Harga na sever. A kromě toho měl Gowery i tajné rozkazy od Danteho Albrechta: odvést Oggerda do pustin a držet ho tam.

Po stezkách putovali do Frostovy základny asi dvacet kilometrů. Cesta jim trvala více než čtyři hodiny, protože většinou museli koně vést. Gowery starostlivě sledoval Oggerda, zkoumal jeho zdravotní stav. Válečník se zdál být v pořádku, jen trochu pohublý, unavený, jaksi zmatnělý. Rozhodně se už nepodobal obsidiánové soše, spíše dělníkovi, který se vrací po dlouhé šichtě domů. Dokonce si i navlékl svetr, který mu Gowery koupil, přes něj pochopitelně přetáhl pancíř se zádovým pouzdrem pro řezák. Ostatní kusy plastové zbroje poskládali a naložili na mezka. Oggerd mlčel. Celé ty čtyři hodiny mlčel a Pěnkavka porušil ticho jen jedenkrát, když se ho zeptal:

„Jak je ti, Oggie?“

„Prázdno.“

„Prázdno? Jak to myslíš?“

„Jako by chyběla podstatná část... mne.“

„Chybí ti Hargo?“

„Ano.“

„Ah, do prdele. Ten mrňavej zmetek s náma hrál betla.“

Oggerd se měl správně zeptat, co to znamená hrát betla, intenzivněji se zapojit do diskuze. Neřekl nic. Gowery se nadechl, aby mu to vysvětlil, ale když zahlédl jeho bledou tvář lesklou potem, zmlkl.

Putovali po klikatých stezkách v nadrobno roztlučeném městě, kličkovali mezi dírami naplněnými dešťovou vodou i mezi hromadami sutin, skrytými pod návějemi hlíny. Šli březovými a borovými háji, přes bezová i lísková křoviska, po paloucích porostlých uschlou loňskou trávou.

Starý Kobenhafen zasáhlo jakési kouzlo, které bránilo dorůst stromům do dospělosti. Všechny stromky v sutinách měly nanejvýš pět či šest let. Když dosáhly hraničního věku, odumřely a uschly, změnily se v tenoučké seschlé skelety, křehké jako ze skla.

Houštiny se už dávno staly domovem pro drobná zvířata a ptáky. Mezi uschlou trávou se prohánělí králíci i veverky, poskakovali, tančili zásnubní tanečky bez ohledu na divoké kočky, které pásly po jejich mase. Už několik dnů trval měsíc duben. Zpod betonových bloků se draly nové zelené lístky i žluté květy podbělu. Nastával čas páření,

Asi o hodinu později Oggerd zasykl: „Napravo, Pěnkavko. Divocí lidé.“ Vyhoupl se do sedla, vyndal pušku ze sedlového pouzdra a položil ji napříč přes koňský hřbet. Naopak Pěnkavka, který si v tu chvíli užíval jízdy, sklouzl na zem a schoval se za bok své připálené Vánočky.

„Měl jsem pocit, že jsme skoro až u Frosta,“ hlesl.

„Tři sta metrů,“ zamručel Oggerd. Seděl v sedle nahrbený, zlehka se opíral loktem levice o sedlovou hrušku a tělo pušky měl položené v jejím ohbí. Hlavou lehoučce otáčel sem a tam, vypadalo to, jako by měl tik. Ale to jen kontroloval okolí,

„Jsou to Frostovi vojáci?“ zeptal se Gowery.

„Ne. Divocí lovci.“

„Co tu chtějí? Tohle je přece Frostovo území,“ nadhodil Gowery. A pak si odpověděl sám: „Zřejmě už to není Frostovo území.“

„Mrtvé tělo. Nalevo.“

Gowery sešel pět kroků ze stezky. „To je jeden z těch chlapíků, co byl včera s Prostem!“

„Prohlédni ho. Řekni mi, co vidíš,“ pronesl tiše Oggerd a dál mžikal po okolí.

„Má zlomený vaz, Oggie. A... ah!“

„Co je?“

„Má na obličeji vytlačené prsty. Prsty obrovské ruky! Jako by ho někdo popadl za hlavu, zatřepal s ním jako s králíkem a odhodil ho o kus dál!“

„Pěnkavko?“

„Ano?“

„Nech toho. Jsou všude kolem nás. Je jich pět... šest. A támhle vzadu se ještě něco hýbe. Promluv s nima.“

Gowery se zdvihl od mrtvoly. Nohy se mu trochu třásly. Co to bylo za brutálního muže, který popadl tohoto chlapíka za obličej a zatřepal s ním jako s hadrovou panenkou? Z pokřivené břízy ulomil větev obrostlou svěže zelenými lístky. Zamával s ní: „Víme o vás! Jsme přátelé!“

Nezáleželo ani tak na slovech, jako na tónu hlasu.

Deset kroků před ním se z uschlé trávy zdvihl divoký člověk.

Nebylo na něm nic, co by Pěnkavka už neviděl jinde. Pokřivená rachitická postava, oblečená do prastarých maskáčových kalhot a přepásané kožešinové vesty bez rukávů. Nahé paže měl pokryté nažloutlou pastou, umíchanou zřejmě z tuku, popela a jiných přísad, což byla lepší ochrana proti zimě než oblečení. Rysy hubené tváře měl zastřeny kmenovými znaky - výrazným modrým tetováním kolem očí. U koutků tenkých bezkrevných rtů mu visely dlouhé zplihlé sumčí kníry. V ruce držel oštěp s ošklivě vyhlížejícím zubatým hrotem. Neprovedl žádné gesto, jenom tam stál a díval se.

„Jsme přátelé,“ zamával Gowery větví. Tuhle pantomimu prováděl snad už po tisící.

Divoký člověk nepatrně pohnul zbraní a z uschlé loňské trávy se začali zdvíhat další bojovníci. Polonazí, natření silnou vrstvou tuku, kolem očí modré kruhy, k bradám jim spadaly zplihlé sumčí kníry, vlasy měli spletené do drobných copánků.

„Přicházíme v míru,“ předváděl jim Gowery přátelský úsměv. „Mluví někdo z vás naší řečí?“

Bojovník Alfa, tedy ten, který se zdvihl z trávy první, hrdelně zavrčel: „Co vy tady? Co chtít?“

„Jenom procházíme. Hledáme muže jménem Vitautas Frost.“

„Frost. Frost. Co vy? Co on?“

„Chceme se ho zeptat.“

„Waco už být. On ptát.“

„No a? My taky ptát. Chtít se ptát.“ Divoký muž popošel a ratištěm oštěpu strčil do mrtvoly se zlomeným vazem. „Waco ptát toho. Waco ptát Frost.“

„Frost je mrtvý? Frost taky mrtvý?' ptal se Gowery a mimoděk doprovázel svou řeč příslušnou pantomimou.

„Frost tam,“ ukázal lovec kopím a Gowery mezi větvemi bezů zahlédl perlitbetonovou stěnu domku, z něhož včera vytáhli doktora Griese.

„Vy jít. Jít tam. Tam Frost.“

Pohnuli se po cestě. Perlitbetonové stěny se blížily a vypadaly opuštěně - to proto, že všechny plachty stanového ležení zmizely.

Tábor byl zrušený. Zůstala jen zválená loňská tráva, pár hromádek odpadků, jedna zapomenutá bota.

A Vitautas Frost.

Polovinu obličeje měl zakrvácenou. Zasychající krví měl potřísněnou i přední část blůzy. Ležel na zemi v poloze nenarozeného plodu, ukazovákem a palcem pravé ruky si přidržoval u těla hranatou láhev. Na první pohled bylo vidět, že všechny ostatní prsty má k nepotřebě - opuchlé, pokryté temnými skvrnami krevní sraženiny.

Kolem něho vyskládali divocí lidé kruh z malých mohylek navršené suti.

Opodál seděla na kameni dívenka, která včera posluhovala doktoru Griesovi. Přes ramena měla přehozený svůj maskáčový kabát, ale pod něj si místo noční košile oblékla dlouhou šedou sukni a námořnický svetr. Vlasy měla zcuchané, oči vytřeštěné do prázdna. Když zahlédla Goweryho a Oggerda, vyděšený obličej jí ožil nadějí.

„Pomozte mi," vyjekla.

Za ní stojící divoký muž, starší, připlešatělý, jen s věnečkem dlouhých vlasů, jí položil ruku na rameno a zavrčel. Dívenka zmlkla, ale narovnala se, vzdorovitě se po něm ohlédla. Oggerd sklouzl ze sedla a vykročil k ní. Několik lovců se shluklo kolem dívky, mimoděk k válečníkovi otočili hroty svých zbraní.

„Co se děje?" zamručel Oggerd.

„Myslí si, že jim chceš vzít tu holku," vysvětlil Gowery.

„Cože?"

„Ta holka - to je jejich kořist."

„Mhmrnm... Co se tady stalo?"

Ležící Frost se pohnul, podepřel se loktem a nasunul si hrdlo láhve do úst. Pak vleže zkroutil krk a naklonil hlavu, aby mu tekutina vtekla do krku. Ztěžka polkl, zakuckal se.

„Co se tu stalo?" zařval Oggerd. „Kdo mu to udělal?"

Mluvčí divokých lidí dotčeně vykročil vpřed: „To Waco! On... ptát se!"

„Hlídej je," sykl Gowery a sklonil se nad Prostém.

Opatrně se dotkl Frostova ramene:„No tak, Vitautasi, je čas odložit flašku. Podívám se na tebe. Ošetřím tě." Pokusil se ho pootočit na záda, ale Frost zavyl bolestí a schoulil se do ještě těsnějšího klubíčka. Zároveň si nacpal hrdlo láhve do úst jako kojenec.

„Má všechny prsty zlomené, Oggie," konstatoval Gowery, „nebo spíš rozdrcené - kromě palce a ukazováku na pravé ruce. K tomu má nějaké vnitřní zranění. Nejspíš krvácí dovnitř. Haló, Vitautasi, co se tady stalo?"

Frost po něm otočil krví podlité oči: „To ty... jsi ty? Kde ty... vy tu vzal?"

„Co se tady stalo?"

„Wa-co..."

Gowery se ohlédl po dívence: „Řekneš nám to ty?"

„Nenecháte mě tady, že ne?" ujistila se.

„To záleží na tom, jak se budeš snažit," vysvětlil jí Gowery. „Ah... tak dobře... Když jste odvedli doktora Griese, Vittas někam volal, hrozně mu vynadali."

„Volal? Vysílačkou?"

„Jo... Zjezdili ho jako obecní sirotu. Pak se chvíli nic nedělo. Celej den jsme čekali. Před půlnocí vyhlásili alarm. Všechno vzít a všichni pryč. Vittas tady měl zrušit tábor, s ním ještě ten chlápek, co mu Waco zlomil vaz... Já ani nevím, jak se jmenoval..,"

„Vitautas měl zrušit tábor?"

„No, oni ho tu spíš nechali proto, že zklamal. Přišel o doktora Griese."

„A ty jsi v jakém vztahu k Vitautasovi?"

„Já jsem jeho sestra. Mladší sestra. Pane! Viďte, že mne nenecháte těm... zvířatům. Já a Vittas máme ještě jednu sestru - někde ve Vestfálsku. Viďte, že mě za ní dovedete?"

„Zvolni, maličká, zvolni. Takže jste tu zůstali - vy tři. A načapal vás Waco. Co je zač ten Waco?"

„Já nevím, nejsem místní, ale... Už jsme o něm slyšeli. Tady na severu nejsou žádní policajti, ani soudy, ani vězení. Když někdo něco provede, řeší to správce přístavu. Ten může napařit pokutu. Ale pokud dotyčný nechce zaplatit, nebo nemá prachy a pokusí se zdrhnout, najme správce Wa-ca a pošle ho za ním. Správce pak Wacovi vyplatí odměnu. K tomu si Waco ještě vezme věci člověka, kterého chytil."

„Tohle se mi líbí," vyhrkl Gowery, „tomu říkám zákonnost. Žádné výdaje na vojsko a policii. Jak Waco dokáže, že stíhaného muže polapil? Přivede ho s sebou?"

„No... prý stačí, když donese jen jeho hlavu..."

„Hm, takže tentokrát přišel Waco za vámi. Co od vás chtěl?"

„Vyptával se, kam odešli ostatní. Ptal se Vittase - a ten mu to nechtěl říct. Waco mu lámal prsty, jeden za druhým! Rugter a ten zparchantělej Wacův stopař mé drželi a Waco říkal Vittasovi, co všechno se mnou udělá. A Vittas křičel, že nic neví."

Divocí lidé se shlukli kolem dívenky, svými zbraněmi dělali výhružná gesta a Gowery je jinými gesty uklidňoval.

„Ale nakonec to Wacovi řekl, že?"

„Já nevím.."

„Poslouchej mě dobře, děvče. Jak se jmenuješ?"

„Irina. Irina Frost."

„Takže poslouchej, Irino. Včera před svítáním jsme Vitautasovi vzali doktora Griese. Jenže Vitautas nepracuje jen tak

sám pro sebe. Někdo ho najal. Vitautas pak podal zprávu lidem, kteří ho najali. A víš co? My jsme celou situaci podcenili. Nedali jsme si pozor. Ti lidé, co pro ně Vitautas pracuje, za námi přišli. Ale nevzali si doktora Griese. Vzali nám našeho kamaráda. Sebrali nám přítele a my ho chceme zpátky. Je to osobní, Vitautas měl doktora Griese někam dovést - tam, na to samé místo, teď vezou našeho parťáka. Co je to za místo? Kde to je?“

„Já nevím.“

Gowery se otočil k Oggerdovi: „Zdá se, že jsme v koncích, Oggie. Frost něco věděl a řekl to Wacovi, to je jisté. Waco ho nezabil a nechal na pokoji i jeho sestru. Ale ona to neví a Frost je úplně mimo.“

Oggerd se otočil k dívence: „Co řekl Frost Wacovi?“

„Já nevím. Ječela jsem jak pominutá a prala se s těma dvěma, oni se chechtali, Vittas křičel bolestí... ale nakonec něco řekl a Waco ho nechal. To už se sem stahovali divočáci. Oni vždycky byli kolem a pozorovali nás. Kdyby byl Vittas v cajku, netroufli by si, Vittas by je prohnal. Ale když ho Waco takhle zřídil... Pane, my máme ve Vestfálsku ještě jednu sestru...“ Zmlkla, protože zahlédla v Oggerdově pohledu něco, co ji vyděsilo. Koneckonců, vyděsilo to i Goweryho.

Válečník se sklonil nad Frostem: „Froste? Slyšíte mě, Froste?“

„Aúahhh... Waco! Já... nic nevím. Věř... věř mi, W-wa-co...“

„Posluchejte... Froste. Řekněte... Mi... Kam... Odvedli... Harga... Já... Se... Postarám... O... Vaši... Sestru.“

„Aúahhh!“

„Dopravím... Ji... Do... Vestfálska...“

„Ahhhh.“

„Froste!“

Struna Oggerdovy trpělivosti praskla. Popadl Frosta za přednici zakrvácené haleny a zdvihl ho do vzpřímené polohy. Zatřepal s ním, jako třepe pes uloveným králíkem: „Kde je Hargo?“

Frost vypoulil oči, z úst mu vytryskl paprsek krve a potřísnil Oggerdovi přední část pancíře. Pak zplihl, hlava mu spadla dozadu.

„Kde je Hargo? Kde je Hargo?“ řval Oggerd a třepal s ním.

Dívenka se dala do ječivého křiku a Gowery se ji pokusil překřičet: „Je mrtvý! Oggie! Což nevidíš, že je mrtvý?“

Oggerd rázem přestal třást nehybným tělem. Opatrně položil Frosta zpátky na suť. „Co se to s ním stalo?“

„Tys ho dorazil!“ zaječel Gowery. „Říkal jsem ti, že má vnitřní krvácení!“

Oggerd se rozhlédl po divokých lovcích, vypadali užasle. Jeho běsnění na ně udělalo dojem.

„Pěnkavko? Zkusíme jít po stopě skupiny, která odsud odešla. Po stopě Frostových bojovníků.“

„Jo, Oggie.“ „Promluv s těmi lovci. Najmi stopaře.“

„Jo. To by mohlo vyjít.“

Gowery poodešel k mezkovi a vyndal z proutěného koše karton konzerv, který ráno koupil od technika generátorů. Položil ho před divoké lidi.

Mluvčí lovců rázně zavrtěl hlavou: „My neprodat. Žádný obchod. Nic. Ta - naše,“ položil špinavou ruku s přerostlými nehty na dívčino rameno.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Gowery. Obtiskl do prachu podrážku své boty a ukázal na ni: „Stopa. My - chceme - jít - po stopě.“

„Stopa - Waco?“ zeptal se nedůvěřivě lovec. „My nejít za Waco.“

„Ne, Waco ne. Po stopě těch jiných. Mužů od Frosta.“

Dívenka konečně pochopila, o čem je řeč. „Slíbili jste mi, že mne odvedete!“ vykřikla. „Vezměte mne od nich!“

Stále ještě nemohla uvěřit tomu, že byla vyškrtnuta z pořadu jednám.

Oggerd na ni upřel oči: „Nedozvěděl jsem se, kde je Hargo. Dohoda neplatí,“

„Vy hnusní ksindlové!“ zaječela, ale než se mohla doopravdy rozjet, vrazil jí jeden z divokých lovců facku. Zmlkla, schoulila se do sebe, její oči zmatněly.

Gowery poklepal na karton konzerv: „Stopa. Vy - a my jít po stopě.“

Mluvčí lovců ukázal na konzervy: „To málo. To nic. To prd,“ naznačil ústy příslušný zvuk.

„Budeme jim muset nabídnout něco pořádného, Oggie.“

Oggerd sáhl do zvláštní kapsičky maskáčových kalhot, vyndal vyhazovači nůž. Stiskl pérko a blyštivé ostří vyskočilo ze střenky. Jako každá součást Oggerdovy výstroje byl i toto speciální výrobek, vysoce účelný, kvalitní a svým způsobem i krásný. Šest palců dlouhá čepel z temné oceli, střenka z tmavě hnědého ořechového dřeva.

Položil nůž na kartón konzerv a rozhlédl se.

Lovci věděli, že při smlouvání musí být zachována kamenná tvář, ale tato věc jim vyrazila dech. Neměli důvěru k palným zbraním, ty vyžadovaly údržbu a náboje. Věřili železným čepelím. A tato byla jedna z nejlepších, jakou kdy viděli. Cizinec ji chce dát za pouhých několik dnů jejich času?

Jeden z lovců zvedl ruku. „Igch... stopa.“

Vzal nůž, stiskl pojistku a zaklopil čepel zpět do střenky. Zasunul nůž do jedné z mnoha kapes špinavé vesty, kterou měl oblečenou na nahém těle. Kartón s konzervami přisunul k náčelníkovi. Pak se postavil před Oggerda: „Já jít. Stopa!“

Oggerd, Gowery i všichni ostatní vstali na znamení, že obchod je uzavřen.

„My jít tam,“ mávl mluvčí divokých lidí k severu. „Tam stopa. Salza. Jít.“

Popadli koně za uzdy a šli. Najatý stopař kráčel vepředu, ale k Oggerdově skupině se sami od sebe přidružili další tři muži. Zbytek se nenápadně ztratil i s Frostovou sestrou. U domku z perlitbetonových tvárnic nezbylo nic než mrtvola Vitautase Prosta, obkroužená mohylkami z betonové suti.

Oggerd po záchvatu vzteku opět zmatněl, jeho tvář zbledla a pokryla se potem. Šlapal před svým valachem a ze všeho

nejvíc se podobal utahanému, utrápenému dřevorubci.

Šli po stezce směřující na sever, nejprve troskami, posléze vešli do míst, kde sutiny prorůstal les. V těch místech už účinky zbraně, zabraňující stromům dorůst do dospělosti, pominuly. A pak už kolem nebyly trosky, jenom les. Stromy, které trpělivě čekaly, až se svištící pily a zvonící sekery dřevorubců prokoušou až k nim. Půda byla rovná a měkká, stále však nemohli cestovat v sedle, bránily jim v tom nízké větve stromů.

Čtyři divocí lidé, kteří je doprovázeli, se podobali pitvorným lesním ďasíkům. Zakrslí, křivonozí, vylepšení modrými kruhy kolem očí i zplihlými kníry. Jeden jako druhý byli přihastrošení do obnošených kalhot, vest, triček a svetrů, všem těmhle kusům oblečení však utrhali rukávy a někdy i zkrátili nohavice. Skutečnou ochranou proti chladu byla silná vrstva tuku smíchaného s popelem, rovnoměrně rozprostřená na pokožce. Jediné, co z jejich vybavení působilo solidním dojmem, byly boty, ručně šité z polovydělané kůže.

Smáli se a žertovali úsečnou, nesrozumitelnou řečí. Dnešek byl pro ně šťastným dnem. Získali pro svůj kmen mladou samičku, a ani se o ni nemuseli servat s jinými zájemci. Teprve teď jim docházelo, že pokud by o dívku museli bojovat s Oggerdem, byla by cena za ni velmi, velmi vysoká.

Po pár kilometrech se plochá krajina prolomila dolů. Před poutníky se objevilo mělké, několik kilometrů široké údolí. Tam protékala Salza, Slaná řeka.

„Kdysi tady prý byl mořský průliv," pochlubil se Gowery svými zeměpisnými znalostmi. „Ale pak se Sjaeland jaksi přicvakl k pevnině. Ze slaných bažin, které tu zůstaly z bývalého moře, prosakuje voda do Slané řeky."

Oggerd nereagoval.

Takhle shora byla vidět holá místa, na nichž už sekery a pily dřevařů vykonaly své ultimátní dílo. Dřevaři si zatím vybírali místa, z nichž mohli klády snadno dopravit k řece a splavit až k pilám na pobřeží Baltiniku. Ale tam, kde putoval Oggerd po stopě Frostových bojovníků, se dosud rozkládal řídký prales, vyrostlý v průběhu uplynulých dvou století. Většinou se v něm vyskytovaly břízy, duby a buky. Jak postupovali níž, začaly v podmáčené půdě převažovat olše. Země, nacucaná vodou, se jim houpala pod nohama. Gowery občas zahlédl otisky ošlapaných vojenských bot skupiny, kterou pronásledovali. Sledovat stopu Frostových mužů nebylo vůbec těžké.

K hlavnímu toku Salzy, Slané řeky, se sbíhaly drobné stružky, mířily tam i stezičky vyšlapané lesní zvěří, divokými lidmi i lovci z dřevorubeckých táborů. Řídkým pralesem, po mírném svahu, pak putovali dva či tři kilometry. Do vůně lesa se zvolna mísil pach soli. Slaná řeka se přibližovala. Nakonec došli až na její břeh.

Majestátní tok měl v těchto místech šířku asi tři stovky metrů. Kalná voda obtékala množství ostrůvků. Ve skutečnosti nebyla slaná, jen mírně přisolená. Divoká zvěř se z řeky napájela bez potíží.

Zastavili se, dívali se na druhý břeh.

„Tam," mávl rukou mluvčí divokých lidí, „Oni plout. Člun."

Jiný chlapík se nahnul a rukou vyzkoušel vodu. „Brrr..." zaškaredil se. Otřásl se, jak naznačoval, že je voda nesnesitelně studená. Jiný lovec ho strčil do boku a chlapík, zkoumající teplotu vody, spadl po hlavě do kalných vln. S cákáním se hrabal ven, zatímco ostatní tři se srdečně chechtali.

Muž si protíral oči, prskal - ale smál se taky. Vůdčí lovec na něj mezi smíchem cosi křikl. Muž ve vodě po něm hodil oštěp, který držel v ruce. Hodil? Ne. On si ho jen odložil. Oštěp se zabodl do olše vedle vůdce. Muž ve vodě ještě sundal z ramene brašnu a hodil ji k oštěpu. Pak se otočil, namířil si to napříč tokem, brodil se chladnou vodou, dokud ho proud nestrhl. Začal plavat, proud ho snášel dolů, ale muž se s ním statečně potýkal a přece jenom se blížil k protějšímu břehu.

Asi v jedné třetině řeky ho proud snesl k podlouhlému ostrůvku. Chlapík na něj vystoupil, přešel ho a brodil se dál. Voda mu sahala jen po pás, pak ho zase strhl proud. Dívali se za ním, dokud jeho hlava nezmizela z dohledu.

Čekali. Čekali divocí lidé, vyčkával Oggerd a Gowerymu nezbylo, než se jim přizpůsobit. Po čtvrt hodině se z druhé strany ozvalo zahalekání. Muž, který přeplaval řeku, se k nim blížil v dlouhé kánoi, kterou poháněl pádlem ve tvaru vrbového listu. Bylo jasné, že tady někde měli Frostovi muži schované plavidlo, použili ho, aby se dostali na druhou stranu, a divoký lovec ho tam našel.

„Koně?" zeptal se vůdce. „Plavat?"

Gowerymu zatrnulo při představě, že by se jeho milovaná Vánočka měla máčet ve studené vodě. „To asi nepůjde," vyhrkl. „Jak na té lodičce převezeme náklad? Není jiná možnost? Most? Není tu někde most?"

„Most?" zaskřehotal divoký muž. „Most? Vy chtít most? Vy koupit - jít přes řeka - i koně?"

Gowery z toho nebyl moudrý. Opatrnost mu radila najít jiný způsob, jak se dostat na druhý břeh, než se svěřit chatrnému plavidlu. Nebylo rozumné divokým lovcům příliš důvěřovat. Pokud budou zvířata na jednom břehu, náklad na druhém a on a Oggerd v křehké kánoi uprostřed proudu, kdo jim zaručí, že divocí lidé nepodlehnou pokušení? Že nezvrhnou loďku a nepokusí se je utopit, aby získali jejich věci?

„Koně nebudou plavat," rozhodl.

Vůdce cosi zavolal na chlapíka v kánoi, ten otočil zpět k druhému břehu. Pak ukázal proti proudu: „Tudy jít. Tam cesta přes voda. Vy koupit."

„Koupíme, zaplatíme," kývl Gowery.

Trochu dál od břehu vedla proti proudu prošlapaná cesta. Slunce se naklánělo k západu, pod korunami stromů se začínalo šeřit. Oggerd i Gowery se vyhoupli do sedel a pobídli koně k rychlejší chůzi. Divocí lidé klusali před nimi. I tak jim trvalo téměř hodinu, než dorazili k místu, kde se dala řeka přejít. Ne, nebyl tam žádný most. Jen lano, napjaté od ostrůvku k ostrůvku.

Vůdce divokých mužů několikrát zahalekal a zapískal na prsty. Čekali. Pak se od druhého břehu ozvalo cákání a šplouchání. To se blížil přívoz.

Z druhé strany připlouval veliký, špinavě bílý člun, obsluhovaný dvěma převozníky. Ti se zastavili třicet metrů od

břehu a začali vyjednávat. Na první pohled bylo vidět, že jsou to také divocí lidé, ale že patří k jinému kmeni. Místo kruhů kolem očí měli na každé tváři tři svislé modré pruhy. Rovněž jim chyběly ony zplihlé kníry.

„Oni chtít platit," vysvětlil vůdce.

„Ouch," vzdychl Gowery. „Kam člověk strčí nos, tam po něm něco chtějí," Sáhl do sedlové brašny a vyndal sekerku.

Mluvčí divokých lovců ho chytil za zápěstí: „To moc!" zasykl varovně.

„Je to moc? A rozmění mi snad tu sekyru někdo na drobný? Nic jiného nemám a chci se dostat na druhou stranu!" zamával Gowery sekerou.

Oba převozníci se chopili lana a pohnuli člunem, aby si to snad Gowery nerozmyslel.

Veliký bílý člun s plochým dnem vypadal prastaře a pocházel z dob před druhou energetickou válkou. Vyrobili ho tehdy z recyklovaného tvrzeného plastu, který v oněch dobách rychle vytlačoval ocel a železo. Nezničitelný lehoučký plast vydržel prakticky věčně.

Nalodili koně i sebe. Převozníci chytili lano a pomalu přitahovali plavidlo od jednoho ostrůvku k druhému. Tři divocí muži, doprovázející Oggerda a Goweryho, se chopili dlouhých bidel a pomáhali převozníkům na mělčinách i v rychle proudící vodě. Na druhém břehu, hlouběji v lese, stálo pár domů posazených na kůlech. Gowery ani Oggerd však neměli příležitost si ony nákolní domy prohlížet. Vylodili se a jejich tři průvodci je pobízeli k rychlé chůzi.

Celou další hodinu se pak řídkým lužním lesem vraceli na místo, kam se Frostovi muži přeplavili v kánoi. Stmívalo se, pak už toho ze světla zbývalo jen maličko. V temnotách zahlédli jasný plamen hořícího ohně, u něho je očekával čtvrtý lovec, hřál se u plamenů, na kterých také sušil svých pár kousků oblečení. Jak se mu podařilo rozdělat oheň, když mu voda v Salze promáčela vše, co měl u sebe? Třením dvou dřev? Křesáním pazourku o ocílku?

Muž u ohníčku posbíral potrhané kalhoty a svetr s utrženými rukávy, od vůdce si vzal oštěp i brašnu. Brašnu podal chlapíkovi, který se Oggerdovi nabídl jako stopař. I ostatní lovci přicházeli ke stopaři a dávali mu potřebné věci: oštěp s železným hrotem, zamaštěnou pokrývku, smetanou do bandalíru, láhev s vodou, potrhaný svetr. Pak stopař všechny věci poskládal na zem a přiložil k nim Oggerdův vyhazovák. Řekl pár nesrozumitelných slov.

„Teď tma," přeložil vůdce. „Žádná stopa. On ráno tady. Pak stopa."

A náhle byli pryč. Zůstala po nich jen hromádka věcí, záruka, že se stopař ráno objeví a povede je dál.

„Vezmi si hlídku, Pěnkavko," vyzval Goweryho Oggerd. V záři plamenů vypadal nemocně - bledý, zpocený, zdálo se, že má slabou horečku. Sundal z mezka balík smotané plachty, kterou chtěli používat jako stan. Hodil jej na holou zem, jen ho rozmotal. Zabalil se do přikrývky a svalil se na plachtu, nesvlékl ani svůj plastikový pancíř. Stihl jen vytáhnout řezák a zapíchnout ho o kus vedle do země. Ve tmě pod stromy se Gowery staral o zvířata. Poslepu odstrojoval mezka, sundal z něj balík složené Oggerdovy zbroje. Napadlo ho, že použije Oggerdovu přilbu s čelním štítem, umožňujícím noční vidění. Narazil si ji na hlavu, nezlepšilo se to. Hmatal po hladkém plastiku, hledal přepínač, kterým by uvedl noční vidění do provozu. Nenacházel nic. Před očima mu zůstávaly jen nezřetelné siluety stromů i zvířat.

S klením si přilbu serval z hlavy a vztekle hrabal ve výbavě dál, až našel noční brýle, které používal Hargo. Dal si je před oči - a krajina se náhle rozsvětlila. Nebylo to sice jako denní světlo, číst by se při tom nedalo, ale pro přípravu tábora to stačilo.

Gowery odstrojil koně i mezka, dal jim přes hlavy pytlíky s ovsem a prohodil pár vlídných slov s Vánočkou. Vzal odhozenou Oggerdovu přilbu, sedl si k hasnoucímu ohništi a prohlížel ji. Hargovy noční brýle, které měl na nose, fungovaly na principu zesílení zbytkového nočního světla. V záři žhavých uhlíků viděl na přilbu velice dobře. Ale nenašel na ní žádný přepínač.

„To je záhada," řekl sám pro sebe. „Oggerd vždycky tvrdil, že s tím vidí potmě. Ale tenhle čelní štít umí jen tlumit přímé sluneční světlo, v noci je k ničemu..."

Pod stromy se vkrádal chlad, z trávy a provlhlé země vystupovala mlha. Gowery si přehodil přes ramena pokrývku a odklidil se dál mezi stromy. Tam si sedl na vyvrácenou břízu. Vytáhl z opasku pistoli, natáhl ji a položil si ji na klín. Nebyl takový blázen, aby bezezbytku důvěřoval divokým lidem. Mohli se rozhodnout, že cizince pobijí a jejich věci si rozdělí mezi sebe.

Počítal s tím, že bude hlídat celou noc. Opřený o kmen olše poklimbával, ale zima ho vždycky roztřásla a probrala do bdělosti. Pak popošel pár kroků sem a tam, udělal několik dřepů, zase si sedl a zavřel oči. Za ty roky v divočině už ovládl techniku mikrospánku, ostatně - naučil se ji od Oggerda.

Překvapilo ho, když se čtvrt hodiny po půlnoci vzbudil Oggerd. Válečník nepotřeboval budík ani hodinky - vždycky přesně věděl, kolik je hodin, dokázal se probudit s přesností na minutu. A čtvrt na jednu v noci - to byla přesně polovina času, který měli vyhrazený k odpočinku.

Gowery se vděčně zachumlal do vyhřáté pokrývky na složené plachtě a během deseti vteřin tvrdě spal.

TŘETÍ DEN:
NA SEVER OD SLANÉ ŘEKY

Goweryho vzbudili půl hodiny před svítáním. Oggerd vařil snídani a i stopař už byl na místě. Seděl na patách u malého ohníčku a srkal přeslazený čaj. Přes okraj plechového hrnku se na Goweryho přátelsky usmál.

Bylo tak akorát, aby posnídali a připravili koně. Rozednívalo se, stopař se mohl věnovat práci.

Stezka, po níž sledovali stopu Frostových bojovníků, se vinula ještě asi pět kilometrů údolní nivou Slané řeky. Po hodině putování se ocitli na opačné straně mělkoučkého údolí a dál už je čekala plochá přehledná krajina. Stromy zřídly, ustoupily velikým paloukům, pokrytým loňskou přerostlou trávou.

Stopa vedla po stezce směřující na sever. Gowery i Oggerd se chvílemi vezli v sedlech, pod stromy ale museli z koní

dolů. Slunce stoupalo vzhůru, jinovatka se vypařovala a měnila se v řídkou mlhu.

Sledovat stopu nebylo vůbec těžké. Stopař byl řečný, veselý chlapík. Za fasádou tetování a sumčího kníru se skrýval přátelský úsměv a plno dobré vůle. Neustále komentoval okolí svou nesrozumitelnou řečí, ukazoval na různé věci, brebentil, doplňoval se posunky zdokonalenými až do formy jakési pantomimy. Gowery začal postupně pochytávat jednotlivá slovíčka a pak i zárodky gramatiky. Stopaře to velice potěšilo. Mával oštěpem, ukazoval na stromy, na pobíhající zvířata, na nebe, mraky, listí, na svou vestu, otřepané kalhoty i ručně šité boty, na své břicho, kníry i křivé nohy a vykřikoval jejich názvy. Nejprve se Gowery učil slova a jednoduchá slovní spojení, pak se odvážně pustil do rozsáhlejších projevů. Nejvíce mu dělaly potíže přízvuky - řeč byla plná vyražených hch, eh, ug.

Gowery byl rád, že si může s někým popovídat. V uplynulých dnech se pohyboval na ostří břitvy - pronásledoval podezřelého doktora Griese, zastrašoval neznámé lidi, jiní lidé se ho pokusili zabít. Včerejší pohled na utýraného Frosta mu také na optimismu nepřidal. Potřeboval mluvit. Řadit slova, plácat o bezvýznamných věcech, smát se, žertovat. To byl jeho způsob.

Cvičil se v konverzaci a někdy po desáté hodině mu to přišlo velice vhod.

Stezička, po které putovali, se dotkla jiné, zřejmě mnohem významnější cesty. Když se ke křižovatce přiblížili na deset metrů, zarazil je stopař pohybem ruky. Čekali, dívali se na něj, jak s nosem u země rejdí v podupané trávě. Na první pohled bylo jasné, že tady nějakou dobu čekala skupina koní, o tom svědčily otisky v měkčích částech půdy. Ale stopař chtěl zjistit víc. A taky zjistil.

Když skončil s průzkumem, rozbrebentil se ve své mateřštině, Gowery ho musel mírnit a zpomalovat, aby mu vůbec porozuměl.

„Takže, Oggie, šli jsme po stopě Frostových mužů, těch, jak už víš, bylo sedm a šli pěšky. Tady na ně čekali další lidé. Ou, ty brďo, těch bylo více než deset, snad až patnáct. Koní s sebou ale měli jen šest. Tady, podívej na ten balvan, jsou zbytky vosku. Patnáctka neznámých čekala ve tmě, někteří z nich nemámili čas. Tohle jsou olověné třístičky, já bych je nenašel, ale nás stopař má oči jako rys. Domnívá se, že vznikly jedním ze dvou způsobů. Buď někdo rozřezával hroty svých nábojů do kříže, čímž, jak víš, vznikají střely dum-dum. A nebo si tu naplňoval vystřílené nábojnice prachem, dával do nich nové kapsle i olověné kulky. Tady zahodil hilznu - byla naplněná už několikrát a při posledním výstřelu se okraj roztrhl. A na tohle číhni, kousíček látky. Čuchni k němu."

„Strojní olej," řekl Oggerd.

„Někdo si tu čistil kvér. Na Frostovo komando tu čekali muži se zbraněmi. S nimi spřátelení zabijáci. Další údaj. Mezi muži, kteří čekali na Frostovy žoldáky, byla i jedna žena."

„Žena?"

„Jo, žena. Zajíc si je jistý, ale jak to poznal, to nevím. V souvislosti s naším případem mě napadají dvě možnosti: Sandra nebo Berenika, obě z vyprávění Jasona Griese. Samozřejmě to může být i nějaká jiná persóna."

„Co Hargo?"

„K tomu se dostaneme. Podívej na tady ten mrňavý otisk boty."

„Dítě?"

„Ne, na dítě je prý ten otisk příliš hluboký. Zajíc zná vzorek na té botě. Říká, že patří malému zelenému muži."

„Cože?"

„Tak to říkal."

„Co ještě ví o tom zeleném trpaslíkovi?"

„Prý nepochází odsud. On a jiní takoví připlouvají od Hor, které vysílají blesky."

„Připlouvají?"

„Taky je mi to divný, Oggie. Ptal jsem se ho. Mluvil o nebeských člunech. On sám je nikdy neviděl. Jen o nich slyšel mluvit. Jsou to lodě z nebeských ostrovů." „To myslí jako... Idaho? A Codu 3? A ostatní satelitní města?"

„Zdá se, že ano. Ale, Oggie, to je jen legenda jeho kmene. Možná, že někdo z nich viděl zepelín. Prováděl se tu přece letecký průzkum. Z toho pak vznikl nebeský člun, spojili si ho s vědomostmi o satelitních městech... Podívej, Oggie, to nejlepší - nebo nejhorší, jsem si schoval nakonec. Tohle," podal Oggerdovi pomačkaný špinavý papírový sáček, velký jako dlaň, se stále ještě zřetelným nápisem ACYLPIRYNE. Pod tím bylo drobnějším písmem vytištěno Apotheke Jesus Krist Rex, Kiel.

„Před pár týdny se Hargo nachladil a já jsem mu dal pytlík s tabletami, koupil jsem ho už hrozně dávno v Kielu. Hargo pár tablet využíval a zbytek zřejmě schoval do jedné z těch svých bezedných kapes."

„To znamená, že jsme Hargovi v patách!"

„Podívej ještě tady! Zajíc tvrdí, že je to krvavá šmoužka. Krvavý hlen! Jak víš - Hargo nebere žádné tablety, dokud mu není opravdu špatně! Stalo se nejspíš to, čeho jsem se bál! Odštěpky kostí se mu zapíchly do plic a přidala se k tomu infekce! Nechci malovat obrazce na zeď, Oggie, ale Hargo má zřejmě parádní zápal plic!"

Oggerd mlčel.

„To jsi mu způsobil ty, Oggie," popíchl Gowery.

„Byla to chyba," zahučel Oggerd. „Musel jsem se rozhodnout a rozhodl jsem se."

„Omluvit se můžeš Hargovi... pokud se s ním ještě shledáme. Jsou tady stopy po víc než dvaceti ozbrojených mužích. Kdo si může dovolit financovat něco takového? Zaplatit specialistkám, jako jsou Sandra a Berenika?"

„Dostanu Harga zpátky," zamručel Oggerd. „Půjdeme dál." Cesta se rozšířila, bylo možné nasednout na koně a pobídnout je do klusu. Domorodý stopař utíkal před nimi, stopu dvaceti lidí a několika koní nebylo možné přehlédnout. Ostatně - linie cesty byla značená kůly, zaraženými do země.

Ke změti šlápot, kterou sledovali, se po chvíli připojila stopa dvou souběžných rýh. Stopa smyku. Zdálo se, že Hargo vážně onemocněl a Únosci pro něj sestrojili smyk, na který ho uložili.

Po další půlhodině jízdy se Oggerd postavil ve třmenech a ukázal dopředu: „Co je to tam?“

Napříč cesty, po níž šli, se táhla rovná linie. Pobídli koně, rozjeli se k ní.

Vypadalo to, jako by se tudy plazil obrovský slimák. Slimák s protektorovaným břichem. Ale byla to jen čtyřicet centimetrů široká stopa po motocyklu. Zvláštní bylo, že vedla po skutečné cestě.

Stezka, po níž sledovali skupinu mužů, nebyla ničím jiným než zplouhaným pruhem trávy, který vyznačkovali lovci z lesů. Nebyla to ani tak komunikace, jako spíš vyznačená nejkratší spojnice mezi loveckými tábory v lesích a Nyxehafenem. Ale ta druhá, po níž jel motocykl, si mohla říkat cesta plným právem. Široká asi čtyři metry, při okrajích již zarostlá trávou, ale stále ještě zřetelná.

Oggerd seskočil z koně, přidřepl a zaryl do cesty silné prsty. Odhrnul kořínky trávy. Zvedl sevřenou pěst a otevřel ji. Na šedé kůži rukavice mu ležely drobné kamínky.

„Štěrk,“ řekl.

„Štěrkovaná cesta uprostřed pustiny,“ přitakal Gowery. „To je trochu nezvyklé.“

„Kdo ji postavil? Kam vede?“

Gowery se chvíli domlouval se Zajícem. „Deset let nebo trochu déle, Oggie. Vojáci a dělníci. Káceli stromy a pozvali Smrt. Stezka vede oklikou k Horám, které vysílají blesky. Špatný směr. On říká, že je to stopa stroje s jednou nohou. Prý viděl podobnou, měla však nohy dvě. Říká, že tu nejprve šli muži, které hledáme, teprve pak jel stroj. To je jasné. Ti parchanti, co nám vzali Harga, vyrazili okamžitě a ještě za tmy nabrali druhou skupinu. Jaine Fuchs na motorce vyrazil včera před polednem.“

„Co znamená káceli stromy a pozvali Smrt?“ „Nechce o tom mluvit. Bojí se toho. Nebudu ho nutit.“

***

„Jmenuje se Veselý zajíc, Oggie,“ vysvětloval Gowery. „Ale jak se zdá, oni nemají slovo pro to být veselý. Ta veselost je vždycky s něčím spojená. Může být veselý z opilosti. Z úspěchu na lovu. Nebo z toho, že právě provádí kopulaci. A tenhle chlapík se jmenuje Waskom hch-senk, přičemž zajíc je to první slovo. A co myslíš, z čeho je veselý? To hch-senk? Nevíš? Je veselý, protože dostal pěkný dar. Mohl jsi to uhodnout. Kořen je v starogermánském slově Geschenk. Taky se to dá přeložit jako Obdarovaný zajíc. Možná Obdarovaný zajícem. Jo, to je asi nejlépe vystižený význam. Ten, který dostal darem zajíce a raduje se z toho.“

Poledne už minulo a oni vytrvale směřovali k severu. Krajina se rozevřela do stran, stromy se shloučily do malých remízků. Daleko na planině se popásala stádečka zdivočelého hovězího dobytka a ovcí.

Jeli bok po boku, za sebou vedli naloženého mezka, stopař v tuto chvíli pobíhal někde vepředu. Od rána urazili nejméně pětatřicet kilometrů a doufali, že do soumraku udělají ještě dalších třicet a výrazně sníží náskok únosců.

„Pěnkavko?“ pootočil se Oggerd k příteli.

„Jo, Oggie? Už jsem myslel, že ses odnaučil mluvit.“ „Nyxehafen a severní území bylo anektováno před šedesáti roky, ne?“

„Jo, asi tak. Proč?“

„Ti divocí lidé. Proč zůstávají divocí?“

„Myslíš - proč tak tvrdošíjně žijí své malé, slaboduché, primitivní životy, když už poznali dobrodiní civilizace?“

„Žijí v nouzi. Hladovějí, Používají primitivní nástroje. Ty jejich malé pokřivené postavy - myslím, že je to z toho, že se neustále páří mezi příbuznými.“

„Ano. Máš pravdu. Žijí v nouzi, ve špíně, často mají hlad. Jsou zakrslí a křiví. Trpí dědičnými vadami, které se rychle šíří díky příbuzenským svazkům. Přebývají v oblastech zamořených radioaktivitou a nejrůznějšími jedy, které tu zbyly po druhé energetické válce.“

„Proč nezačnou obdělávat půdu? Proč nepracují? A ta jejich kmenová tetování, úprava vlasů a vousů - proč se chtějí tak odlišovat?“

„Proč nepracuješ ty, Oggie? Proč nepracuju já?“

„Mhm?“

„No, na něco ses ptal. Proč zůstávají divocí? Odpověď na to dává jedna z hlavních pouček aplikované psychologie. Neměnnost rodové paměti.“

„Nerozumím ti. Můžeš to vysvětlit, Pěnkavko?“

„Dobře, zkusím to. Člověk jakožto živočišný druh existuje asi jeden milión let. A po celou tu dobu žil v malých skupinkách o padesáti až stopadesáti jedincích. Byly to tlupy lovců a sběračů. Žádné obdělávání půdy. Žádné ráno vstát v šest a jít hákovat do fabriky. Sběr a lov.“

„Tak to dělají oni. Živí se lovem zvěře. Myslíš, že je nám takový způsob života vrozený?“

„Začínáš chápat, Oggie. Jsme lovci a sběrači. Máme mozky lovců a sběračů. Před asi dvanácti tisíciletími došlo ke zvláštnímu objevu. K objevu zemědělství. Říká se tomu také neolitická revoluce. Díky zemědělství se člověk začal rychleji rozmnožovat. Pole uživilo rodiny s deseti dětmi. Najednou bylo lidí až příliš a někteří z nich ani nemuseli pracovat. Zbylo dost prostoru pro řemesla - pro zpracování kovů a výrobu zbraní. Zemědělské národy byly náhle ve výhodě. Potřebovaly ke své obživě mnohem méně prostoru než lovci a sběrači, ale uživily daleko více bojovníků. Za pár století už bylo zemědělství nutností. Jak říká básník: kdo chvíli stál, už stojí opodál. Musel jsi být zemědělec nebo lupič a zemědělce okrádat, jinak jsi neobstál. To ale neznamená, že zemědělství a pravidelná práce jsou pro nás přirozené. Pravidelný režim nikoho nebaví. Každý nadává, když ráno vstane za kuropění a jde strávit svých deset hodin do úřadu nebo k zámečnickému ponku. No, Oggie, bavilo by tě to?“

„Mhm... Ne.“

„No vidíš, mě taky ne. Dobrovolně jsme si zvolili kategorii loupežníků. Parazitujeme na zemědělcích. Tak. Většina těch, kdo se mohou rozhodnout, zvolí raději lov, volnost, svobodu a všechna ta ostatní dobrodružství,

Po druhé energetické válce lidé zdivočeli. Ten stav jim vyhovuje. Naše zemědělská společnost má problém, o kterém dobře víš. AG syndrom. Vlivem zamoření půdy a vody jsou některé ženy sterilní, nemohou mít děti. Nerozmnožujeme se tak prudce jako dávní zemědělci. Nezabíráme veškerou půdu, abychom na ní pěstovali pšenici a pásli krávy. Zatím se pobíjíme pouze uvnitř Evropy, v níž zůstává ještě dost neosídlených míst. Neexpandujeme. V pustinách je prostor i pro divoké kmeny."

„Tomu, co říkáš, nemohu uvěřit. Ale," připustil Oggerd, „nevidím v tvých argumentech logickou chybu." „Teď přejdu k tomu jejich kmenovému tetování. Svým tetováním říkají: tohle jsme my, členové klubu. Takové tetování nedostaneš zadarmo, musíš projít zkouškou dospělosti a obřadem zasvěcení. Zvláštní je, že mikroskupiny vznikají i uvnitř takzvané civilizované společnosti - kluby, gangy, politická a zájmová sdružení. Mikroskupiny jsou vytvářeny i násilně - ve školních třídách, ve vojenských oddílech. Členové těchto mikroskupin se chtějí odlišovat od ostatních stejně jako divocí lidé. Nosí své kroje a uniformy. Nebo alespoň klubové odznaky. Co ty, Oggie, jak by ses cítil bez maskáčů a bez brnění? Bez svého řezáku? To je tvé klanové tetování - znak příslušnosti k mocnému společenství riderů.

Zajímavé je také, že v mikroskupinkách se znovu rozbíhají pradávné mechanismy. Zasvěcovací a přijímací obřady. Skryté i okázalé znaky. Hesla. Tomu nejvýraznějšímu procesu se říká klovací pořádek. Tlupa má svého vůdce, šéfa - a dalších pár dominantních samců soupeří o jeho pozici, či o jeho židli. Někdo jiný se naopak nachází na opačném konci klovacího pořádku, stává se štvancem, kterého ostatní bez ostychu deptají a urážejí. Klovací pořádek vytváří absurdní situace. Například jdeš do hospody a chceš si dát něco k jídlu. Jenže v knajpě sedí místní borec, začne se do tebe navážet, uráží tě, provokuje a prostě ti dává najevo, že on je tím samcem alfa. A přitom se snaží úplně zbytečně! Ty ho vidíš poprvé v životě, a protože tě nenechal v klidu poobědvat, dáš si příště gáblík jinde a už se s ním nikdy nesetkáš. Zdánlivá převaha, kterou si vydobyl, je mu k ničemu."

„Mhm. Rozumím. Něčemu rozumím. Ale proč soupeří, jak říkáš, dominantní samci o vůdčí pozici? K čemu je dobrý ten tvůj klovací pořádek?"

„Bacha, Oggie, to má velmi dobrý důvod," zasmál se Gowery. „Když jsi samec Alfa, máš mnohem lepší přístup k samicím! Máš mnohem pestřejší sexuální život! Každá samice ti ráda podrží a ještě se při tom na tebe usmívá!"

„Hrmpfff?"

„Je to tak, Oggie, a ty víš, že mám pravdu."

Na Oggerdově tváři se objevilo něco jako úlek: „Pěnkavko! Ta dívenka! Frostova sestra! Vždyť my jsme ji tam nechali!"

„No a? Dohoda byla neplatná, ne? Vzpomeň si!"

„Nebyl jsem tak úplně při sobě, když jsme odjížděli. Já... Co jsem to udělal? Jak jsem mohl?"

„A cos chtěl dělat? Vzít ji a odvézt do Vestfálska?"

„Mohli jsme ji vzít s sebou... a pak ji nechat v Nyxehafenu."

„V Nyxehafenu? Tam by z ní akorát udělali štětku."

„Mohli jsme ji vzít s sebou."

„Jo, to jsme mohli. Mohli jsme ji tak trochu adoptovat. Měla by pak dva starší bratry, mne a tebe. A možná i Harga, jestli ho dostaneme zpátky. Jezdila by všude s náma, látala by nám ponožky a peskovala by nás, když bychom se u jídla šťourali v nose. Dala by našemu trudnému žití zcela nový rozměr. Pozorovali bychom, jak vyrůstá do krásy, ty bys ji učil umění zabíjet, já bych do ní pumpoval cynismus a aplikovanou psychologii, Hargo by ji trénoval v přírodních vědách. Až by jí bylo pětadvacet:, tak bychom, již staří, roztřesení a bělovlasí, byli přítomni její slavnostní certifikace jakožto první riderky a první technoložky v dějinách Císařství... Oggie? Nebo si myslíš něco jiného?"

„Mohli jsme ji od nich vykoupit."

„Co bys jim chtěl dát? Cožpak jsi mě vůbec neposlouchal? Tak ještě jednou: takováhle zdravá samička je pro ně tím nejcennějším zbožím."

„Myslím si, že..." „Musel bys je všechny postřílet. Sedm lidí pro jednu dívku. To jsou snadné počty, ne? Vždyť ti divocí lovci žijí také své tvrdé, ale statečné životy. Podívej na Veselého zajíce! To bys mu jen tak prostřelil hlavu?"

V tu chvíli je divoký lovec halekáním a posunky upozornil na důležitou věc: našel tábor, v němž Únosci přenocovali.

Zválené nocležiště prohledali jen zběžně, pak vyrazili dál s novou nadějí. Náskok únosců se snížil na slabých osm hodin.

***

Putovali dál. Země se zvolna zvedala k západu a k severu, zvlněná jako rozčeřené moře. Pokrývala ji hustá strakatina ostře ohraničených smíšených lesíků, prostor mezi lesíky vyplňovala vysoká loňská tráva a narudlé keříky. Linii cesty vyznačovaly dřevěné kůly, zatlučené v asi stometrových odstupech.

Jeli rychlým a vytrvalým tempem, udržovali cestovní rychlost sedm až osm kilometrů za hodinu. Od rána urazili dobrých sedmdesát kilometrů. Blížil se večer a mráz stále nepřicházel. Naopak, zřetelně se oteplovalo. Od jihovýchodu hnal vítr nadýchané obláčky.

„Zajíc říká, že bychom se měli přichystat na přenocování."

„Budeme dál sledovat stopu," nesouhlasil Oggerd.

Zajíc se před něj postavil a vysvětloval: „My zůstat tady. Připravit dům. Spát. My koně, oni pěšky. Oni pomalí, my rychlí. My rychlí, když silní. My silní, když spát. V noci déšť."

„Má pravdu, Oggie," postavil se Gowery na stopařovu stranu. „Vidíš sám, že se blíží déšť. Pokud promokneme a promrzneme, budeme zítra jako mátohy."

„Ještě půl hodiny půjdeme, pak se utáboříme." Vedli koně volnou chůzí a Gowery se pošklebovál: „Líbíš se mi, Oggie. Jsi skvělý velitel. Rozhodneš. Rozhodneš špatně a někdo vznese námitku. Ty trváš na rozkazu, ale pozměníš to. Rozkaz je dodržen, ale věci se zařizují tak, jak chtěl oponent."

Odbočili od značkované linie k jednomu lesíku, hustě v něm rostly smrky, břízy a duby. Připravili se k přenocování, což byla činnost, kterou už prováděli mnohokrát a dobře ji ovládali. Nalámali smrkové větve a nastlali z nich vysokou vrstvu jako podklad, na němž budou spát. Z kusu lodní plachty, který měli k dispozici, zbudovali přístřešek - přehnutou střechu, pod kterou se vešli právě oni tři. Oggerd, ať už byl jaký chtěl, nikdy nedělal rozdíl mezi sebou a členy svého týmu. Stopař v tuto chvíli patřil do party, a tak měl nárok na suché spaní, ačkoli smrděl po mastné pastě a nejspíš měl i vši.

Vzhledem k předpokládanému dešti vyhrabali kolem stanu stružku. Postarali se o koně i mezka, přehodili jim přes hlavy pytlíky s ovsem.

Zajíc rozdělal oheň, ze své brašničky vytáhl cínovou misku a dřevěnou lžíci. Důvěřivě se rozhlížel, čekal, co bude k večeři. Nezklamali ho. Gowery nakrájel veky a na pánvi rozpálil slaninu, přihodil k ní i hrst kostiček nasoleného masa. Krmili se, obloha temněla a vyvstávaly na ní první jasné body.

„Půjdeme spát," řekl Oggerd. Stopař něco zabrebentil a Gowery přeložil: „Říká, že oheň ještě hoří a že je čas na příběhy."

„Neznám žádný příběh," zamručel Oggerd. „A všechny tvé příběhy, Pěnkavko, jsem už slyšel šestkrát."

Obdarovaný zajícem se nabídl, že tedy on bude vyprávět příběh. Nikdo nic nenamítal,

a tak začal, Gowery tiše překládal.

„Toto je příběh Jensena a Vhilla, dvou přátel z klanu Vlků. Odehrál se dávno, pradávno.

Klan Vlků žil na jižním břehu Slané řeky, asi půl dne cesty od jejího ústí do Velké vody. Byl to klan lovců a bojovníků, malý počtem, ale významný silou. Muži z klanu nosili takovéhle tetování," přejel si Zajíc přes líce od chřípí až k uším.

„Jensen a Vhillo se narodili v jednom roce. Společně vyrůstali, společně se učili dovednostem a společně složili zkoušku a stali se bojovníky. Oba byli hezcí a smělí, Jensen se vyznačoval obrovskou silou, jako zbraň si opatřil velikou železnou sekeru, nasazenou na topoře tak dlouhém, že jí nenosil za opaskem, ale přes rameno na řemeni. Dokázal štvát divokého býka, dohonit ho a zlomit mu vaz holýma rukama. Vhillo vynikal chytrostí. Nerad bojoval na blízko, a tak používal prak, se kterým zasahoval zvířata i ptáky na vzdálenost sta kroků.

Oba přátelé dospěli a přišel čas, aby si našli manželky. Muži od Salzy si nikdy neberou dcery svého klanu, vždy musí získat nebo koupit děvče z jiného klanu. Obvykle mezi klany probíhá směna dívek, ale jsou i jiné způsoby, například koupě nebo loupež.

Jensen a Vhillo si vpletli do vlasů zelenou trávu na znamení, že hledají nevěsty, a vyrazili na zásnubní cestu. Šli společně, protože si byli blízcí jako dva bratři. Obcházeli klany a nechali si předvádět dívky. Tak společně došli až k ústí Salzy do Velké vody, tam žil klan Vyder, silný, mocný a početný. Klan Vyder ovládal pobřeží a tím i rybolov. Nikdo z Vyder nikdy nehladověl a nepoznal nouzi.

Náčelník Vyder přijal Jensena a Vhilla vlídně, ale upozornil je, že v onu chvíli, jako na smůlu, není v osadě žádná vhodná nevěsta. Pohostil oba přátele ve svém kruhovém domě. Chytrý Vhillo prohlédl, že je náčelník obelhal. V osadě je jistě plno nevěsí, avšak náčelník je nechce nabídnout Vlkům!

Vhillo připravil lest: jedl rybu, náhle z ní cosi vytáhl a schoval to do dlaně. Pohleďte, co jsem v rybě našel, vykřikl, ale nechal ruku sevřenou v pěst. Velikou nádhernou perlu!

Vyběhl z kruhového domu a křičel z plných plic: Našel jsem nádhernou perlu!

Všichni se sbíhali, aby se podívali na ten zázrak. Mezi všemi tam chvátala i Friederika, přepůvabná náčelníkova dcera, dívka v plném rozpuku krásy a právě čtrnáctiletá. Jak ji Vhillo spatřil, rázem se do ní zamiloval.

Našel jsi perlu? zeptala se Friederika. Ukaž mi ji!

Vhillo otevřel dlaň a měl v ní jen rybí šupinu. Ty jsi ta perla, řekl jí. Tebe chci za ženu!

Ale mezi tím tam už přiběhl i Jensen, a když spatřil Friederičinu krásu, vykřikl: Nebude tvou, ale mojí ženou!

Náčelník Vyder poznal, že se mu nepodařilo Vlky obelhat. S potěšením však sledoval, jak se oba mladí bojovníci staví proti sobě, jak na sebe křičí, div že spolu nezačnou zápasit. Ale chytrý Vhillo věděl, že by v zápase proti Jensenovi neobstál. A viděl také, jak se náčelník těší z jejich sporu.

Zatajil jsi nám nevěstu! osopil se na náčelníka. Jensen pochopil, kam jeho přítel směřuje. Sundal z ramene železnou sekeru, mával s ní a křičel, že ho náčelník urazil lží.

Náčelník Vyder se ulekl, bál se, že Jensen propadne bojovému šílenství a pobije několik lidí z jeho klanu, také se styděl za svou lež. Vykřikl proto: Má dcera je mladá a krásná a vy nemáte žádný majetek, za který byste ji ode mne koupili. Jsem lovec, vykřikoval Jensen. Za deset dní donesu do tvé osady deset ulovených býků, každý den jednoho.

Nechci žádné býky, překřikoval ho náčelník Vyder. Netrpíme nedostatkem! Nepotřebujeme tuhé býčí maso! Máme nadbytek lahodných a jemných mořských ryb.

Chytrý Vhillo pohybem ukonejšil zuřivost svého přítele. Stanov cenu, vyzval náčelníka.

Nemáte nic, co byste mi mohli nabídnout, zuřil náčelník. Vy Vlci jste tuláci bez majetku. Někdy narazíte na stádo divokých krav a zabíjíte až do posledního zvířete, maso pak necháte shnít na planinách. Jindy zase hladovíte. Jste lupiči a umíráte ve zbytečných půtkách. Nevydám svou dceru, aby hladověla!

Stanov cenu, řekl Jensen a pozdvihl železnou sekeru. Přišli jsme jako ženichové se zelenou trávou vpletenou do vlasů, a ty ses nás pokusil obelstít. Řekni cenu za krásnou Friederiku a já ji zaplatím. Taková je zvyklost.

Má dcera Friederika je mladá a krásná a už brzo učiní některého z mužů šťastným, řekl náčelník obmyslně. Získá ji ten, kdo mi přinese velké zrcadlo. Takové zrcadlo je velice mocné - může se skrz ně nahlížet do světa mrtvých a duchové mohou vyjevit různá skrytá tajemství, skutečná jména přátel i nepřátel a budoucí události. Jestli chcete mou dceru, jděte na Skleněnou horu a přineste mi jedno z velkých zrcadel.

To je příliš vysoká cena, namítl chytrý Vhillo, ale silný Jensen ho okřikl: Cena byla stanovena a já ji zaplatím. Než

nadejde nový úplněk, přinesu zrcadlo!

Zmítáni láskou, touhou a vzájemnou nevraživostí se oba mladíci vrátili do vesnice svého klanu. Navštívili náčelníka, aby mu vypověděli, jak pochodili. Náčelník se zasmušil a řekl: Mysleli jsme, že si přivedete nevěsty, které Vlkům porodí další bojovníky. Místo toho jste se nepohodli a chcete se vydat na dlouhou, nebezpečnou a zbytečnou cestu. Proč si radši nevyberete dívky z klanu Býků nebo Olší, které bychom mohli vyměnit za naše nevěsty?

Vydáme se na Skleněnou horu, řekli Jensen i Vhillo jedním hlasem.

Náčelník viděl, že jsou oba zaslepeni touhou, a proto je dál nepřemlouval.

Půjdete na sever, řekl jim, buď přes pláně nebo podél pobřeží. Pobřežní cesta je dlouhá a obtížná, na pláních zase číhá jedovatý dech. Skleněnou horu nemůžete minout - nachází se na úpatí Hor, které vysílají blesky. Ale nesmíte lidem od Skleněné hory prozradit, že chcete získat zrcadlo, jinak vzbudíte jejich nenávist! Musíte do Skleněné hory proniknout lstí. Ani jeden z vás to nedokáže sám, musíte spolupracovat. A vězte - nedám vám požehnání k cestě, pokud neodpříšáhnete, že si budete navzájem pomáhat.

Jensen i Vhillo se zastyděli a podali si ruce. Sobě navzájem i náčelníkovi odpříšáhli, že zůstanou věrnými přáteli, protože bude lepší, když Friederiku získá alespoň jeden z nich, než kdyby oba zahynuli.

Připravili zásoby a příští den vyšli na sever. Tehdy tam ještě nevedly vykolíkované stezky. Lesy dosud nevzrostly a jedovatý dech se prohánělna den cesty od Slané řeky.

Chytrý Vhillo chtěl zvolit bezpečnou, ale dlouhou pouť po pobřeží, silný Jensen měl v úmyslu vydat se přímo, přes pláně. Hádali se, ale pak se dohodli, že zvolí střední cestu, že se vydají pruhem lesů mezi pláněmi a pobřežím.

Putovali dva dny. K večeru třetího dne narazili na řeku. Chvíli šli po břehu a dívali se, kde by vodu přebrodili nebo přeplavali. Byla to doba zrůd, mutantů vyrostlých po Velké válce. Tvorové s tlamami plnými ostrých zubů číhali na mělčinách na neopatrné poutníky či zatoulané ovce. Dnes už taková zrůdná zvířata nežijí, měla jen velmi malou schopnost se rozmnožovat a vyhynula.

Vhillo a Jensen putovali po břehu, až narazili na tábor kupců. Byli to lidé ze země za Velkou vodou, kteří na člunech poháněných vesly připlouvali, aby tady výměnou za skleněné korálky a kořalku nakupovali dobré kožešiny.

Jensen a Vhillo pozorovali tábor, obehnaný dřevěným plotem ze zahrocených tyčí. Jsou to obchodníci, řekl Jensen. Půjdu s nimi promluvit. Možná se naskytne příležitost vyměnit nějakou službu za šňůru skleněných korálků, kterými obšťastním milovanou Friederiku.

Nechoď, zrazoval ho Vhillo. Říká se, že obchodníci kupují nebo unášejí lidi, aby je v zemi za Velkou vodou obětovali svým bohům. Možná je nechtějí obětovat, jen je nutí pracovat, dokud neumřou.

Nebojím se, zasmál se Jensen. Mám svou velikou sekeru. Ale nebudu tě nutit. Sám sobě pak dávej za vinu, že nebudeš mít dárek pro svou oblíbenou.

Jensen se vydal k obchodníkům, zatímco Vhillo pozoroval tábor z lesa.

Obchodníci přivítali Jensena přátelsky. Pohovořili s ním, a když slyšeli, že by chtěl šňůru skleněných korálků pro svou milovanou, slíbili mu, že mu ji dají - pokud s nimi stráví večer a poví jim nějaký příběh.

Za soumraku zapálili táborový oheň a poslouchali Jensenovo vyprávění. Nechali kolovat láhev s kořalkou, sami však nepili, jen nechali pít Jensena. Tomu se brzo pletl jazyk a ani nevěděl, co povídá. Smál se, vykřikoval, pak usnul. Obchodníci mu vzali sekeru, spoutali ho a smáli se mu. Vhillo to všechno pozoroval z lesa, ale nemohl nic dělat. Ráno se Jensen probudil a zjistil, že je spoutaný a bez sekery. Bolela ho hlava po vypité kořalce. Křičel, aby mu dali pít, ale obchodníci se mu jen smáli a bili ho. Takový byl jejich způsob - nechat zajatce žíznit a hladovět, dokud neztratí sílu a jeho duch se nezlomí.

Vhillo si všiml, že opodál v řece číhají dvě zubaté příšery. Vydal se k nim a házel po nich drobné kamínky, dokud je nevyprovokoval. Zubaté příšery se za ním rozběhly, ale na souši byly těžkopádné, a tak se zastavily. Vhillo však vzal svůj prak, vložil do něj oblázek, roztočil ho nad hlavou a hodil. Zasáhl oblázkem do hlavy jednoho z obchodníků, který vyšel ze špičaté hradby, aby se podíval, co se děje.

Obchodníci uviděli Vhilla a rozběhli se, aby ho chytili. Samozřejmě byli chytří, nechali u zajatého Jensena stráž, protože tušili léčku. Vhillo prchal přímo k zubatým příšerám. Příšery se užuž hnaly po jeho noze, ale Vhillo je přeskočil mocným skokem a uhnul do lesa. Tak se stalo, že se obchodníci střetli se zubatými příšerami a dali se s nimi do boje.

Hluk boje přilákal z tábora i ostatní obchodníky. Vhillo oběhl tábor a připlížil se k zajatému Jensenovi. Přeřezal mu pouta, podal mu vodu k pití i železnou sekeru. Když se obchodníci vrátili od řeky, nalezli v táboře ozbrojeného Jensena plného hněvu.

A Jensen je všechny pobil.

Jensen pak plakal vděčností a děkoval Vhillovi, že ho neopustil v nouzi. V táboře si nabrali šňůry skleněných korálků i železné nožíky.

Jensen a Vhillo pak vyrazili na severozápad přes pláně a za několik dní došli ke Skleněné hoře.

U Skleněné hory žije zvláštní kmen. Nejsou to lovci, ani rybáři. Obdělávají půdu a sklízejí ječmen. Ochočili zdivočelé krávy i ovce. Chovají je v ohradách, ovcím stříhají vlnu a od krav získávají mléko, které pijí, V době, o které vyprávím, ještě vládli mocnými zbraněmi, jež jim zůstaly od Velké války. Ano, palné zbraně, pušky.

Lidé od Skleněné hory chovali ke všem ostatním lidem nedůvěru. Avšak Jensena a Vhilla přijali vlídně -jak kážou zákony pohostinství. Oba Vlci jim darovali několik šňůr korálků, chytrý Vhillo řekl, že všechny ty věci nalezli v táboře obchodníků, vypleněném zubatými příšerami.

Tamní lidé sice žijí u Skleněné hory, ale bojí se jí, nenavštěvují ji. Uvnitř prý v chodbách obcházejí duchové. Duchové prošli do chodeb z říše mrtvých velkými zrcadly.

Místní lidé nedovolí, aby do hory vnikl někdo cizí a znesvětil ji. Všechny vchody do Skleněné hory uzavřeli, zavalili, zapečetili. Do domu na Skleněné hoře se chodí po širokém schodišti, to však nechávali místní lidé hlídat psům. Na

nejvyšších stupních jejich kněží obětovali krev zvířat jako potravu pro duchy.

Jensen a Vhillo přemýšleli, jak by se dostali k některému z velkých zrcadel, skrze která může člověk rozmlouvat s dušemi mrtvých a může od nich vyzvědět tajnosti, skutečná jména přátel i nepřátel a události, které se teprve stanou. Pomohla jim náhoda.

Stáda lidí od Skleněné hory v tu dobu ohrožovala zvláštní šelma s velkou hřívou a pruhy na těle. Takovým šelmám se říkalo tygrolev. Po Velké válce prý je vypěstovala nějaká sekta ze zvířat, žijících ve zvěřinci, a pak je vypustila do lesů. Tygrolvové se velice vykrmili na zdivočelých stádech ovcí a rozmnožili se. Dnes už tygrolvové nežijí, jedovatý dech je všechny vyhledal a usmrtil.

Jensen a Vhillo se seznámili s místním mladíkem jménem Hajmar. Hajmar svému kmeni slíbil, že se vypraví do lesů, aby tygrolva zabil. Nechtělo se mu příliš, ale měl slíbeno, že bude po zabití šelmy přijat mezi dospělé muže. Stařešina mu půjčil hromovou hůl, pušku. V té době však už měli nouzi o náboje, a tak Hajmar dostal jenom tři patrony.

Jensen a Vhillo se rozloučili s lidmi od Skleněné hory a pak se potají přidali k Hajmarovi. Slíbili mu pomoc se zabitím tygrolva, když on jim na oplátku pomůže vniknout do Skleněné hory. Hajmar jim pověděl, že ví o tajném, volném a nehlídaném průchodu, ale že jim ho prozradí teprve, až bude tygrolev mrtvý.

Zašli hluboko do lesů a tam našli hromádky trusu šelmy i rozdrásanou kůru stromů, na kterých si šelma brousila zuby. Vymysleli plán. Připlížili se ke stádu divokých krav. Silný
Jensen se rozběhl a chytil do ohlávky dvouletou jalovičku. Přivázali ji ke stromu, vylezli nahoru do koruny a čekali.

Jalovička hlasitě bučela, a to v noci přilákalo tygrolva. Zjevil se ve svitu nebeských ostrovů, obrovský, pruhovaný. Potřásl hřívnatou hlavou a mocně zařval. Zabil jalovičku jediným máchnutím tlapy.

Hajmar po něm vystřelil z pušky, ale jen ho lehce poranil a rozdráždil. Tygrolev se vymrštil vzhůru, zaťal drápy do kůry, škrábal se na strom, kde se trojice lovců skrývala. Ale silný Jensen udeřil tygrolva tupou stranou sekery a rozbil mu lebku na kaši.

Ve strachu a obavách pak strávili celou noc na stromě. Ale když vyšlo slunce, uviděli, že je tygrolev mrtvý. Zaradovali se. Stáhli z něho kůži. Vhillo uřízl z jedné kulky špičku a vpálil ji šelmě do hlavy - ta se rozprskla jako vodní cibule. Tak už nikdo nemohl poznat, že byla šelma zabita sekerou a nikoli puškou.

Vrátili se tajně k vesnici. Za soumraku se vydali z opačné strany ke Skleněné hoře. Stěny ze skla byly strmé, neschůdné, ale v jednom místě do nich kdosi natloukl železné kramle, pomocí kterých se Vhillo i Jensen vyšplhali nahoru. Věděli, že se zrcadla nacházejí až v domě stojícím na samém vrcholku.

Hajmar na ně čekal při úpatí Skleněné hory.

Chytrý Vhillo pamatoval na to, aby si včas opatřili pochodně. Zároveň však mezi oba přátele opět vstoupila nevraživost. Zdálo se jim, že mají velké zrcadlo na dosah. V duchu viděli líbeznou Friederiku a každý se už cítil být jejím milencem.

Jeden i druhý přemýšleli, jak by se druhého zbavili.

Vstoupili do dlouhých chodeb domu na Skleněné hoře, rozsvítili louče. Hledali dveře, za kterými by našli velká zrcadla. Nebáli se duchů a ani žádné nepotkali. Nepřišlo jim divné, že už tam duchové nejsou.

Vhillo věděl, že jakmile zrcadlo naleznou, Jensen se ho zbaví. Buď ho zabije, nebo ho omráčí a nechá napospas místním lidem. Proto vymyslel past. Věděl z pověstí, že uvnitř Skleněné hory jsou umístěny svislé šachty, kterými dřív jezdily pohyblivé skříně, zvané výtahy. A protože byl tak chytrý, poznal včas, které dveře vedou do místnosti a které do šachty. Šel první a nalezl jedny dveře do šachty otevřené. Posvítil dovnitř loučí a uviděl hlubokou jámu. Od shora dolů viselo železné lano.

Už vidím - vidím zrcadlo! vykřikl. Zároveň hodil hořící louč dozadu do chodby, jakoby po Jensenovi. Odrazil se a skočil nad šachtu, chytil se železného lana. Ruce mu sklouzly a rozedřely se do krve, ale udržel se. Jensen se vrhl do dveří za ním, ale nevěděl, kam šlape. Spadl dolů.

Vhillo skočil zpátky do dveří, na pevnou podlahu chodby. Vtom zaslechl ze šachty přítelův hlas: Pomoz mi, prosím.

Vhillo sebral z podlahy pochodeň a posvítil dolů: asi třicet stop pod ním ležel na střeše výtahové kabiny Jensen a prosil: Pomoz mi, mám zlomenou nohu. Chtěl jsi mě zabít, obvinil Vhillo Jensena. A teď se mě pokoušíš obelstít.

Pomoz mi, příteli, naříkal Jensen. Mám zlomenou nohu.

Opravdu ji měl zlomenou, ale Vhillo, zvyklý na lsti, mu nevěřil. Opustil ho.

Podle značek na chodbách brzy našel místnost se zrcadly. Otevřel ji a spatřil lesklá zrcadla, táhnoucí se po stěnách do všech stran. Vítězně zakřičel a pozvedl louč do výšky.

Jeho zklamání bylo strašlivé!

Zrcadla oslepla. Za ta dlouhá léta se jejich lesklé plochy potáhly šedým neprůhledným závojem.

Tak proto už v chodbách nebloudily duše mrtvých! Jejich cesta byla uzavřena.

Zdrcený Vhillo běžel podél dlouhých stěn a hledal, zda nějaké z těch zrcadel ještě zůstalo nezastřené šedým závojem. Marně. Proklínal sebe i bohy. Spílal Jensenovi. Kdyby ho Jensen nechtěl zabít, mohli se vrátit domů jako přátelé. Ale teď? Pokud Jensen zemře, bude Vhillo prokletý!

Bloudil po chodbách a hledal šachtu, do které přítel spadl, aby ho vytáhl a ošetřil. Poslouchal, zda zaslechne jeho hlas, ale mamě. A skutečnost byla ještě horší.

Zrádný Hajmar zburcoval kmen od Skleněné hory, bojovníci se vydali po širokém schodišti, aby ztrestali vetřelce. Vhillo je zaslechl včas. Sešplhal po skobách na druhé straně a utíkal do lesů. Ale lidé od Skleněné hory pustili po jeho stopě psy.

Stopovali ho až do svítání a zahnali ho do pláně. Byli by ho dostihli, ale předešel je jedovatý dech. Z trávy se zvedla šedá mlha. Lidé od Skleněné hory se včas stáhli zpátky do lesa, ale Vhillo to nestihl. Získal však náskok, protože jedovatý dech nejprve pronásledoval bojovníky od Skleněné hory, a teprve když unikli, vyrazil za ním. Vhillo utíkal jako

o život a doběhl do spásného úkrytu pod stromy. Výběžky jedovatého dechu, jemná neviditelná mlha, však zasáhly jeho plíce.

Padl do keřů a vykašlával krev. Každé nadechnutí ho nesnesitelně bolelo.

Ležel tam několik dní, pil rosu, vyhrabával kořínky. Nezemřel však.

Náhoda chtěla, že ho tam našel Jensen. Vyšplhal z šachty po železném laně, se zlomenou nohou se vlekl k domovu.

Ke Slané řece dorazili o mnoho, mnoho dnů později. Jensenovi špatně srostla zlomená kost, už nikdy se nerozběhl, aby uštval mladého býka. A Vhillo se už nikdy nedokázal zhluboka nadechnout. Zůstali na obtíž svému klanu, žili z milosrdenství a odpadků. A to proto, že porušili přísahu přátelství.“

Zajíc dovyprávěl. Přes bledé nebeské ostrovy se jako karavany přízraků hnala potrhaná mračna.

Ještě chvíli seděli u dohasínajícího ohně, dívali se do žhnoucích uhlíků.

„Zvláštní příběh,“ řekl konečně Oggerd. „Nikdy jsem nic takového neslyšel.“

„Ani já ne. Oggie? Jak se cítíš? Co tvoje prázdno?“

„Lepší se to,“ vyhrkl Oggerd překvapeně. „Odeznívá...“

ČTVRTÝ DEN:
MUŽ S MODROU TVÁŘÍ

V noci se spustil déšť. Přicházel v poryvech, slábl a znovu se vracel. Drobnými pěstičkami tloukl na stanovou plachtu. Přístřešek však byl zbudovaný dobře a voda se dovnitř nedostala.

Oggerd je vzbudil za tmy, Goweryho hodinky ukazovaly něco před pátou. Obdarovaný zajícem rozdělal oheň a ve světle plamenů, v drobném mžení, balili výstroj. Narychlo zhltli kaši z fazolí, které Gowery nechal přes noc bobtnat v kotlíku a ráno je jen ohřál. Nastal čas k další pouti.

Obloha byla modrá a pluly po ní mraky bachraté jako nákladní kogy. Každou chvilku se z nich spustil déšť a vzápětí ustal. V sedlech zmáčených koní, přes ramena přehozené mokré deky, spěchali po trase značené kůly. Noční déšť sice zapracoval na podupané trávě, ale stopu dvaceti lidí, šesti koní a jednoho smyku není snadné jen tak zahladit. Jeli klusem, někdy i cvalem, Obdarovaný zajícem běžel vytrvale před nimi. Jediným, kdo je brzdil, byl Hargův paličatý mezek.

Krajina byla stále táž - jedna čtvrtina ostře ohraničených lesíků a tři čtvrtiny podmáčené stepi. I počasí zůstávalo neměnné - deset minut deště, dvacet minut stínu, deset minut jasného slunce a tak pořád dokola. Jediné, co narušilo stereotyp, byla linie vzdálených hor, která se ukázala po levici. Ale to nebyly Hory, které vysílají blesky, jen bezejmenné pohoří. Bleskové hory, tvrdil Zajíc, se nacházejí na severu.

Ostatně, jak putovali, vyloupl se vzdálený stín hor i v tomto směru.

Před polednem, to už měli za sebou dalších pětatřicet kilometrů, stopař zastavil a zdvihl ruku: „Tam. Jiná stopa.“

Z boku, z pravé strany, se k značkované cestě blížila brázda vydupaná v loňské trávě. Přibližovala se, až se dotkla vykolíkované linie. Zajíc prozkoumal stopy a oznámil: „Čtyři jezdci. Dnes. Ne ráno, ne teď.“

„Přijeli asi tak okolo deváté,“ přeložil Gowery do normální řeči, „a pustili se na sever podél kolíků.“

„Co je? Co se stalo?“ zeptal se Oggerd. Zajíc zřejmě ve stopě objevil něco, co ho k smrti vyděsilo. Roztřásl se, celý se zmenšil.

„Nejít tam!“ vykřikl. „Nejít!“

„Proč? Co je to za jezdce?“

„Waco! To Waco! Já bát se! Nejít!“

„Ah, zase ten Waco, Oggie.“

„Kdo jsou ti ostatní jezdci?“

„To Rutger, Kinsky a stopař Zmijí zub.“

Seskočili z koní, dívali se na stopu i na vyděšeného lovce. Z mraku, který právě proplouval nad nimi, spustil hustý déšť. Pak mrak odplul a na umyté obloze vysvitlo slunce.

„Vidím to tak,“ přemýšlel nahlas Gowery. „Waco vymlátil z Prosta, kam vezou Harga. Vrátil se zpátky do Nyxehafenu pro Kinského a nějaké to vybavení. Věděli, kam Harga vezou, a tak se vydali kratší, nebo snad snazší cestou.“

„Přidáme se k Wacovi,“ navrhl Oggerd.

„Ten Waco vypadá jako pěknej parchant. Spojit se s takovým prasetem?“ „Máme proti sobě víc než dvacet mužů.“

„Nojo, to je taky pravda.“

Gowery se otočil ke stopařovi: „Udělal jsi pro nás, co jsi mohl. příteli. Můžeš se vrátit.“

Stopař tak úplně nechápal, co Gowery říká. „Tam nechodit. Tam Waco.“ Pak vytáhl z vesty vyhazovači nůž a podal jej Oggerdovi. Znamenalo to ustupuji od obchodu, ruším ho.

„Vysvětli mu, že je nůž jeho, Pěnkavko.“

Chvíli trvalo, než to stopař pochopil. Pak pokýval a dodal s tváří zkroucenou starostí: „Tam Waco.“

„My víme, příteli. Žij v míru, žij blaze a pozdravuj od nás svoje samice - co se do nich vejde.“

Ve stopařových obletovaných očích se konečně vesele zablýsklo. Pousmál se a gestem naznačil pohlavní styk: „Já vědět. Já udělat.“

Otočil se a rozběhl se zpátky. Dívali se za ním, jak kluše stezkou vydupanou v polehlé loňské trávě, pokřivená postavička oblečená v cárech, bezelstná, naivní, a přesto jakýmsi zvláštním způsobem opravdová.

„Waco,“ zopakoval Gowery. „Hm, Waco.“

Krajina se změnila. Teď už to nebyla čtvrtina lesíků a zbytek tráva. Les a step tu sváděly vyrovnaný boj a po pěti

kilometrech začal les vítězit. Step se změnila v rozsáhlé zamokřené palouky schované v podmáčených lesích.

Vykolíkované linii se postavila do cesty bystrá říčka a ukončila ji.

Na jejím druhém břehu stálo pár srubů. Osada lovců.

Mohlo v ní žít něco kolem třiceti lidí. Malá tlupa podle Goweryho teorie. Ovšem drtivou většinu obyvatel tvořili dospělí muži. A všichni tam stáli na prostranství mezi domy, ztuhlí, neschopní pohybu, ruce spuštěné volně podél těla. Štětinatí chlapi oblečení do kalhot z plachtoviny a kabátů ze stejného materiálu, obutí do vysokých bot, na nestříhaných vlasech měli naražené kulichy či bobří čapky.

Oggerd a Gowery se v sedle koní přebrodili na druhý břeh. Otevřel se jim výhled na jakýsi přístřešek, snad kuchyni. Pár podpěr, střecha z chvojí, u jedné strany sporák vyzděný z plochých kamenů, místo obvodových zdí jen zástěny.

Uvnitř stály dřevěné lavice a stoly - dřevěné desky na kolících zaražených do země. Na první pohled to vypadalo jako místo, kam si mohou všichni večer sednout a kde si mohou na společném sporáku ukuchtit pánev fazolí.

Teď tam, obklopen postávajícími figurami, seděl jediný muž. Obrovský muž. Modrý muž. Muž s modrou tváří. Jak seděl ve stínu pod přístřeškem, tvář zářila chladným modrým světlem, opalizovala, přecházela až do žluté a zelené. A modrý byl i jeho lesklý plastikový pancíř.

Nebylo nejmenší pochyby, že onen modrý obr je Waco. Sám velký Waco osobně.

Vedle něj se o sloup přístřešku opíral drobný brýlatý človíček, který se předevčírem představil Gowerymu jako Kinski.

Dva další muži, kteří se stejně jako Kinski opírali o podpěry přístřešku, patřili k Wacovi. Odlišovali se od lovců oblečením? To ani ne, pokud se za součást oblečení nepokládá automatická puška typu AK, které měli oba pověšené přes rameno. Byli v pohodě. Nevyzařoval z nich ten očividný, zvířecí strach jako z ostatních. Sledovali, jaké zajímavosti ještě přijdou.

Jeden z nich byl křivonohý zakrslík, člen nějakého divokého domorodého kmene. Ačkoliv se oblékl do obnošených maskáčových kalhot a kožené bundy, usvědčovalo ho domorodé tetování - pět svislých proužků na čele i na bradě. Tohle musel být Wacův stopař Zmijí zub. Ten druhý se zřejmě jmenoval Rutger. Prostranství se sruby a se společným přístřeškem doplňovala ještě ohrada, v níž postávalo pár mezků. K břevnům někdo přivázal uzdy čtyř osedlaných koní s napěchovanými sedlovými vaky. Tři nízké strakáče a neklidného, agresivně vyhlížejícího hřebce.

Všichni lidé se mlčky a bez hnutí dívali, jak se Oggerd a Gowery blíží.

„Trochu ho podráždi, Pěnkavko," zasykl Oggerd.

Gowery seskočil z koně, ale tak, že nohu přehodil dopředu přes koňský krk. Tento prostocvik, který natrénoval ve volném čase, působil na některé lidi jako červený šátek na krocana.

„Haló, dobří lidé," zahalekal. „Hledáme někoho, kdo se jmenuje Waco."

Sedící obr po něm otočil svou modrou, opalizující líci. Teprve teď Gowery pochopil, co to na tváři má. Luminiscenční tetování. Dělilo obličej na modrou část a část přírodní. Dělící čára vedla přesně prostředkem čela, mezi očima, hřbetem nosu, přes ústa až k bradě. Luminiscenční barva za dne akumulovala světlo a v noci nebo za šera či ve stínu je vyzařovala.

Vlasy, černé jako uhel, měl obrovský muž rozježené do všech stran, takže jeho velikou hlavu opticky téměř zdvojnásobovaly. Oblečený byl podobně jako Oggerd - do maskáčových kalhot a temně modrého plastikového pancíře. Jenže zatímco Oggerdův plastik byl strohý, vysoce funkční, ozdobený pouze reliéfem dravého ptáka, ale jinak opatřený jen přezkami a řemením, Wacův pancíř zdobily reliéfy lidských lebek.

„Právě jsi mě našel, cvalíku. Já jsem Waco."

„Tohle je přece pan Gowery Fink, Waco," promluvil snaživě Kinski. „A ten druhý - to bude major Oggerd. K nim patří doktor Hargo, víš?" „Ty jsi Oggerd, cvalíku?" zakřenil se na válečníka Waco. „To ty sis nechal ukrást parťáka?"

Oggerd, pušku v ruce, seskočil z koně. Levou rukou podepřel předpažbí, pravicí obemkl krk pažby. Hlaveň směřovala víceméně k zemi. Došel k přístřešku, rozkročil se.

„To jsem já," souhlasil vážně.

„A co ode mne chceš?"

„Stíháme lidi, kteří mají Harga. Stejně jako vy. Přidáme se k vám."

„To mě podrž," zasmál se Waco. „Neuhlídáš ani vlastní prdel, cvalíku. Nemůžu tě potřebovat."

Oggerd stál a díval se na něj. Pak kývl ke Gowerymu: „Zdá se, že si mne ten pán chce zařadit do svého klovacího pořádku. Vysvětli mu to, Pěnkavko."

„Ale jistě, milerád," usmál se Gowery doširoka. „Takže milý pane Waco, vy jste byl najat na vysvobození doktora Harga, o kterého jsme my tak hloupě přišli. Byla to naše chyba, jistě, ale chybami se člověk učí. Věc se má tak, že se ženete za dvacítkou dobře ozbrojených mužů. Dokážete je zvládnout? Možná ano. Ale my bychom byli rádi, kdyby náš drahý doktor Hargo při vašem zákroku nepřišel k úhoně. Tento muž se jmenuje Oggerd, druhé jméno nemá. V jistých kruzích mu přezdívají Orlosup. Je majorem císařské armády. Kromě toho je certifikovaným riderem. To, co má na zádech, je riderský řezák. Chce se k vám přidat a přidá se k vám a já nevidím způsob, jak byste mu v tom chtěl bezbolestně zabránit. A ani není důvod, proč byste mu bránil. Nechceme vás připravit o váš honorář. Oggerd - to je další puška navíc. Další puška k záchraně doktora Harga, nikoliv k získání jeho mrtvoly."

Waco se na něj díval s agresivním úsměvem, ale jak Gowery mluvil, ten úsměv poněkud tuhl. Když Gowery skončil, Waco se zakřenil: „Tobě teda jede šlejfíma, cvalíku. To si myslíš, že sem tvůj major nakluše a začne mě komandovat?"

Ticho.

„Něco řekni, Pěnkavko," zamručel Oggerd.

„Ale jistě, že ne, božínku, tohle je jen a jen vaše akce, pane Waco," zaculil se Gowery. „Major Oggerd ani já neuděláme nic, co byste předem neschválil."

Waco už se vůbec neusmíval. „Proč nemluvíš, majore? Nejsem pro tebe dost nóbl?“

„Na řeči mám lidi,“ zachraptěl Oggerd a zdálo se, že to myslí vážně.

„Hoho,“ zasmál se Waco, ale veselost v tom nebyla. „Tyhle zelený mozky! Všichni lampasáci mě vždycky srali!“

Ticho.

„Je mi jedno, co si myslíte,“ zamručel posléze Oggerd.

Gowery poodstoupil, aby se na sebe mohli Waco a Oggerd do sytosti vynadívat. Pozoroval Wacovu tvář a zaregistroval ten moment, kdy si obrovitý muž uvědomil, že se ho Oggerd nebojí, A co víc, že Oggerd stojí s prstem na spoušti a s puškou připravenou k výstřelu. Emoce zatančily na polopotetované tváři udivený kvapík. Pak se Waco znovu rozesmál: „Budeme si muset vyjasnit, majore, kdo z nás dvou je lepší bijec.“

„Ale ne teď,“ zamručel Oggerd.

„Jistě. Nejdřív práce a potom zábava. Až bude doktor Hargo v suchu a v teple, zkusíme to. Ve volném stylu, jako chlap s chlapem.“

„Bez problémů.“

„Do té doby mír?“

„Jistě.“

„Ruku na to?“ Oggerd přehodil pušku do levice a natáhl pravou ruku k Wacovi. Jakýmsi záhadným způsobem však dostal ukazovák levičky na spoušť. Držel těžkou zbraň tak lehce, jako by to byla dřevěná hračka. Ústí směřovalo opět víceméně k zemi.

Ovšem, pouze víceméně.

Waco se nadzdvihl, sevřel Oggerdovu pravici a silně ji stiskl. Náhle mu z tváře zmizel úsměv a objevil se nepříčetný vztek, dosud dřímající vespod. Trvalo to jen okamžik. Možná chtěl původně trhnout podávanou pravicí, vyvést Oggerda z rovnováhy a vyřídit si to s ním ihned. Předvést všem okolostojícím vyděšeným lidičkám, jak Waco Modrá tvář trestá drzost.

Ale ta víceméně směřující hlaveň mu v tom zabránila.

Potřásl rukou, pustil ji, znovu si kecl na dřevěnou lavici, která se pod ním zakymácela.

„Začínám ti přicházet na chuť, majore. A hele, tykej mi. Já nejsem žádnej pan Waco, ale jen obyčejnej cápek. Dřepni si a poslouchej, zrovna tady vyzvídám na místním obyvatelstvu. Tvůj doktor Hargo tady přenocoval! Posaď se, majore, a merkuj, co tady tenhle cvalík melduje.“

Mimo Waca se pod přístřeškem nacházeli ještě další muži, ten, ke kterému Waco mluvil, se od nich však odlišoval tím, že se snažil být co nejmenší a nejnenápadnější. Po tvářích mu stékaly krůpěje potu, on si je však netroufal setřít.

„Tak se rozpovídej, cvalíku,“ vybídl ho Waco. „Zopakuj to všechno tadyhle majorovi.“

„Přijeli včera,“ začal tázaný. „Jak jsem říkal, asi dvacet mužů - nepočítal jsem je. Chlapi se zbraněma. Pár z nich hned odjelo dál - někteří na koních, jiní běželi. Koní měli jen šest a tři tu nechali. Ptal jsi se na čaroděje, Waco. Ti s nimi byli dva. Dva chlápkové v čarodějnických hábitech. Jeden se jmenuje Brunn. Oslovovali ho inženýre. Vysoký a hubený. Ten druhý byl takový zakrslík s brejličkama, mluvili o něm jako o doktorovi Hargovi. Jestli ale někdo potřeboval doktora, tak to byl on. Vypadal, že mele z posledního. Chrchlal a třásl se v zimnici. To kvůli němu tu přenocovali. Zabrali pro sebe jeden srub, roztopili v krbu. Linkmann mu uvařil kotlík lípového thé. Jestli mu pomohl - to nevím, ale před svítáním, když odsud odjížděli, kašlal ten doktor Hargo jak bludná ovce.“

„Byla mezi nima žena?“ skočil mu do řeči Gowery.

„Jo, taková nakrátko ostříhaná fuchtle, asi čtyřicetiletá. Všechny je komandovala, vypadalo to, že velení má na starost ona... Ptal ses, kam měli namířeno, Waco. Zdá se, že asi tak pětatřicet kilometrů severozápadním směrem. Je tam takové místo.“

„Místo? Jaké místo myslíš, cvalíku?“

„Pár opuštěných baráků. Rozuměj, my tím směrem moc nechodíme. Není to tam bezpečné.“

„Není to tam bezpečné? Tak proč se tam hrnuli?“

„Před sedmi lety dva lovci vyrazili k těm barákům a ještě o kus dál. Dál na západ. Na planině je zaskočil těžkej vzduch. Jednoho zabil, druhému poleptal plíce. No, napadá mě, že od tý doby stromy asi poporostly...“

„Ou, cvalíku, nezkoušej ze mě dělat vola. Říkáš, že je to tam nebezpečný - a pak zase bezpečný... Tak si vyber!“ zakřenil se obr s modrou tváří.

Muž stál jako žáček před učitelem, potil se a naprázdno polykal. Waco se opřel levou dlaní o stolní desku a vstal.

Gowery přelétl pohledem shromážděné lovce. Ve tvářích některých se zračilo naprosté zděšení. V jiných zase úpěnlivá naděje, že major Oggerd vykoná exorcismus a zbaví krajinu ďábla s modrou tváří.

A Gowery věděl, že jakmile Waco vyvede nějakou nepředloženost, například pár těch lidí bez příčiny zabije či zmrzačí, Oggerd mu bez milosti vpálí kulku do tyla. Součástí riderské přísahy byla i ona pasáž o ochraňování nevinných a Oggerd byl v některých věcech neuvěřitelně pedantický.

Ale Gowery si nedokázal představit, jak by bez Wacovy pomoci dokázali získat Harga zpátky.

Vyslýchaný muž něco tajil. Gowery to pochopil okamžitě, Waco to tušil, a to v něm probouzelo vztek.

„Kolik vašich lidí se k nim přidalo?“ vykřikl Gowery ještě před tím, než se dal Waco do pohybu. Křičel, ale dal si záležet, aby křičel pomalu a srozumitelně.

Waco sebou trhnul. „Cože? Co to povídáš, cvalíku?“

„No, ptám se, kolik místních lovců se nechalo od té ženské najmout.“

Z mluvčího se řinula slova, jako by se protrhla přehrada: „Šest! Frank a Karbanátek a... jenom šest našich. Zrovna jsem se k tomu dostal a chtěl jsem ti to říct, Waco! Oni - ti lidé - ta ženská - věděli, že po nich jdeš. Mají z tebe strach! Chtějí mít co nejvíc pušek, až si na ně vyšlápneš. Víš, Waco, někteří místní tě nemají v lásce...“

„Nemají mě v lásce? Co povídáš? Nemají mě v lásce? V lásce mě nemají akorát zločinci a lumpové!“ zařval Waco. Dramaticky se odmlčel.

„Tak vidíte, Waco,“ vpadl do odmlky Gowery. „Šest lovců se přidalo k únoscům. Udělali zásadní chybu - odhalili, že jsou lumpové. To jsou ti, kteří vás nemají rádi. Ale vezměte to z té lepší stránky. Zdá se, že všichni ostatní, co tu zůstali, si vás docela oblíbili. A jak se tak dívám, není jich zase tak málo!“

„Cože?“ podíval se po něm Waco krví podlitýma očima. Zřejmě nepochopil, co mu Gowery říká.

„Ztrácíte čas, Waco!“ křikl Oggerd. „Máme před sebou dlouhý den! Musíme vyrazit okamžitě!“ „Vyrazíme, jen co si udělám jasno,“ řval zmatený Waco. „Nemají mě v lásce! Jak je to možné? Já jim zakroutím těma jejich hadíma krkama! Skočíme na koně a doženeme je!“

„Waco!“ zaburácel Oggerd. „Přesně to udělat nesmíme!“

„Majore - neser mě! Doženu ty zmetky a -“

„Držte hubu, Waco! Což nechápete, že za sebou nechali ostřelovače? Jak vyjedeme z lesa na planinu, začnou po nás střílet!“

„Seru na ně! Mám svoje brnění od Brettschneiderů - na mě si se svejma flintičkama nepřijdou!“

„Zastřelí pod váma koně! Pak je budete honit pěšky!“

„Oh... ti parchanti! Ti mě ale dohřáli... No jo - jak na ně ale vyzrajeme, když nemůžeme jít po stopě?“

„Oklikou. Víme, kam mají namířeno. Dostaneme se k nim oklikou, obloukem. Někdo z místních nás tam dovede.“

Waco se rozveselil: „To je slovo do pranice, majore. Tak se mi to líbí. Ti špatní už se sami odsoudili. Ale my si vezmeme pár místních hodnejch hošů a vpadneme jim do zad. Tak to uděláme! Hej, kdo nás povede?“

Z místních lidí, zaskočených vývojem situace, se nikdo nepohnul.

„No co je, cvalíci?“ zařičel Waco. „Co je to s váma?“

Většina rukou automaticky vyrazila vzhůru.

„Potřebujeme někoho, kdo to tam zná,“ křikl Gowery. „Kdo už tam byl!“

Ruce se stáhly se stejnou rychlostí, jako prve vystartovaly.

„Já půjdu,“ zabručel robustní, zarputile se tvářící muž se štětinatými vousy. „Mám si vzít flintu?“

„Na flintu se vybodni, cvalíku,“ křikl téměř vesele Waco. „Od zabíjení jsme tady my. My a tady major,“ udělal pohyb, jako by chtěl Oggerda přátelsky poplácat po rameni, když se k němu ale pootočil, zjistil, že Oggerd náhle stojí o pár kroků dál, pušku v ohbí paže, a zkoumavě si ho prohlíží. Na Waca neudělal válečníkův zkoumavý pohled zase takový dojem, jako na jiné, ale přece jen se přestal pokoušet o důvěrnosti.

„Vyrážíme hned,“ křikl Waco na své lidi. „Odvažte koně.“

„Hej, musíme zpátky přes brod,“ houkl Gowery, „a jít po druhém břehu alespoň kilometr. Dá se tam někde přebrodit zpátky?“

„Jo,“ přitakal zarputilý chlapík.

Waco, Kinski, Rutger a Zmijí zub šli k ohradě, Wacovi pochopitelně patřil ten vysoký agresivní hřebec. Oggerd s Gowerym se vraceli ke svým koním.

„Ou, Oggie, ty máš aplikovanou psychologii taky pěkně pod kůží,“ šeptl Gowery k válečníkovi. „Jak jsi věděl, že ho musíme udržovat ve varu? Že nesmíme couvnout ani o milimetr?“

„Mhm,“ zahučel válečník.

„Zabiješ ho?“

„Hm. Nevím.“

„Budeš muset. Jen co dostaneme zpátky Harga. Zezadu a bez varování. Ten by nám nedal pokoj, Oggie.“

„Mhmmm... Uvidíme.“

Přebrodili řeku na druhou stranu a vyrazili ostrým klusem po proudu, průvodce běžel vedle nich. O půl hodiny později znovu přešli říčku. Průvodce je vedl přímo na západ, k horám, které se tam ostře rýsovaly proti umyté obloze.

Krajina, do této chvíle tichá a pokojný zdivočela.

Jistě, vykolíkovaná trasa vedla přehlednými a schůdnými místy. Po skončení lovecké sezóny, když zvěř shodila zimní srst, naložili lovci balíky kožešin na hřbety soumarů nebo na svá záda. Při jen trochu obstojném počasí urazili stokilometrovou vzdálenost do Nyxehafenu s jediným přenocováním. Ale mimo vykolíkovanou stezku se rozkládala pustina.

Výmoly, rokliny, vývraty. Dlouhé pásy závějí v místech, kam slunce přes den nedosáhlo. Velké pláty přemrzlého sněhu s ledovou krustou, která v některých místech udržela váhu koně i člověka, ale jinde se probořila a noha pak zajela do hlubiny až po břicho. Putovali přes podmáčené palouky, ve stínu zamrzlé a na slunci rozbředlé, změněné v bažinu. Nebylo možné nasednout na koně, museli je vést. A chůze se změnila ve vysilující zápas.

Waco šel v čele výpravy, hned za průvodcem, vztekle mu nadával a ještě vztekleji se ohlížel dozadu, kde na konci karavany šlapal Oggerd. Zdálo se, že Oggerdova chmurná neurčitost vyvádí modrolícího obra z míry. Oggerda nebylo možné zastihnout nepřipraveného. Tělo pušky zavěsil na jednu z karabin svého řemení. Zatímco v levici držel uzdu, pravicí stále obemykal krk pažby a ústí zbraně směřovalo vpřed. Ať se dělo co se dělo, ať se spouštěli ze svahu či se škrabali vzhůru, když se po kolena brodili ledovou vodou, Oggerd stále držel ruku na pušce.

Probíjeli se pralesem více než čtyři hodiny a za tu dobu urazili sotva deset kilometrů. Po obloze stále spěchali osamocení býčci z dešťového stáda a každou chvíli ze svých kožichů vytřepávali vodu. Ale vždy, když poutníci vyšli ze stromů na některou z větších zatravněných ploch, zdály se západní hory blíž. Jako by k nim skákaly žabími skoky.

Těžkou cestu si každý zpříjemňoval jinak. Waco nadával zarputilému průvodci, Rugter a Zmijí zub si vykládali jakési oplzlé historky, jejichž obsahu nebylo příliš rozumět, neboť oba muži mísili germánštinu s místním dialektem. Při přechodu poměrně suchého palouku se Gowery pokusil zapříst rozhovor s brýlatým chlapíkem jménem Kinski: „Zdá se,

že tvýho šéfa docela vzalo, když se dozvěděl, že ho pár místních lidí nemá v lásce.“

Kinski k němu otočil vodově modré oči: „No, mně to úplně vyrazilo dech,“ vydechl. „Jak můžou něco takovýho říct?“

„A že dokonce vzali flinty a přidali se k banditům?“

„No, to bylo to poslední, co udělali. Waco jim to vykreslí v barvách.“

„Já jsem tady pár dní, ale už jsem si všiml, že Waco tu má slušnou reputaci.“

Kinski se mu přísně podíval do očí: „Waco tady odvádí dobrou práci. Dobrou a poctivou.“

„Je dost drsnej, jak jsem si všiml.“

„Drsnej? Co to povídáte, pane Finku? Waco je tvrdej, ale spravedlivej. Nikdo ho nesmí obviňovat z žádných špatností!“

„Ne, já ho neobviňuju, samozřejmě že ne. Jsem přesvědčený, že pokud dostaneme doktora Harga zpátky, bude to jenom jeho zásluhou.“

Chlapíček se uklidnil: „Waco to dá do pořádku. Spolehněte se.“

„Vy s ním pracujete dlouho, pane Kinski?“ otázal se Gowery.

„Pár měsíců,“ připustil Kinski. „Býval jsem úředníkem Správy přístavu, ale zdá se, že mám jaksi dobrodružnou povahu“ řekl téměř stydlivě. „Nabídl jsem Wacovi, že mu povedu účetnictví. Uložení peněz v bankách na pevnině, rovnoměrné rozložení portfolia, sledování úroků, nákup cenných papírů. Byl to pro mě nejšťastnější den v životě, pane Gowery, když mě Waco přijal do týmu.“

Gowery ho nevěřícně pozoroval: ten brýlatý blonďák byl zjevně inteligentní a studovaný, ale jaksi nechtěl vnímat temné aspekty Wacovy práce. Vytvořil si o modrolícím obrovi romantickou představu a té se neochvějně držel. V tu chvíli se Waco znovu ohlédl po Oggerdovi a Gowery zahlédl jeho vzteklý, nenávistný škleb. Žaludek se Pěnkavkovi sevřel úzkostí. Schylovalo se ke katastrofě.

Ne, přidat se k Wacovi vůbec nebyl šťastný nápad.

Kolem třetí hodiny odpolední se krajina umoudřila. Step natáhla prsty hluboko do lesů. Travnatými pásy bylo možné postupovat rychle a přímo.

Jeli klusem, průvodce běžel za nimi a stěží popadal dech. Po další půlhodině už Waco nedokázal ovládnout vztek. Vybuchl: „Děláš si ze mě prdel, cvalíku! Vodíš nás kolem dokola!“

„Celou dobu jdeme na západ,“ bránil se zarputilý lovec. „Jdeme na západ co možná nejpříměji!“

„Co je mi po nějakým zasraným západě? To místo, kam odtáhla naše kořist, je někde na severu, ne?“

„Na severozápadě. Chtěli jste se tam přiblížit nepozorovaně, ne?“

„Teď ses sám usvědčil!“ rozběsnil se Waco. „Na severozápadě! To už bysme taky někdy měli uhnout k tomu zkurvenýmu severu! Zdá se mi, cvalíku, že mi tady maříš úřední výkon!“

Pobledlý lovec pod náporem jeho vzteku ustoupil. „Už brzo zahneme! Jen co narazíme na cestu!“

„Na cestu? Kde by se tady vzala nějaká idiotská cesta?“

„Támhle! Už nejvýš půl kilometru! Támhle už končí les! Věř mi, Waco!“ rozklepal se lovec strachem.

Modrolící obr, uspokojený tím, že vystrašil i takového nebojácného chasníka, pobídl koně a rozjel se dál. Cválali stepí a jejich průvodce jim jen taktak stačil. Opravdu. Za pár minut se stromy rozestoupily doširoka a odhalily velký travnatý pás.

Hory už byly zase o kus blíž.

Napříč stepí se táhla rovná temná linka. Když k ní dojeli, zjistili, že je to pozůstatek staré vyštěrkované cesty, stejné, po jaké včera jel motocykl. Ale tady nebyla žádná stopa. Jenom proužek chudší trávy naznačoval, že se pod návějí hlíny skrývá vrstva štěrku.

„Cesta,“ zapřemýšlel nahlas Waco. Špičkou těžké boty kopal do zeminy tak dlouho, až z ní vystříkl ostrohranný štěrk. „Co je to tu za zkurvenou cestu? Co o tom víš, cvalíku?“

Udýchaný průvodce lapal po dechu: „Já nevím, Waco, vážně. Ta cesta vede k těm domům, k těm, do kterých odvezli toho čaroděje.“

„Jak jsou ty domy daleko?“

„Já nevím, nevím přesně. Odsud asi deset kilometrů. Nevím. Víc než patnáct to nebude...“

„Patnáct kiláků. To sebou musíme hodit, abychom se tam dostali do tmy...“

„Waco,“ sípal průvodce, „já už nemůžu. Už mám skoro celej pajšl venku. Ještě pár kiláků takovýho běhu a zabije mě to.“

Waco se na něj přívětivě usmál: „Ty se podceňuješ, cvalíku. Je v tobě mnohem víc, než si myslíš. Tak se přestaň litovat a pořádně se nadechni,“

„Waco! K čemu vám budu! Vůbec nemám zbraň...“

Modrá tvář se potěšené usmála, ale než mohla cokoliv říci, ozval se vzadu hluboký Oggerdův hlas: „Vraťte se do tábora. Už vás nepotřebujeme.“

Waco se po Oggerdovi vztekle podíval, ale uviděl především pušku, položenou napříč přes sedlo. A Oggerd pokračoval dál: „Nepojedeme po cestě. Únosci určitě drží hlídky a hlídají i cestu. Vrátíme se k lesu a budeme se držet za první linií stromů. Waco! Na co čekáte?! Stmívá se za dvě hodiny!“

Waco se líbezně usmál. „Slyšeli jste majora, cvalíci,“ oznámil svým parťákům. „Takže obraťte čumáky svejch hajter, šupito. Zdá se, že se dneska zdokonalíme v taktice.“ Wacův líbezný úsměv se Gowerymu líbil velice málo, skoro vůbec ne.

Ponechali průvodce jeho osudu a vrátili se až za okraj stepi. Mohli popustit koním uzdy a cválat, zem byla rovná a pevná, pod vrchní roztálou vrstvou dosud promrzlá. Les nekončil ostře, po jeho okraji vyrůstaly skupinky stromů, oddělené travnatými pásky. Jezdci tak zůstávali alespoň zčásti odstíněni před pohledy strážců, hlídajících štěrkovou

cestu.

Cválali další hodinu a jistě urazili deset kilometrů. Terén se začal zdvihat, stromy zhoustly. Waco zpomalil svého hřebce, otočil se po Oggerdovi a zahalekal: „Tvoje taktika byla na hovno, majore. Stejně se musíme vrátit na cestu. Akorát jsme zrasovali koně."

„Držte hubu, Waco," zaburácel válečník. Gowery až nadskočil v sedle - tohle byl ten Oggerd, kterého znal. Obsidiánová socha.

"Hargo je tam na kopci," ukázal Oggerd na stoupající svah, kde se nad pláty starého sněhu vzpínaly k obloze holé větve buků.

„Slezte z koní a veďte je. Potichu!"

„Tak už mě přestaň komandovat, lampasáku," zavrčel Waco, avšak Oggerd si ho nevšímal. Sklouzl z koně a hbitě, kryt valachovým bokem, našrouboval na hlaveň pušky tlumič. Než mohl kdokoliv cokoli podotknout, prosmýkl se o pět kroků dál, prudce založil pažbu do ramene. Zbraň vydala tři kratičká zabublání.

Nevěřícně se na něj dívali, netušili, co se děje. Pak v korunách stromů zapraskaly větve. Jakási hmota spadla shora a se zaduněním udeřila o zem.

Waco zasykl pár povelů, Rutger a Zmijí zub, zbraně v hrstích, se rozběhli vpřed. Pak zamávali na ostatní. O chvíli později už stáli nad mrtvým mužem, kterého Oggerd sestřelil ze stromu.

Podle oblečení to byl jeden z lovců z osady. Zelené manžestrové kalhoty, vysoké šněrovací boty, oteplená parka s kapucou, proštepovaná třemi dírami po kulkách. Hubená tvář zarostlá černými vousisky.

O kus dál ležela puška s optickým zaměřovačem. Do pažby vyřezal její mrtvý majitel slovo MARUSCHKA.

„Překvapuješ mě, majore," vydechl Waco. „Jseš dobrej. Fakt dobrej, cvalíku."

Zmijí zub zrekvíroval lovcovu pušku. Zběžně ji prohlédl, podíval se skrz optiku, nespokojeně zavrtěl hlavou a pak zbraň zavěsil k nákladu za svým sedlem.

„Hargo je blízko," zopakoval Oggerd. „Tam nahoře. Myslím, že už na žádnou hlídku nenarazíme. Jděte, Waco."

V zástupu se vydali vzhůru do kopce, koně vedli za sebou. Gowery se ještě zadíval do mrtvé tváře: tenhle muž měl nějakou minulost, někdo se o něj staral, když byl malý, a možná ho měl i rád. Vyrostl v lovce, či spíše před něčím utekl, protože do lesů se neodchází pro zábavu. Toho muže nezajímal únos doktora Harga. Včera v sobě našel tolik odvahy, aby se vzepřel démonovi jménem Waco, který terorizuje kraj. Teď tady leží, kus mrtvého masa - a nikdo z jeho blízkých se nedozví, jak a kde skončil.

Gowery zamžikal očima, protože na chvíli měl pocit, že mrtvý lovec má jeho, Goweryho tvář. Strach mu znovu sevřel útroby.

Šli vzhůru svahem asi půl kilometru a pak les skončil. Opět ho vystřídala step.

Asi tři sta metrů od krajní linie stromů, na samém temeni kopce, stála...

Stála tam pevnost.

ČTVRTÝ DEN, pokračování:
ZÁZRAKY ZMIZELÉHO SVĚTA

„To je překvapení," vydechl Gowery. Ostatní se dívali nehnutě a beze slova, dokud je Oggerd nezahnal hlouběji do lesa. Uvázali koně ke stromům a vrátili se na okraj. Zalehli do přemrzlého sněhu a přes stvoly loňské trávy pozorovali to nadělení.

Pevnost byla samozřejmě dřevěná, taková, jaké staví císařská armáda v pustinách. Čtverec o straně čtyřiceti metrů. Pět metrů vysoké, nahoře zahrocené palisády, vzájemně pospojované houžvemi. Vrata pevnosti nebyla vidět, zřejmě se nacházela na opačné straně. Vzhůru nad palisády však vystupovala věž - příhradová konstrukce vysoká deset metrů s plošinou, obehnanou nízkou srubovou stěnou.

Valy porůstala vysoká loňská tráva, zdálo se, že pevnost je již mnoho roků opuštěná. Únosci doktora Harga o ní však zjevně věděli.

Na severním svahu kopce vršili nějací lidé hromadu ze suchého klestí.

„Napočítal jsem šestnáct maníků," řekl Waco. „Výzbroj mají dobrou, flinty i samostříly. Támhleto na věži mi nepříjemně připomíná mašinkvér."

Vedle pozorovatele, opírajícího se o srubové brlení na plošině věže, se proti blednoucí obloze rýsovala nezaměnitelná silueta. Jistě, byl to kulomet. „Vidíš tam někde toho svýho doktora Harga, majore?"

„Je tam," zahučel Oggerd. „Uvnitř." Ležel na opačné straně než Waco, o vzdálenost mezi nimi se dělili Gowery, Kinski a Rutger. Zmijí zub šmejdil někde v lese.

„Co je to za lidi? Kde se tady vzali? Nejsou místní, nikdy jsem je neviděl." prohodil Waco dotčeně. Znalost obyvatel Nyxehafenu a přilehlých pustin zřejmě pokládal za svou přednost.

„Mají nějak napilno," poznamenal Rutger škaredou germánštinou. „Moc rychle se hemžej."

„Chystají oheň, nevidíš?" poučil ho Kinski. „Chtějí dát někomu znamení,"

„Divim se, že nemají strach zůstávat takhle na frájplace," skřehotal Rutger. „Že se nebojeji težkýho vzduchu."

„Mezi náma a těžkým vzduchem jsou lesy," vysvětlil Kinski svým úředníckým způsobem. „Těžkej vzduch se skrz ně nepropasíruje."

„Stejně." zavrtěl hlavou Rutger. „Vítr fouká od severu. Což když přižene těžkej vzduch v noci? Sežere nám to plíce..."

„Co je to ten těžký vzduch?" zeptal se Gowery. Ale nikdo se o něj nestaral.

Obloha temněla, noc už byla nablízku.

„Támhle ten fousáč," pokračoval Rutger v debatě, „toho znám. Ménuje se Kármán, říkáji mu Karbanátek. Je z osady lovců, šmejd."

Oggerd se pohnul. Rychlým a plynulým pohybem poklekl, zároveň se stáhl hlouběji do lesa, pušku pozdvihl k boku. Ale nedělo se nic nebezpečného, to se jen vrátil z obhlídky Zmijí zub.

„Dálši dvě hromady dráva sou na druhé stráně," oznámil Zmijí zub germánštinou stejně ohavnou, jako byla ta Rutgerova. „To je trošku divný, ne?" vyhrkl Gowery. „Trojice ohňů? Oni na někoho čekají, Oggie! Čekají na tmu, aby dali znamení! Tam v těch horách někdo čeká! Šedesát kilometrů od nás, mimo dosah vysílačky, ale na dohled. Přijde si sem v noci pro Harga! Přifrčí po vyštěrkované cestě jako po másle!"

Teď vstal i Waco: „Moc kecáš, cvalíku. Jsme tu a máme práci."

Otočil se, vrátil se ke koním, začal rozepínat řemeny a rozbalovat balíky. Z koženého pouzdra vytáhl předmět, na němž byla nejnápadnější šestice spřažených hlavní,

„Už jsi někdy viděl takovouhle věcičku, majore? Oni mají mašinkvér, jenže my taky."

Gatling. Tak se říkalo jakémukoliv kulometu s rotujícími hlavněmi. Až na to, že gatling se obvykle upevňoval na lafetu. Jenže tenhle byl opatřen řemenem pro zavěšení přes rameno, madlem pro levou ruku a robustní pistolovou pažbou.

Nikdo by nebyl takový blázen, aby používal gatling jako ruční zbraň. A pokud by i byl blázen, zpětné rázy by z něj vymlátily duši. Snad jen Waco se o to mohl pokusit. Dostatečně šílený a s dostatečnou silou.

Rutger a Zmijí zub rozbalovali další balíky, vytahovali ostatní součásti modré plastikové zbroje - chrániče ramen, paží, loktů, stehen, holení, loketních i kolenních kloubů. Jako zručné garderobiérky je připínali Wacovi na příslušná místa.

Základní část plastikového brnění, hrudní krunýř, byla, stejně jako u Oggerda, opatřena sponami a kloubovými úchytkami. A stejně jako Oggerdovo brnění, tak i toto bylo vyrobeno přímo na míru. Wacovo opancéřování přímo hýřilo různými parádičkami. Z masivních ramenních chráničů trčely ostny z modravé oceli. Spony, pomocí nichž se ramenní kryty připínaly k hrudní části krunýře, byly velké jako dlaň a vymodelované do podoby rozšklebených obličejů. Vnější povrch náloketnic i holení pokrýval reliéf s motivem propleteného ostnatého drátu.

„Dobrej matroš, co, majore?" poklepal Waco na plastik. „Koupil jsem ho u Brettschneiderů za dva a půl tisíce marek. Zajímalo by mě, jestli by si s tím ten tvůj řezák poradil."

Oggerd mlčel.

„Ještě máme čas, majore," vybídl ho Waco. „Můžeš do mě jen tak zlehka píchnout. Pokud to prořízneš, dojdu Brettschneiderům vysvětlit, že nemám rád, když si ze mě někdo dělá prču."

„A kolik jste zaplatil za ten gatling?" zeptal se Oggerd. Neodolal, ta zbraň byla až příliš dokonalá.

„Tolik peněz, že bys je v životě nespočítal, majore. Akorát elektromotor mi seřídili, otáčí hlavněma pomalejc, než je běžný. Na co by mi bylo vypálit deset ran za vteřinu? Každej metr patronpásu mě stojí pětašedesát marek. Ale dneska se mi náklady bohatě vrátí. Cítím to v kostech. Jen prachy za ty kvéry, který vezmu mrtvolám..."

V houstnoucím šeru Wacova tvář modře fluoreskovala. Kinski a Zmijí zub mu na záda upevňovali schránku s poskládaným nábojovým pásem.

„Co chcete dělat, Waco?" zeptal se Oggerd.

„Svou práci, přece. Trochu ty zmetky načechrám."

„Poslouchejte mě, Waco. Stmívá se, za dvacet minut bude úplná tma. Nenápadně vniknu do pevnosti a vytáhnu z ní Harga. Pak si dělejte, co chcete."

Waco zkontroloval, zda vysoký nákrčník, který mu Rutger přiklepl do drážek, dobře drží. Nákrčník chránil tyl i uši. Waco nepoužíval přilbu. Byla to taková jeho zvláštnůstka. Zřejmě nechtěl, aby přilba kazila protivníkům požitek z pohledu na modré světélkující tetování. „Chceš vytáhnout doktora Harga? Jak je ctěná libost. Dávám ti čtyřicet minut, majore. Kinski! Ty máš hodinky! Upozorni mě, až čas vyprší, A Kinski, bacha, zůstaneš v lese, ne ať vystrkuješ palici! Nechci, aby mi náhodná kulka sejmula účetního!"

Oggerd chtěl ještě něco říci, ale Gowery ho vzal za rameno a odtáhl o kus dál. Oggerd důvěřoval Pěnkavkovým instinktům, nechal se odvést.

Zjistil, že Gowery uklidil jejich koně i mezka hlouběji do lesa a odstrojil je. Na zem rozložil plastikové součásti zbroje.

„Pojď, Oggie, dáme se do toho."

Co nejrychleji postrojovali Oggerda do plastiku, zapínali přezky a zaklapávali spony. Noc se hnala od západu jako tlaková vlna.

„Jak hodnotíš situaci, Pěnkavko?" zeptal se tiše Oggerd.

„Horší už to snad bejt nemůže, ten blbec se rozhodl, že všechno rozstřílí na cucky. Zabije mě i tebe. Jsme v prdeli. Mám strach, Oggie."

„Vezmi si Hargovu flakvestu, Pěnkavko. Schovej se někam do lesa."

„Nechci vestu. Kašlu na ni."

„Tady," podal mu Oggerd brýle pro noční vidění. „Vezmi si alespoň tohle. Vysílačku máš pořád u sebe?"

„Jo, díky. Vezmu si to. Mám vysílačku. A odvedu odsud svoji kobylu... Oggie? Ta tvoje přilba - zkusil jsem si ji onehdy v noci nasadit, ale moc se nerozjasnilo."

„Vidím v noci i bez ní,"

„Hm, taky jsi mi to mohl říct. Všude vykřikuju chcete snad, aby Oggerd ztratil výhodu nočního vidění?"

Během těch deseti minut, kdy Oggerda strojili do plastiku, zatáhla noc oponu. Nad planinou se rozzářila první nebeská tělesa. Gowery odvázal uzdu rezavé klisny, vedl ji dál mezi stromy. Ve stepi před pevností kdosi rozžehl pochodeň a vzápětí vzplanula první z navršených hromad.

Oggerd se přikrčil a rozběhl se vpřed.

Utíkal nahrbený a v podřepu, blížil se k pevnosti z temné strany. Nad palisádou viděl záři - už hořely všechny tři

ohně. Doběhl k palisádě, kůly, kdysi pečlivě naimpregnované, zůstávaly nedotčené hnilobou. Našel si místo, kde už houžve popraskaly a kůly se od sebe odklonily, takže mezi nimi vznikla mezera. Sáhl přes rameno pro řezák a zapracoval na zbývajících houžvích. Zkusmo zatáhl za kůl palisády, ten se mírně pohnul.

Pak Waco stiskl spoušť a rozerval tichý soumrak na kusy. Ze slibovaných čtyřiceti minut neuplynula ještě ani polovina.

Kratičké zaržání gatlingu doprovodila série záblesků. Ze tmy přiřítil roj rozžhaveného olova a s pleskáním se zakousl do vyschlého dřeva palisády. Pár projektilů prosvištělo příliš blízko kolem Oggerda. Pak ticho. Tohle byl úvodní trylek, Waco jen protočil spřažené hlavně.

Od lesa zní Wacův řev: „Jsem tady, parchanti! Jsem tady a jdu si pro vás!“

Oggerd se pověsil na vychýlený sloup palisády a trhnutím jej vyvrátil ještě o další kus. Vzniklým otvorem vklouzl dovnitř.

Právě včas!

Nová dávka zběsilých střel bubnuje do zaražených kůlů. Krupobití se pohybuje zleva doprava a pak zase nazpátek. Kulky rvou vyschlé dřevo na třísky, mezerami vlétají dovnitř a drtí vše, co jim stojí v cestě. Některé z nich vybuchují oslňujícím ohněm. Waco si do patronpásu naládoval i speciální munici!

Noc se změnila v den. K planině se na padáčcích snášejí dvě světlice. Bojovníci, kteří před pár vteřinami postávali na pláni u ohňů, prchají do pevnosti, střelci spěchají na palposty. Oggerd nastavuje čepel řezáku před běžící postavu, mono-molekulární ostří hladce prochází vatovanou bundou, přetíná žebra, dotýká se páteře. Horní část trupu odpadává s plesknutím na zem, spodní běží ještě dva kroky.

O pět metrů dál sykla tětiva samostřílu, do Oggerdova krunýře se zabodává hrot šipky. Dva centimetry železa se Oggerdovi zarývají až do těla. Válečník háže po střelci řezákem, čepel zasahuje muže do žaludku a přibodává ho ke srubové stěně. Jak střelec padá, páře ho řezák vedví.

Nahoře na věži jektá dlouhou dávkou kulomet. Na opačné straně planiny přizvedává Waco rotující hlavně. Olovo buší do dřevěných vzpěr věže, kulomet nahoře utichá, tělo kulometčíka padá dolů.

Jihovýchodní roh palisády hoří. Waco pouští prst ze spouště, ale jen proto, aby si obránci pevnosti mohli vychutnat jeho nepřičetný řev: „Aaargh! Parchanti! Zabiju vás všechny!“

Další bojovník si všímá Oggerda: „Bachaaa! Už jsou uv-“

Oggerd vykopne, jeho těžká bota naráží do příliš všímavého obránce a drtí mu žebra.

Waco znovu roztáčí hlavně a jekot gatlingu přehlušuje všechny ostatní zvuky. Olověná řádka letí zleva doprava a pak zpátky. Teď už definitivně přeráží kůly palisád, podtíná je jako kosa ultimátního žence. Palisády se v dešti jisker kácejí dovnitř pevnosti.

Dva bojovníci svižně šplhají po žebříku ke kulometu. Oggerd vytrhává řezák ze srubové stěny, mávne s ním přes rameno. Krev bezezbytku odlétá z absolutně hladké čepele, magnetické spony syknou a skryjí nebezpečné ostří. Pak se Oggerd chápe pušky. Vystřelí čtyřikrát či pětkrát, oba bojovníci, kteří se vyškrábali téměř až k plošině, padají k zemi. Oggerd zacvakává pušku do řemení a utíká k žebříku.

Snopy jisker vylétají k temné obloze, na nádvoří pevnosti řičí koně. Šest koní, zdivočelých hrůzou, se všeobecným zmatkem dere k otevřené bráně.

„My vzdáváme! My vzdáváme!“ ječí kdosi špatnou germánštinou. Jeden z obránců se chytá hřívy splašeného koně a nechá se jím vyvléci ven, jiní prchají pěšky.

Wacův útok už trvá třetí minutu.

Jestli Waco na začátku narazil na jakýsi odpor, teď jen kosí vyděšené a hrůzou paralyzované nešťastníky.

Příčli za příčlí šplhá Oggerd na podestu věže. Skáče, krčí se za srubovou stěnu, přes horní okraj rozstřílené obruby vyhodnocuje situaci. Waco stojí asi šedesát metrů od pevnosti, modrá polovina jeho tváře plane chladnou září. Podobá se démonovi, z jehož hrudi šlehají blesky. Krátkými dávkami pálí tam, kde se cokoli hýbe. Za těch pár vteřin, co Oggerd šplhal nahoru, rozstřílel Waco prchající koně.

Po stranách klečí v trávě Rutger a Zmijí zub, pažby založené v ramenou, prsty na spouštích. Zatímco se Waco stará o zmatek, ti dva si vybírají jednotlivé terče jako hrozinky z vánočky.

Oggerd, stále v podřepu, zvedá ruce, letmými doteky osahává držadla kulometu. Tělo zbraně je kloubově uloženo na pevném stojanu, přišroubovaném k podestě. Stojan tu byl zřejmě osazen při stavbě pevnosti, kulomet na něj však připevnili před pár hodinami. Po straně je v bedýnce úhledně složen pás s náboji. Kloub stojanu se pohybuje ztuha, což je však ku prospěchu věci. Nezbývá než chytit držadla do hrstí, natočit zaměřovači kříž k Wacovi a palcem stisknout tlačítkovou spoušť.

Hrst podrážděného olova udeří Waca do prsou a ten padá naznak. Gatling umlká.

Oggerd se znovu přikrčí za dřevěné brlení. Práskne pár výstřelů, kulky se zarývají do povalové podlahy i obruby věže. Projektily z gatlingu by dokázaly rozmetat dřevěné brlení na třísky, střely z ostatních zbraní však nemají šanci projít skrz.

Z nebe stříkají dešťové kapky. Trojice ohňů na planině hoří dál, jen trochu matní, plameny na povalené palisádě hasnou.

Oggerd znovu bere do hrstí madla kulometu, vypálí několik krátkých varovných dávek.

Ticho. Nikdo na palbu neodpovídá.

Déšť ustává se stejnou prudkostí, s jakou před dvěma minutami začal. Uběhlo sedm minut od okamžiku, kdy Waco spustil šílenou palbu.

Oggerd se nadechuje a křičí z plna hrdla: „Hargo! Hargo!“

Mrňavý technolog tu někde je.

Ticho. Tma. Palisády syčí a dohasínají, na pláni hoří trojice ohňů a z oblohy shlíží lhostejná satelitní města. A pak, je to mžik, zahlédne Oggerd v dálce ještě jiné světlo.

Celodenní přeháňky vymyly ze vzduchu všechen prach a mlhu, dohlednost je nepředstavitelná. Ono světélko na severu může být vzdáleno mnoho desítek kilometrů. Tam někde jsou Hory, které vysílají blesky. Ale Oggerd tomu záblesku nevěnuje pozornost. Protože dole se děje něco mnohem poutavějšího.

Stranou od ohňů tančí Zmijí zub zběsilý tanec. Pobíhá od jedné mrtvoly ke druhé a vráží do nich krátký oštěp. Směje se a evidentně se dobře baví. Nevynechává ani dodělávající koně.

Na západě, stranou ohňů, se skrývá skupinka lidí, která vyběhla během útoku výpadovou brankou. Proč neuprchli do lesa? Na co čekají?

Oggerd napíná zrak, přes horní hranu hrazení se dívá, zda je mezi nimi Hargo.

Je tam. Hal Hargo je mezi uprchlíky. Oggerd to cítí. Vysílačka zapípá, někdo se dožaduje jeho pozornosti. Oggerd mechanicky mačká přepínač: „Slyším!“

„Oggie, žiješ?“

Válečník mačká přepínač: „Jsem na věži.“

„Jsem dole, Oggie, v trávě. Vidím Harga! Přepínám.“

„Seber jim ho! Seber jim ho za každou cenu!“

„Je jich nejméně sedm, Oggie - a já mám jen tu tvou pitomou pistoli!“

Do jejich hovoru vpadá řev od východu. „Mám tě, majore! Teď tě dostanu!“

Waco!

Oggerd využívá každou vteřinu, kterou mu Waco svým řevem poskytl. Drží madla v hrstích a krátkými dávkami postřeluje onu část temnoty, z níž zazněl Wacův hlas.

Gatling stále mlčí, Oggerd se shýbá za brlení, i když ví, že ho před gatlingem neochrání víc než novinový papír.

„Chceš si hrát, majore? Chceš si hrát? Tak se mi to líbí!“

Oggerd ví, že ho zachrání jen skok z věže a volný pád z výšky deseti metrů.

Jenže šílenství ještě neskončilo.

Ticho přestalo být tichem a změnilo se v hluboké monotónní hučení.

Ze studené oblohy se vyloupává temný diskovitý předmět. Snáší se z výšky, blíží se k zemi. Stále níž a níž.

Létající stroj? Zepelín?

Tak proto ta tři ohniště. Označovala polohu pevnosti pro vzdušné plavidlo.

Ne! Tohle je mnohem menší než zepelín. Je to stroj z legend! Letadlo!

Letadlo? Jako by se tu zhmotnil pohádkový drak a začal chrlit oheň. Blik! Po obvodu letadla se rozsvěcí řádka tlumených světel. Blik podruhé: silný reflektor nasvěcuje pláň. Letící těleso se snáší k zemi. Přistává. Přistává do trojúhelníku, vymezeného trojicí velkých ohňů.

„Kurvááá!“ řve Waco. Už to ani není hlas člověka, ale zvuk, který vydává rozběsněný Tyranosaurus Rex. Šestice hlavní se roztáčí, záblehy označují Wacovu pozici. Velkorážové střely bubnují do přistávajícího vzdušného člunu.

Reflektor na spodku letadla se pohne, přelízne trávu sem a tam, světlo zachytí Waca, rozkročeného, zakloněného, nadlidskou silou vyrovnávajícího zpětné rázy zbraně.

Bledou září reflektoru prokmitává purpurový paprsek, tenký jako tužka, není téměř vidět. Dotýká se Wacova modrého plastiku.

Gatling znovu, tentokrát definitivně, umlká.

Létající disk se přibližuje k zemi, z trupu se vysouvají tři teleskopické nohy se širokými podpěrami. Ve spodku se otevírají dvířka, vyklápějí se schůdky. Skupinka uprchlíků dostává novou šanci.

„Pěnkavko,“ chrčí ze tmy Oggerd.

„...Oggie! Do hajzlu! Co nám to sem přiletělo? Viděls, co to udělalo s Wacem?“

„Zmlkni! Já spustím palbu a ty jim sebereš Harga!“

„Mírni se, Oggie! Drží Harga uvnitř skupinky!“

Do této chvíle se Gowery skrýval třicet metrů od uprchlíků. Pozoroval je pomocí přístroje pro noční vidění, oni ho však nezahlédli. Viděl dvě postavy v čarodějnických pláštích. Ta vysoká, inženýr Brunn, podepírá druhou, maličkou.

A kolem nich je nejméně pět ozbrojených bojovníků.

Uprchlíci se hrnou do trojúhelníku ohňů, kde je očekává záchranné plavidlo. „Teď!“ zavelel sám sobě Gowery. Než však mohl cokoliv udělat, vyloupl se ze tmy Zmijí zub.

„Ah! Ha!“ zaječel nadšeně Wacův stopař a napřáhl krátký oštěp k bodnutí.

Inženýr Brunn pozdvihl levici. „ZEMŘI!“ vykřikl. Z konečků prstů se mu oddělily modravé blesky a sežehly tvář Zmijího zuba na škvarek.

Záblesk, pozorovaný noktovizorem, Goweryho na okamžik vyřadil z činnosti. Než si strhl přístroj z hlavy, než si jeho oči zvykly na temnotu, byli už uprchlíci u letadla.

Oggerd je sleduje z výšky. Neodvažuje se spustit palbu, zcela určitě by postřelil Harga, kterého vedou uvnitř hloučku. Teprve teď, když střízlíka vytáhli po schůdkách a naložili do útrob létajícího člunu, se přestal ovládat. Vztek ho zaplavuje do posledního póru.

Znovu mu chtějí ukrást jeho technologa!

Chytá letadlo do zaměřovacího kříže a mačká tlačítko.

Muž, který jako poslední vybíhal po schůdkách, padá v dešti střel.

Schůdky se zdvihají, spodní poklop se zavírá, letadlo se odlepuje od země. Ale spodní poklop nelze zavřít úplně, překáží tam zaklíněné tělo mrtvého muže. Oggerd drží madla vší silou a soustřeďuje palbu do jednoho místa.

Letadlo bojuje s proudem olověného krupobití. Jedno z okének praská, střepy se rozlétávají do všech stran.

Nábojový pás sviští závěrem, Oggerd tiskne tlačítkovou spoušť, neartikulovaně řve do burácení strojní pušky. Věž se otřásá zpětnými rázy.

Světélka po obvodě tělesa blikají, vzdušné plavidlo se zvedá pět metrů nad terén, pokouší o kličku, o únik z olověného deště. Poslední centimetry pásu opouštějí krabici, aby prosvištěly závěrem. Do ruda rozpálená hlaveň přestává šlehat oheň. Vzdušné plavidlo se kolébá nad plání jako kachna na běhuté vodě. Stoupne, poklesne, znovu stoupne. Vystoupá až na patnáct metrů. Ze spodku tryská purpurový paprsek. Dotýká se věže, přepaluje silné smrkové kmeny, jako by byly z perníku. Věž se s praskotem nahýbá. Jenže Oggerd už je na zemi.

Vzdušné plavidlo se propadá, klesá k zemi, ale v poslední chvíli se zastavuje. Teď už Oggerd vidí, že se o zem opírá proudy urychleného vzduchu, proudícími z trysek.

Utíká, běží jako o život. Už nemyslí na nic jiného než na Harga, kterého odvážejí ukrytého v železném krunýři. Člun se kolébá dva metry nad zemí jako obludná levitující želva, bliká všemi světélky. Oggerd sahá přes rameno pro řezák. Nadskakuje, tne do čehosi, co vypadá jako list kormidla.

Motory skryté za ocelovým pláštěm bublají jako podráždění sršni. Plavidlo přece jen stoupá vzhůru, pomaličku, jako by zápasilo o každý centimetr. Dva a půl metru. Tři metry. Tři a půl. Čtyři.

Oggerd s výkřikem vrhá řezák po jedné z čtveřice trysek. Zbraň rotuje tmou a v hukotu není slyšet, zda narazila do trupu. Pak se člun naklání šikmo vzhůru a z jednoho jeho okraje tryskají dva snopy ohně. Nebeské plavidlo vyráží vpřed jako splašený kůň.

Světélka po jeho obvodě hasnou, letadlo se rozplývá v noční tmě. Ale Oggerd cítí, že tam je. Ví o něm. Registruje, jak provádí dva široké oblouky a při každém stoupá o něco výš.

Pak se letadlo přímým letem rozletělo k severu a Oggerd běžel za ním.

Nedokázal by pojmenovat své pocity. Neví, co se děje. Celá jeho mysl se upjala ke skutečnosti, že tam nahoře, v té létající pixle, je technolog Hal Hargo, kterého on, Oggerd, nezbytně potřebuje. Serval si z hlavy přilbu, zahodil ji. Upustil pušku. Utíkal loňskou trávou a sledoval slábnoucí Hargovu mentální stopu.

Ještě nikdy neběžel tak rychle. Protáhlá travnatá plán byla dlouhá přes kilometr a půl a on ji přeběhl snad za dvě minuty. Jenže než doběhl k lesu, stopa se vytratila, zmizela.

U prvního stromu se zastavil, opřel se o něj, přerývaně oddechoval. Čekal na první náraz bolesti, a ten se dostavil vzápětí. Jenže to nebyla bolest, kterou by dokázal pojmenovat. V uplynulých několika hodinách se opět cítil silný, neporazitelný a kompletní, protože byl Hal Hargo nablízku. Teď jako by mu zase z těla vyrvali kus srdce.

Opíral se o strom, třásl se jako v horečce, s přestávkami zvracel. Bojoval se slabostí. Pak si uvědomil přerušovaný pištivý zvuk za uchem. Kdosi se ho pokoušel dostat na příjem krátkovlnné vysílačky.

Automaticky stiskl přepínač: „Slyším.“

„Oggie? Oggie? Pro Krista! Kde jsi? Proč neodpovídáš?“

„Hargo je pryč...“

„Ah, zase se ti to stalo?“

„Vzali mi Harga, Pěnkavko... Už jsem ho skoro měl... Zase mi ho vzali... Točí se mi hlava...“

„Máš zase záchvat, Oggie? Kde jsi! Kde tě můžu najít!“

„Ahhh... Jdu k tobě, Pěnkavko...“

Stiskl přepínač a ploužil se mokrou vysokou travou k dohasínajícím ohňům. Najednou se cítil hrozně slabý. Jednu po druhé odepínal součásti drahé plastikové zbroje a odhazoval je. Šel krok za krokem. Bojoval s nepojmenovatelnou bolestí.

Ze sluchátka slyšel Goweryho, jak ke komusi mluví: „Hej, kamaráde, to bude dobrý. Počkej, sundám ti košili... Ah! Do prdele! Tady už nepomůže ani pánbůh... Ne, nedávej mu pít - nebo mu dej, to už je stejně jedno. Tady, napij se.“

„Oúúú... co je se mnou?“ „Hodně zle, bráško. Máš obě nohy na hadry.“

„Já... necítím nic. Vůbec nic mě nebolí,“

„Píchnu ti injekci proti bolesti. Pověz mi, co to bylo za stroj, to letadlo?“

„Já... já nevím. Přiletěli pro doktora... Harga. Byl moc... nemocný... Sabrina je přivolala...“

„Kdo vás najal?“

„Ahhh... To byl přece rozkaz...“

Chroptění,

Goweryho hlas: „Kinski, podívej se, jestli ještě někdo přežil.“

Tmu osvětlovala tři dohasínající ohniště, doutnající jiskřičky pevnosti a také dva kužely elektrických svítilen, nazdařbůh křižující bojiště. Jedna baterka patřila Gowerymu, druhá patrně Kinskému.

Coda 3 stála nízko nad obzorem, na severozápadě pak svítil Idaho, zvaný Maják. Oggerd viděl v jejich svědě dost dobře.

Ta druhá baterka opravdu patřila Wacovu účetnímu. Zdrcený hrůzou a v šoku procházel mezi pobitými bojovníky a hledal parťáky. Když k němu Oggerd došel, obrátil k němu Kinski uslzené oči: „Je po nich, majore. Podívejte - Waco. Rozpárali ho tím prašivým paprskem...“

Obrovský bojovník ležel naznak v trávě a jeho tetování pořád ještě světélkovalo. Spodní část ležela na břiše, či spíše na tom, co z břicha zbylo. Horní část dopadla o půldruhého metru dál. Ve zbytku hrudního pancíře zůstávaly miskovité prohlubně jako důkaz, že kulky z kulometu, které vypálil Oggerd, opravdu zasáhly cíl. Odhodily Waca o kus dál, ale nezastavily jej. To dokázal teprve purpurový paprsek.

Rozřízl Waca na dva kusy. Na zakrváceném torzu, jehož vnitřek se rozprskl všude kolem, bylo možné vysledovat, jak to probíhalo. Paprsek se přiblížil zleva, ufikl Wacovi levou ruku a zasáhl srdce. Jak Waco padal, dráha řezu se změnila z

rovné na šikmou. Vyšla z trupu v místě pravého ramene, čistě rozřízla mohutnou náramenici.

„Posviťte mi," vyzval Oggerd Kinského a naklonil se nad mrtvolu. Dokonce i gatling byl rozřezán na kusy, bylo však zřejmé, že s ocelí si paprsek neporadil tak snadno. Řezy v některých hlavních nebyly dokonalé, neprocházely skrz.

„Putger to taky schytal," třásl se Kinski. Plakal. „Leží támhle o kus dál. Dostal kulku do ksichtu. Jedině snad Zmijí zub z toho vyklouzl..."

„Ten je taky mrtvý," zničil Oggerd jeho naděje.

„Oggie!" zachrastila vysílačka. „Seber se a pojď sem! Tohle tě bude zajímat!"

Válečník nechal Kinského na pospas jeho zoufalství a vydal se do trosek, kde Pěnkavka Gowery prohledával mrtvé.

„Podívej, Oggie! Do čeho jsme se to zapletli? Zmasakrovali jsme vlastní lidi!"

Jeden z mrtvých měl na levé straně hrdla vytetován jednoduchý obrázek psa rasy zvané buldok, což znamenalo, že je příslušníkem zvláštní jednotky císařské armády. Oggerd prozkoumal tetování: „Je pravé. Ale může to být vysloužilec."

„Veterán? Tomu klukovi je sotva dvacet! A támhle ten, co mi exnul pod rukama, to má taky!"

„Třeba jsou to dezertéři," nehodlal se Oggerd smířit se skutečností, že on, major císařské armády, nevědomky bojoval proti jinému císařskému oddílu.

„Oggie? Vlastně si uvědomuju - ty vypadáš docela dobře! Jak se cítíš?"

„Mhm... Myslím, že už jsem překonal slabost," zahučel válečník udiveně. „Lepší se to, Oggie! To je první pozitivní zpráva dnešního večera! Ach, do prdele! Co se to tady děje? Co to sem pro Harga přiletělo?"

„Letadlo."

„Hargo přece tvrdil, že nikdo už nedokáže něco takového vyrobit. Pamatuješ? Tenkrát u Maribské propadliny..."

„Ty i já jsme už několik letadel viděli, Pěnkavko. Dokonce jsme je pozorovali i ve vzduchu - na předloňské přehlídce k výročí Vítězného sjednocení. Vždyť jsem tě dokonce vzal do hangárů letectva Jeho milosti!"

„Letadla potřebují rozjezdovou dráhu, tohle se sneslo i vzneslo téměř kolmo."

„Kdysi byla takovýchhle létajících strojů plná obloha..,"

„Jistě, kdysi. Nebudu se s tebou přít, Oggie. Viděl jsem to samé co ty. Někdo si dal práci a vyrobil letadlo s kolmým startem. Jen proto, aby nám vyškrábl Harga... Samozřejmě, tím také padá ona proklamace o tom, že Císařství je technologicky nejvyspělejší státní útvar na Zjizvená tváři Země. Bacha, Oggie, aby nás neobvinili z podvracení císařského majestátu!"

„Vím, kam musíme jít, abychom jim Harga vzali, Pěnkavko. Na sever. Tam jsem zahlédl nějaké světlo - a tam taky mířilo to letadlo, pokud ovšem nehavarovalo cestou. Myslím, že jsem ho vážně poškodil."

„Jo, viděl jsem. A pak jsi po nich ještě něco házel."

„Hodil jsem po letadle řezák."

„Jo?" rozveselil se Gowery. „Ty jsi do nich zapíchnul svoji mačetu? Oggie, nejdřív jsi přišel o Harga, teď o řezák. O co přijdeš příště?"

„O tebe, Pěnkavko... Kinski!" křikl na brýlatého účetního, který postával nad znetvořenou mrtvolou Zmijího zuba. Mužík sebou trhl a žalostně vykoktal: „Spálili mu obličej." „Nechte ho být, Kinski. S Pěnkavkou zkontrolujete, kolik nám zbylo koní. Přenocujeme a ráno vyrazíme za tím letadlem."

„Jsou mrtví. Waco, Rutger, Zmijí zub. Jak to, že zabili i Zuba? Vždycky se o sebe dokázal postarat... Tak jsem pro Waca připravoval ten soupis akcií zbytečně, už je nikdy nenakoupíme..."

Pěnkavka plácl Kinského do ramene: „Vzmuž se, cvalíku. Teď jsi součástí našeho týmu,"

„Jo?" zaradoval se Kinski. „Berete mě mezi sebe?"

„Rozjeli jsme tuhle akci a dokončíme ji společně! Dostaneme Harga zpátky a všechna odměna pak připadne tobě a nám, na to jsi nepomyslel? Pak nakoupíme všechny cenné papíry, které nám doporučíš."

Vedl ho do tmy, aby na okraji lesa zkontrolovali, kolik z jejich koní tam zůstalo. Kupodivu, žádné zvíře se neutrhlo, ani si nezlámalo nohu, když se snažilo uprchnout z místa výbuchů a výstřelů. Uklidnili je, shromáždili na jednom místě a ještě jednou přepočítali. Souhlasilo to: měli k dispozici pět koní a jednu mulu. I když se nezdálo, že by Wacův vysoký hřebec snesl v sedle někoho jiného než svého bývalého pána.

Goweryho hodinky ukazovaly něco po osmé. Nejvyšší čas odsunout se na druhou stranu planiny, postavit ve svitu baterek tábor a donutit se ke spánku, aby mohli za úsvitu vyrazit po stopách letadla. Jenže zázraky dnešního večera ještě neskončily.

„Pěnkavko!" vykřikl Oggerd. Ale Gowery už to viděl sám. Na jihovýchodě se pod kopcem objevilo další světlo, jasné a silné.

Další letadlo? Blížilo se to k pevnosti, či spíše k tomu, co z ní zbývalo. Chvílemi se zdálo, že se vznáší nízko nad zemí, chvílemi zase, že kopíruje terén. Po nějaké době se světlo rozdělilo do dvou velice blízkých ohnisek, které vypadaly jako žhnoucí oči pohádkového draka. Ke světlu se přidružil vzdálený hukot, který postupně sílil.

„Tohle se mi nelíbí, Oggie," poznamenal Gowery. „Asi se co nejdřív vrátím domů do Paragu a vyučím se ševcem. Být ševcem mě vždycky lákalo. Sedíš si v teple a v suchu, tlučeš floky do podrážek a neohrožují tě letadla ani jiné pohádkové nestvůry. Tohle mi, například, připomíná automobil. Jen se divím, že už dávno nezapadl někam do bažiny."

„Jede po cestě," upozornil ho Oggerd. „Po té vyštěrkované cestě, ke které nás dovedl lovec z osady."

„Zamíchali se do toho nějací další blbci. Napadá mě jedno jméno."

„Jaine Fuchs," řekl Oggerd.

„Jo, přesně ten. Chlapík s bradou jako radlice. Z Nyxehafenu odjel na motocyklu, někde v pustinách přesedl na jiné vozidlo."

Obludné zvíře se tu a tam se zastavilo, jako by čenichalo a hledalo stopu, pak se zase pohnulo dál.

„Kinski, jděte do lesa, hlídejte koně," zavelel Oggerd. Účelem rozkazu bylo odklidit účetního z jeviště, na kterém se za

okamžik odehraje drama. Kinski se nadechl, jako by chtěl odporovat, ale neodvážil se. Odešel.

Oggerd a Gowery vyšli před hradbu. Z této strany byla palisáda celistvá a víceméně zakrývala záři dohasínajících ohňů i doutnající klády.

„Takže jako obvykle?“ zeptal se Gowery. „Promluvím s nima?“

„Jako obvykle,“ přitakal Oggerd. „Promluvíš s nima a já je prověřím,“

„Pamatuj, že jsou to spojenci, Oggie. Ne abys je postřílel.“ Automobil dojel na vzdálenost padesáti metrů od palisády a zastavil se, burácení motoru se změnilo ve vzteklé vrčení. Reflektory zůstávaly rozsvícené a oslňovaly všechny, kdo se na ně dívali čelně. I přesto se však dalo poznat, že se jedná o nákladňák, nízký, ale rozkynuty do stran, s korbou zakrytou plachtou.

Od obludné siluety se oddělily menší stíny, rozvinuly se do rojnice, skryly se v trávě. Zároveň zazněl hlas z amplionu: „Mluví k vám císařský pověřenec! Máme vás na mušce! Kdo jste? Identifikujte se!“

Hlas opravdu patřil onomu vysokému muži s masivní bradou, který společně s řidičem a mladou ženou odjel z Nyxehafenu na motocyklu.

Gowery, s rukama vysoko zdviženýma, vstoupil do záře reflektorů. Na palisádě vyvstal jeho zvětšený stín.

„Jsme zvláštní oddíl císařské armády!“ zahalekal.

„Zmlkněte a vytáhněte ty ruce ještě výš! Vy ostatní, vyjděte ven s rukama nad hlavou! Máme vás na mušce a - ah!“

Vzápětí se z toho samého amplionu ozval jiný hlas, trochu zastřený, protože Oggerd nemluvil přímo do něj: „Jsem Oggerd, mám hodnost majora. Identifikujte se vy!“

„Jmenuju se Gruber... Poručík Gruber... Dejte tu hlaveň laskavě o kousek dál...“

Muž s radlicovitou bradou vystoupil do světla. Oblečený byl jako minule, tedy do olivové uniformy bez distinkcí, na krku mu ale přibyla puška AK, podobná, jakou byli vyzbrojeni i Rutger a Zmijí zub. Už zdaleka nepůsobil tak sebevědomě, jako předevčírem ráno v Nyxehafenu.

„Kolik máte lidí? Jaké máte rozkazy?“ nedopřával mu Oggerd klid.

„Osm mužů, pane, plus řidič. Ale já nejsem velitel.“

„A kdo vám velí?“ „Ne, já ne... Velitelem je Jaine Fuchs!“

Pak Oggerd řekl přímo do amplionu: „Chci mluvit s velitelem! Nikdo ať nestřílí! Pěnkavko, pojď sem! Poručíku Grubere, dejte svým mužům nástup!“

Gruber promluvil trochu roztřeseně: „Nástup, chlapi - a hoďte sebou!“

Vzápětí se zezadu ze zaplachtovaného prostoru ozval nakřapaný hlas: „No jo, vždyť už jdu. Grubere, ty jsi teda truhlík...“

Dveře kabiny se otevřely a vykoukl z nich onen kudrnatý mechanik z Nyxehafenu: „Můžu ty světla ztlumit, Ajno? Nerad bych vytloukl baterku. A hele,“ mávl na Goweryho, „my se už známe, ne?“

Celá záležitost se začínala měnit ve frašku.

„A jo,“ usmál se Gowery, „už jsem si vzpomněl. Císařský rada Fuchs má jedinou dceru.“

Ze tmy se vraceli těžce ozbrojení muži.

„Já jsem Jaine Fuchs,“ zachraptěla mladá žena, která vstoupila do světel reflektorů. „Jo, Baseli, zhasni to.“ Vytáhla z kapsy kapesník a hlučně se vysmrkala.

Reflektory potemněly. „Vy jste Oggerd? Ou! Vy jste ten chlapík z Nyxehafenu - ale předevčírem jste vypadal nějaký menší. Ukažte se? Jo! Takhle jsem si vás vždycky představovala! Napůl muž a napůl... ehm... Co se to tady děje?“

„Zabavuju tento stroj,“ poklepal Oggerd na kapotáž, pod níž bublal motor.

„Cože? Vy jste asi zešílel, ne?“ vyjekla. „Grubere, nestůj tam jako tvrdý Y a vysvětli tady Oggerdovi, co jsme zač!“

„Jsme zvláštní oddíl, pane, a podléháme přímo -“

„Jste poručík a já major, Grubere! Mám vás snad poučit o záležitostech subordinace?“ Ne, Oggerd nikdy nelpěl na dodržování vojenských řádů, spíš se choval, jako by ani neexistovaly. Ale když chtěl, uměl být nepříjemně komisní. Jak už Gowery dávno věděl: válečník měl aplikovanou psychologii hluboko pod kůží,

„Ano, pane,“ polkl poručík Gruber. „Ne, pane. Jistě, pane.“

„No do psího ucha,“ zaúpěla žena. „Grubere! Já snad přijdu o auto a půjdu domů pěšky!“

„Jako bych čuchal kordit!“ vyhrkl jeden z vojáků ve tmě. „Tady se střílelo!“

„Smrdí to tu jako na bojišti,“ dodal druhý. „Krev, otevřený břicha...“ Z jejich hlasů zaznívalo napětí. Na rozdíl od Grubera se zdáli být ostřílenými bojovníky.

„Tam vzadu leží asi dvacet mrtvých mužů,“ vysvětlil Gowery. „Nejméně dva z nich mají na krku vytetovaného buldoka.“

„Co se tady stalo?“ vyjekla žena. „Co doktor Hargo? Je mrtvý?“

„Odneslo ho letadlo.“

„Ouuu! Tak jsme jeli správně, ale dorazili pozdě! Taková příležitost! Grubere! Za to můžeš ty! Pořád jsi zdržoval...“

„Vaše bezpečnost, madam...“

„Kašlu na nějakou bezpečnost! Obětovala jsem tomu roky, rozumíš? Celý dlouhý podobaný roky! A teď jsme to mohli mít v hrsti!“

Několik mužů z oddílu se rozeběhlo prozkoumat okolí, ze tmy problikávalo světlo jejich elektrických svítilen, zaznívaly hlasy plné úžasu i zděšení.

„Můžete si gratulovat, madam, že jste přijeli pozdě,“ řekl Gowery. „Dopadli byste jako ti nešťastníci na pláni.“

„Co víte o těch mužích s buldokem?“ zeptal se Oggerd ženy. „To je předmětem utajení. Hele, majore, nemůžete mi sebrat moje auto. Na to nemáte dost kompetencí. Co byste s ním vůbec dělal?“

„Chci pronásledovat letadlo.“

„Cože?“

„Letadlo mířilo na sever - před tím jsem tam zahlédl nějaké světlo. Domnívám se, že zamířilo k tomu světlu.“

„Ale to je nesmysl. To, čemu vy říkáte letadlo, už je dávno na orbitě. Támhle jak jsou ta světýlka, víme? Jak svítí Coda 3 a Idaho. A někde mezi nima je i to vaše letadlo.“

„To asi těžko,“ vmísil se do hovoru Gowery. „Oggie mu tak trochu načechral peří kulometem.“

„Cože?“

„Mělo potíže, aby se vůbec udrželo ve vzduchu.“

„Ale to je skvělá zpráva! Hned jsem s váma jedna ruka, majore! Nasedneme a vyrazíme!“

„Madam, tohle udělat nemůžete,“ vyhrkl poručík Gruber.

„A proč ne?“

„To je šílenství! Vyrazit naslepo do tmy? Utopíte auto v močálu! Já jsem za něj převzal odpovědnost! Víte, kolik má účetní hodnotu? Tolik nevydělám do konce života!“

„Hm, takhle to asi nepůjde,“ souhlasil Gowery. „Oggie, to s tím zabavováním klidně odvolej. Auto musí jezdit po cestách, ne? Vjedeš na trávu a za chvíli zapadneš až po břicho.“

„Ale tady všude vedou cesty,“ vyhrkla žena. „Grubere, posviť mi!“

Sáhla do jedné z mnoha vyklápěcích kapes své bundy a rozložila na kapotu nějaké lejstro. Gruber rozsvítil baterku a v jejím světle Oggerd i Gowery uviděli modrotiskovou kopii starého plánu. Jednalo se zřejmě o součást nějakého projektu, protože v pravém dolním rohu se nacházel štítek s popiskami.

„Název projektu - BALTINIK,“ četl Gowery. „Vypracoval Vojenský projektový ústav v Bornnu. Tajné. Ale to je tajné, paní Fuchs!“

„Jsem slečna,“ opravila ho žena. „Bohudík. Tedy bohudík slečna. A laskavě si všimněte datumu vypracování projektu: před dvaceti lety. Utajení už nikoho nezajímá.“

„Tyhle cesty a tahle pevnost - to bylo postavené před dvaceti roky? Ale proč? Projekt Baltinik? Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel.“

„Byl to projekt na kolonizaci severního území. Před druhou energetickou se tady všude rozkládala kulturní krajina, pole a průmysl. Proč by to tak nemohlo být i dneska? Stavba byla v tichosti započata před šestnácti lety a o rok a půl později v ještě větší tichosti ukončena. Ale základní síť komunikací byla vybudována. Tady,“ poklepala prstem na plánek, „je pevnost, u níž se nacházíme. Severně už nic není, teprve až tady, místo nazvané Výspa. Tam prý ještě zůstali nějací lidé. Ale světla jste nemohl vidět, majore. Výspa je vzdálená téměř padesát kilometrů - přímou čarou.“

„To je ono,“ přikývl Oggerd. „Tam letěl ten stroj.“

„Můžete mi popsat, co se přesně stalo?“

„Vystřílel jsem do létajícího stroje dvacet metrů nábojového pásu. Poškodil jsem mu spodní dveře a rozbil jedno okno. Myslím, že jsem mu řezákem poškodil kormidlo a následně zřejmě i jednu z trysek pro kolmý start. Stroj měl potíže vzlétnout. Do výšky se dostal tak, že stoupal ve velkých kruzích. Pak zamířil přímou čarou do míst, kde jsem předtím viděl světlo. Sem.“

„Jak můžete vědět, že zamířil přímo k tomu, jak říkáte, světlu?“

„Pronásledoval jsem ho asi kilometr a půl.“

„Viděl jste jeho světla?“ „Ne, všechna světla zhasil. Dokonce nebyl vidět ani oheň, který šlehal při startu.“

„A jak víte, že letěl právě tam?“

„Vím to.“

„Ah... do psího ucha. Četla jsem, že máte úžasné schopnosti. Zdá se, že jsem dostala další šanci. Ale to je přeci jasné! Létající talíř byl poškozen! Nemohl vystoupat na orbitu, nemohl dosednout, protože jste tu byli vy! Zamířil na sever, kde je minimální osídlení, navigoval podle světel, aby se u Výspy pokusil nouzově přistát! Grubere, konečně budu mít důkaz!“

Ze tmy se tiše vraceli zděšení vojáci.

„Co je?“ všimla si Jaine Fuchs změny jejich nálady.

„Jatka,“ řekl jeden.

„Nechoďte tam, madam, to není nic pro vás,“ přidal se jiný.

„Někdo tu musí zůstat a zajistit prostor,“ řekl Oggerd. „Prozkoumat mrtvé, sepsat jejich počet i zvláštní znaky, posbírat zbraně, napsat hlášení. Pohřbít je. Prohledat les, jestli se v něm neskrývá nějaký uprchlík.“

Ženu to nevyvedlo z míry. „Jistě. Grubere, vezmete si polovinu mužů a provedete to přesně tak, jak major řekl.“

„Ale...“

„Neslyšel jste? To je rozkaz! A my, majore, nasedneme a pojedeme dál.“

„Jistě. Pěnkavko, seber naše věci a hoď je na korbu.“

„Ale, Oggie... to tu necháme naše koně?“

Oggerd věděl, jakou lásku chová Gowery ke své připálené klisně. „Budeme to tak muset udělat, Pěnkavko. Ale ještě je tu ten Kinski, ne? Odvede koně do Nyxehafenu.“

„Mám lepší nápad, Oggie. Vezme je a pojede za náma.“

„Vyřiď to, Pěnkavko. Jdu se podívat po své pušce.“ Rozešli se do tmy. Gowery ještě zaslechl, jak žena říká poručíkovi s masivní bradou: „Nenechám tě na holičkách, Grubere, zařídím ti odvoz. Zítra za úsvitu vyjedou, v devět dopoledne tu máš druhé auto. Baseli! Chcípni už konečně ten motor! Propálíš všechnu šťávu!“

Pufání motoru zmlklo, reflektory zhasly. Gowery se díval do tmy, viděl obrys ženy, která popošla hlouběji do pláně, chvíli si svítila baterkou. Pak zhasla a začala mluvit, ačkoliv vedle ní nikdo nestál. Vysílačka? přemýšlel Gowery. Auto dojede ze základny za tři hodiny - to je vzdálenost nejméně pětatřicet kilometrů. Jaká vysílačka má takový dosah?

Jedině pořádná skříňová rádiová stanice - ale ta se nevejde do kapsy. Zabrala by půl náklaďáku!

Mimoděk si vzpomněl na telefon v budově Správy přístavu, pomocí něhož se, bez drátů, dovolal až do Bornnu.

Další příprava jim zabrala téměř hodinu. Gowery vyhledal Kinského a vysvětlil mu, co po něm chtějí. Kinski horlivě přikyvoval, ale zřejmě nebyl tak úplně při sobě. Společně s ním pak Gowery odstrojil koně a něco z jejich výbavy hodil na korbu automobilu, zatímco vyčlenění vojáci si zase z korby sundávali své věci. Nakázal Kinskému, ať přespí v blízkosti Gruberových mužů, za úsvitu pak ať vyrazí po stopě vozu.

Důležité bylo, aby se s Kinskim v pustinách vůbec našli, Gowery se prohrabal ve výbavě a našel ještě jednu krátkovlnnou vysílačku. Jednu měl on, druhá patřila Hargovi, třetí měl napevno zabudovanou v límci plastikového pancíře Oggerd. Gowery tedy věnoval Hargovu vysílačku Kinskému a zároveň mu poskytl základní instruktáž jejího používání.

Vzal s sebou jen to nejnutnější. Jídlo, dvě suché přikrývky a pár kousků oblečení. Mokrou stanovou plachtu i promáčené deky nechal na místě. Oggerd se mezitím poohlédl na bojišti po nějakých zbraních. Našel svou pušku, jednomu z mrtvých sebral veliký revolver a nábojový opasek, od jiného zase získal dlouhou dýku v koženém pouzdře zdobeném třepením. Z kapes mrtvých bojovníků si nabral dostatečnou zásobu střeliva. Pak on i Jaine Fuchs sedli do kabiny k řidiči, čtyři vojáci se společně s Gowerym napáskovali na korbu. Motor se rozeřval. Reflektory se rozzářily, aby se porozhlédly po pásu chudší trávy, pod nímž se skrývala vyštěrkovaná cesta. Automobil vyrazil vpřed.

Gowery by si byl rád promluvil se svými čtyřmi společníky, ale rámus byl tak silný, že neslyšel vlastního slova. Takže se natáhl na poházené věci a nechal se nadhazovat nerovnostmi cesty. Čichal olej i špatně spálený líh, což ho po hodině přivedlo do stavu mírné opilosti. Otupěl, podřimoval, ale burácení motoru ho nenechalo skutečně usnout. Čas od času zkontroloval fosforeskující ciferník hodinek či vyhlédl otvorem v plachtě do noci. Odhadoval, že jedou rychlostí deset kilometrů v hodině. Tímhle tempem, uvažoval, se dostaneme do místa s divným názvem za pět nebo šest hodin.

Ručičky na hodinkách minuly půlnoc a překlopily se k jedné, když vůz zastavil. Po neustálém natřásání a chrčení motoru působilo ticho jako rána pěstí. Gowery přeskočil okraj korby, za ním se hrnula čtveřice vojáků. Zdálo se, že kolem dokola je stále ještě travnatá step. Světla náklaďáku však osvětlovala hlubokou průrvu. Podle šumění, které znělo zdola, tam tekl nějaký potok nebo říčka.

„Do psího ucha!“ kvílela Jaine Fuchs. „Podle projektu tady měl bejt nějakej poďobanej most.“

„Není tady,“ upozornil ji Oggerd. „Zřejmě se nikdy nezačalo se stavbou.“ „Tak mě napadá,“ přidal se k nim Gowery. „Proč byl vůbec projekt Baltinik zastaven? Takových peněz se do toho vrazilo - a nic?“

„Jak káceli lesy, tak sem ze severu vhrknul těžkej vzduch,“ vysvětlila mu žena.

„Těžkej vzduch? To už jsem párkrát slyšel. Copak to je?“

„Ty seš nějakej zvědavej, hele,“ osopila se na něj žena.

„Jo, zvědavej, to já jsem. A ještě mě začněte oslovovat cvalíku, a už mi nic nebude chybět ke štěstí.“

„Jo, jak je ctěná libost, cvalíku.“

Oggerd zabušil na dveře kabiny: „Vypněte ta světla. Musíme počkat do rána.“

„Čekat? Čekat na co?“ začala se s ním přít Jaine Fuchs.

„Čekat na denní světlo,“ vysvětlil válečník.

Nedalo se dělat nic jiného. Oggerd, Gowery i čtyři vojáci vyházeli z ložné plochy přikrývky, nějaké stanové dílce i nepromokavou plachtu, zatímco žena a šofér si ustlali na korbě. Gowery ještě chvíli zkoumal, zda je mezi těmi dvěma nějaký milenecký vztah. Nezdálo se. Tykali si, ale to bylo všechno. Hoch jménem Basel byl prostě šikovný a veselý chlapík, zapálený technik, v jistém směru zcela naivní a vzhledem k ženám naprosto neškodný. Navíc byl zjevně o několik let mladší než ona. Mezi ním a Jaine se vyvinula jakási forma sourozenecké náklonnosti.

PÁTÝ DEN:
SKLENĚNÁ HORA

Jaine Fuchs se probudila do bílého dne. Pod plachtou náklaďáku panovalo nazelenalé přítmí, nezakrytým otvorem vzadu prosvítal kousek blankytné oblohy. Šofér ležel vedle ní, ústa pootevřená, odfukoval jí přímo do ucha. Vyhrabala se ze spacího pytle, vystrčila rozcuchanou hlavu z korby. Nasála vzduch. Ucítila tlející loňskou trávu, ale i nedefinovanou vůni jara. A také, kupodivu, příjemnou vůni pečeného masa.

Ranní slunce zalévalo planinu a pluly po něm jen drobné obláčky. Břízy ve vzdálených hájích se obalovaly svěží zelení, A hory se zdály být hrozně blízko.

Dvacet metrů od náklaďáku hořel v planině oheň, nad plameny se opékali velicí pstruzi, napíchaní na železných drátech. Kus od ohně stál Pěnkavka Gowery, ruce skryté pod pončem, nohy mírně rozkročené. Nehybně se díval k horám.

Došla k němu. „Na co se díváte?“ zeptala se ho.

„Na ty hory. Ukládám si jejich obraz do paměťových buněk, abych si mohl vzpomenout - někdy, až mi bude těžko.“

Dívala se s ním. Opravdu, ta scenérie v sobě skrývala netušenou sílu.

„Kde jsou ostatní?“

„Vojáky jsme poslali podél rokle, dva na jednu a dva na druhou stranu. Hledají, jestli by se někde nedalo přejet autem. Oggerd chytá ryby. Já se jmenuju Gowery Fink, dámo. Přátelé mi říkají Pěnkavka. Můžete mi tykat, nevadí mi to. Vy jste dcera císařského rady Fuchse?“

„Jo, to jsem! Ale nemyslete si... nemysli si, Pěnkavko, že jsem vybavení i vojáky dostala jen tak z protekce. Provádím

důležité pátrání.“

„Mluvíme o nich pořád jako o vojácích - ale nejsou to vojáci, že?“

„Ne. To nejsou.“

„Patří k operativní jednotce rychlého nasazení, spadají pod ministerstvo vnitřních záležitostí. Čili pod pána jménem Dante Albrecht, známého také pod uměleckou přezdívkou Inkvizitor.“

„Jo. Pracujeme pro strýčka Albrechta.“

„O co tady vůbec jde? Poslali nás sem pro Jasona Griese naslepo. Kdyby nám byli sdělili víc informací - kdo je přítel, na koho si máme dát pozor, nemuseli jsme přijít o Harga.“

„Hele, Pěnkavko, já jsem pro přátele Ajna. Taky mi tykej. Pravda je taková, že jste byli součástí pátrání, ale bylo rozhodnuto nesdělit vám všechny klíčové podrobnosti. Rozhodli jsme se nechat Oggerda mimo zasvěcení. Je to otázka loajality, víš? Nebyli jsme si jisti, jak by se zachoval. Oggerd je voják a my tady postupujeme proti jisté vojenské frakci. A proč jsme to neřekli tobě? Ty přece nejsi nic jiného než náhodný kolemjdoucí.“

„Jo. Čtyři roky jsem Oggerdův parťák, ale nestačí to.“

„Nic ve zlém,“ poplácala ho po rameni. „Nic ve zlém, cvalíku.“

Vydala se podél rokle, aby si někde stranou ulevila. Pak sešplhala po příkré stráni dolů k vodě. Opláchla si obličej, napila se. O třicet metrů výš proti proudu zahlédla Oggerda. Klečel na jednom z balvanů, nehybný, v šedých kalhotách a temném krunýři téměř neviditelný. Co to tam dělá? napadlo ji. Chytá ryby?

Po oblých balvanech, vystupujících z bystré vody, přeskákala až k němu. Neohlédl se po ní, ale ona věděla, že o ní ví.

„Chytáte ryby? Rukou snad?“ zeptala se.

Neodpověděl. Díval se na hladinu, pravicí se dotýkal vody.

„Rukou se vám to nikdy nepodaří. Ryba není nikdy tam, kde ji vidíte,“ vysvětlovala mu. „Lom světla a tak dále. Nehledě na to, jak jsou pstruzi rychlí -“

Oggerdova pravice zajela do vody prudce a elegantně, nerozstříkla hladinu, jen ji zvlnila. Vzápětí vytáhl z říčky mrskajícího se pstruha, dlouhého jistě přes půl metru. S tím, aby mu kluzká ryba nevyjela, si poradil tak, že jí jednoduše zaryl prsty hluboko do masa. Nenechal ji trápit dlouho. Sáhl po své nové dýce, jedinou ranou uťal pstruhovi hlavu. Teprve pak se otočil k Jaine Fuchs: „Říkala jste něco?“

Přidřepla na balvan k němu, tak blízko, že se jejich tváře téměř dotýkaly. „Vy dobře víte, co jsem říkala. Máte dokonalý sluch. Ou! Jste rychlý!“

„Vy tu nejste proto, abyste získali zpět Harga,“ obvinil ji Oggerd.

„Doktor Hargo je pro nás nenávratně ztracený,“ vysvětlila mu. „Udělali jsme chybu a přišli jsme o něj. Doktor Hargo není prioritní.“

„A co je prioritní?“

„Získání důkazů.“

Oggerd už věděl to samé, co Pěnkavka - že oddíl Jaine Fuchs nespadá pod armádní velení, ale pod rozvědku. „Získáváte důkazy potají? Jak to, že Dante Albrecht získává důkazy tajně? Co se děje? Schyluje se snad k občanské válce, že armáda a rozvědka bojují proti sobě?“

„Nejsem oprávněna vám nic sdělovat,“ vysvětlila mu. V podřepu zaujala velice dráždivý postoj - látka kalhot se jí napjala kolem boků a stehen, narovnala záda a prsa jí vyboulila rybářský svetr takovým způsobem, jaký se mužům líbí. Prohlížela si Oggerda s rozšířenýma očima a s pootevřenými ústy, mladá sebevědomá žena, velice pohledná: „Jste tak rychlý! Nevěřila bych, že může někdo být tak hbitý. Sestřelil jste létající talíř! A je to ještě lepší! Máte i za ušima. Navenek předstíráte, že jste přihlouplý voják, tupá mlátička obalená svalama, ale myslí vám to znamenitě. Strýček Albrecht udělal dobře, že se vás zastal.“

„Teď vám nerozumím,“ řekl Oggerd.

Natáhla ruku, dotkla se Oggerdova zátylku. „Tady to je? To vaše malé sladké tajemství? Ale ano, viděla jsem vaše záznamy. Byl jste neuvěřitelně rychlý a silný i před tím.“

Stále se ho zlehka dotýkala.

„Před čím?“

„Před vaší kyborgizací. Major, rider, skvělý velitel. Nežádoucí, Nebezpečný pro kariéry nějakých sralbotků. Proto vás obětovali. Ale vy jste se ze všeho vylízal.“

„Vy mě znáte?“ zachrčel Oggerd. „Vy víte, kdo jsem?“

„Něco vím.“

„Chtěl bych to vědět...“

„Tak co je s váma - půjdete snídat?“ ozvalo se nad nimi, na okraji srázu. Pěnkavka Gowery nakoukl dolů: „Ah, pardon! Netušil jsem, že dole uvidím dva vrkající holoubky. Ty se rychle seznamuješ, Ajno! No nic, mě si nevšímejte, jako bych tu nebyl, já jsem jen náhodný kolemjdoucí,“

Vykřikoval, věděl, že by měl být zticha, ale nedokázal si pomoci. Oggerd i Jaine vstali zároveň a vydali se ke strmému břehu. Sráz byl v tom místě vysoký asi pět metrů, z hlinitopísčité země vyčnívaly kusy ruly. Nebylo zase tak těžké škrábat se v předklonu vzhůru, když se mohl člověk přidržet alespoň jednou rukou. V polovině srázu se Oggerd otočil, v pravici stále svíral pstruha, naklonil se, levičku natáhl k ženě: „Chytněte se!“

Podívala se na něj, mrkla na jeho ruku, pak se jí chopila a nechala se táhnout vzhůru. Když už byla téměř na Oggerdově úrovni, zapřela se patami a škubla sebou vší silou dolů po svahu. Nestalo se nic. Oggerd, stojící ve velmi vratké poloze, se ani nepohnul.

Pak už ho Jaine Fuchs nepokoušela. Nechala ho, aby jí pomáhal při cestě vzhůru. Když už stáli nahoře, řekla s uznáním: „Teda Oggerde - jste opravdu parádní exemplář chlapa.“

Sedli si k ohni a obírali kosti pečených pstruhů. O chvíli později se k nim připojil šofér. Oggerd a Gowery se o něčem tiše domlouvali.

„Tak jo," řekl pak Gowery. „Přišel čas vyměnit si informace. My něco řekneme tobě a ty zase něco povíš nám."

„Neznáte nic, co by mně zajímalo," ušklíbla se žena.

„Ale jo, něco víme," oplatil jí Gowery úšklebek.

„A co víte?"

„No, můžeme ti prozradit, jestli já a Oggie vyrazíme po stopách toho letadla sami dva, samotinci, nebo jestli tě vezmeme s sebou."

„Ale to nemůžete!" vykřikla. „To je vydírání!"

„Je to vydírám," přisvědčil Gowery s úsměvem. „Psychologický nátlak."

„No dobře. Co chcete vědět?"

„Jde tady o spiknutí?"

„Jo, to jo." „Spiknutí, mířící do nejvyšších kruhů?"

„Ježíši - proč se ptáš, když to všechno víš?"

„A kdo se s kým spiknul? Nějací důstojníci s majitelem toho letadla?"

„Jo. Ale nepovím ti žádná jména."

„Hm, dobře. Tady, na neobydleném severu, se uskutečňuje nějaký obchod. Ti z letadla chtějí naše vědce. Co za ně nabízejí?"

„A co myslíš?"

„Nějakou pokročilou technologii?"

„Jo. Přesně tak."

„Vy už jste něco o přeletech těch letadel věděli. Někde v povzdálí jste čekali a monitorovali, jestli neuvidíte signál. Jak jste vlastně zahlédli ty tři ohně pro letadla?"

„Z balónu," vysvětlila Jaine Fuchs. „Máme pozorovací balón."

„Oh, tak precizní vybavení. Pozorovací balón! Nákladňák na lihový pohon! Motocykl vyrobený samotným Spandau Mullerem! A celá tahle sranda, Oggie, je zaplacená z našich daní!"

„Cožpak ty platíš daně?" utrhla se na něj Ajna. „Myslela jsem, že jsi chytřejší!"

„No, vidíš. Neplatím daně," zaculil se Gowery. „Ale nikde to na mne, prosím tě, neprozraď."

V tu chvíli se vrátila první dvojice vojáků. Přisedli k ohni a sháněli se po rybách. O chvíli později se dostavili i druzí dva. Ti i tamti přinesli zprávu, že rokle je pro automobil nepřekonatelnou překážkou. Dole po proudu řeka sílí a rozšiřuje se, koně by ji snadno přebrodili, ale automobilu by bránila bal váni ta suť. Proti proudu zase roste hustý les.

Jaine Fuchs zkoumala mapu, zvlášť místo zvané Výspa. „Kdybych si byla bývala pořádně prostudovala stavební deníky," vzdychla. „Výspa se tomu říkalo, protože tam dosud žili původní obyvatelé, potomci těch, kdo přežili druhou energetickou válku."

„Divocí lovci?"

„Právě že ne. Zemědělci. Víc než dvě stovky let tam žili odříznutí od kontaktů s jinými civilizacemi..."

„Oggie! Slyšíš? To je jako z toho Zajícova příběhu! Nevyskytovala se tam nějaká skleněná hora?"

„Teď si vzpomínám: maják!"

„Cože?"

„V té Výspě byl maják! Měl pro ty lidi nějaký rituální význam, ale používal se také při stavbě cest! Proto jsou tak přímé! Nikdo je nemusel vytyčovat! Za jasných nocí zapálili na Výspě maják a zeměměřiči mohli kolíkovat přímou trasu! To, co jste včera viděl, Oggerde, byl maják!"

„Maják?" podivil se Gowery. „Maják v horách? Tam, kam jdeme, jsou hory, Ajno. Hory, které vysílají blesky. Možná, že tam objevíme Skleněnou horu. Ale maják?"

Oggerd vstal. „Musíme vyrazit. Děkujeme za pomoc, slečno Fuchs. Možná byste nám mohla poskytnout pár svých vojáků."

„Do psího ucha! Jdu s váma!"

Oggerd se s ní nijak nepřel. Snad doufal, že z ní cestou vymámí tajemství, týkající se jeho osoby. Také už poznal, že Jaine Fuchs má nesystematické, ale cenné znalosti o místním kraji i o zákulisí divné hry, do níž se dostali.

Nákladňák nechali na místě a šoférovi nakázali, ať se od něj nevzdaluje. Vzhledem k závratné ceně vozu k němu připojili dvoučlennou stráž. Zbylé dva vojáky vzala Ajna s sebou. Jak poznamenala: nebudu přece tahat batoh na svejch zádech, no ne?

Vzali si sebou jen to nejnutnější: Gowery smotal přikrývku do bandalíru, dovnitř zabalil i nějaké jídlo. Oba vojáci nesli po batohu s kompletní výbavou. Ajna si nevzala nic, co by se jí nevešlo do četných vyklápěcích kapes bundy a kalhot.

Gowery ještě upozornil hlídku a šoféra: „K odpolednímu by se tady měl ukázat Kinski s koňma. V noci jsme ujeli něco ke třiceti kilometrům, to by měl v pohodě zvládnout. Ukažte mu, kudy má přebrodit potok, pomozte mu. Ať jede dneska ještě dál...! Nemáte sekerku?"

„Jo, tady v autě jedna je," připustil šofér.

„V tom případě díky. Beru si ji. V lese budu dělat záseky, aby nás mohl Kinski dobře najít. Nezapomeňte mu to zdůraznit."

Hodili si zavazadla na záda, přešli strž. Na druhé straně, asi sto metrů od potoka, rostl dvousetletý prales, kompaktní, hustý, neprostupný. Samozřejmě i v něm byla před patnácti roky budována cesta, zbyl po ní jen starý průsek, zarůstající kravinami i mladými stromky. Nicméně se tento průsek stal jakousi pralesní dálnicí, používanou lesními tvory. V bující zeleni se vinul chodník, vyšlapaný spárkatou zvěří.

Slunce začínalo hřát, ptáci zpívali a v pučícím listoví se probouzelo jaro, které už za pár dní udeří plnou silou. Gowery každých sto metrů zalomil jeden ze stromků, či z většího stromu odsekl pás kůry. Znamení pro Kinského. Byla to námaha navíc, ale Gowery na své klisně, pojmenované Vánočka, velice lpěl.

V mezičase ještě stačil prohodit pár slov s Ajninými bojovníky a zjistil, že ten spíše tmavovlasý se jmenuje Baumann. Druhý měl jméno Norris a vyznačoval se dlouhou prořídlou ofinou, obvykle spadající až do očí.

Poctivě šlapali čtyři hodiny a les nekončil, jistě urazili víc než patnáct kilometrů. Pak se krajina znovu rozevřela do travnaté pláně. „Hej, zastavíme," sedla si Ajna na nejbližší balvan vyhřátý sluncem.

Rozbalili nějaké jídlo. „Vlastně jsem se ještě nezeptal na pár věcí," pokusil se Gowery o další vyzvídání.

„Řekla jsem všechno, co jsem mohla. Víc už ze mne nedostaneš, cval/ku."

„Odkud přiletělo to letadlo? A komu patří?"

„Přiletělo z dalekého vesmíru - a řídili ho malí zelení mužíčci," odsekla.

Odpočívali, dojídali zbytky starého chleba se sýrem.

„Létající talíř. Malí a zelení tihleti... Napadá mě jedna věc," řekl Gowery. „Bylo mi asi čtrnáct, takže to, o čem mluvím, se stalo zhruba před dvaceti lety. Žil jsem v Paragu, v zemi zvané Boiohiem, v jedné z mála tamních prominentních rodin. Abychom byli informováni o světovém dění, nechali jsme si z Bornnu posílat Tagblatt, přicházel sice se čtrnáctidenním zpožděním, obvykle jednou týdně a vždycky pět nebo šest výtisků najednou. Ale to nám nevadilo, my jsme, takříkajíc, drželi prst na tepu dějin. Tehdy v létě, během okurkové sezóny, se tam psalo o létajících talířích. O malých zelených mužičkách s velikýma šedýma očima, kteří přilétají z vesmíru a terorizují pokojné zemědělce. Byly tam rozhovory s lidmi, které ti mužíčci unesli a pak zase vrátili zpátky na zem. Zvláště měli v oblibě pohledné dívky. Zhypnotizovali je a pak s nima prováděli nějaké oplzlosti."

„Je to, jak říkáš, dvacet lei," přikývla Ajna. „Mně bylo osm. Četla jsem to taky - a tehdy jsem se rozhodla, že odhalím záhadu létajících talířů."

„Ah, tys to vzala vážně? Jasně, byla jsi ještě malá. Já už jsem v té době chápal, že jsou to jenom nějaké novinářské kachny..." „Jsi opravdu tak hloupý, nebo to jen tak děláš?" utrhla se na něj.

„Ale - to tam psali jen jedno léto. Pak to skončilo a dvacet let neřekl o létajících talířích nikdo ani slovo."

„Protože dvacet let tu žádné nebyly! Ale teď jsou létající talíře zpátky!"

„Ty zkoušíš, co vydržím, Ajno," usmál se Gowery křivě. „Malí mužíčci se zelenými tykadýlky..."

„S tykadýlky ne," upozornil ho Oggerd. „Ale jinak popis souhlasí."

„Ty jsi snad viděl zeleného mimozemšťana?"

„Viděl jsem to, co ty, Pěnkavko. Malého muže s nazelenalou pokožkou, měl velké oči se šedým bělmem."

„Do hajzlu, Oggie! Ten trpaslík, který byl s inženýrem Brunnem, když nám ukradli Harga!"

Oba se upřeně podívali na Ajnu, ale ta se jen zaculila: „Máte všechny informace, pánové. Všechny podklady, abyste zjistili skutečný stav."

Zvedli se a šli dál. Gowery se ovšem zdržoval, aby občas na nějakém trsu trávy uvázal uzel. Z jeho vyznačování cesty se stávala posedlost.

Krajina se zdvihala k severu, rozvlnila se do mnoha nízkých pahorků i mělkých údolí. Hory se přibližovaly. Tentokrát už to nebylo ono bezejmenné pohoří na západě, ale Hory, které vysílají blesky.

Otevřenou zvlněnou krajinou ušli dalších pět či šest kilometrů. Pak před nimi vyvstala černá hradba zalesněných kopců. Přibližovala se, až stáli před ní. Tohle už nebyl listnatý les, tady převažovaly jehličnany. Tísnily se kmen u kmene jako vojáci sražení do těsné rojnice.

„Ou," povzdechl Gowery. „Kudy dál?" Ajna s Oggerdem se sklonili nad mapou. Jenže vyprojektovaná silnice nevedla v těchto místech přímou trasou, ale obloukem obcházela jakési neprostupné území, zřejmě právě tento hustý les.

„Najdeme průsek," navrhla Ajna.

„Nenajdeme ho," odporoval Oggerd. „V takovémhle lese už dávno zarostl, zmizel."

„Pokud tady kdy byl." podotkl Gowery.

„Někudy se do toho poďobanýho lesa musíme dostat!" vyhrkla žena.

„To bychom měli. Počkejte tady a já a Oggie půjdeme na průzkum. Já nalevo, ty napravo. Mám vysílačku, Oggie. Kdo najde cestu do lesa, zavolá a počká. Ten druhý přijde k němu, cestou nabere ostatní."

Oggerd a Gowery se vydali do obou stran podél linie lesa. Byl to Gowery, kdo asi po dvou kilometrech chůze na východ objevil stezku. Prozkoumal ji, zjistil, že je to skutečně stezka a že vede hlouběji do lesa. Vysílačkou přivolal ostatní. Nedalo mu to však, vrátil se podél lesa, aby označil pro Kinského cestu pomocí záseků.

Stezka vedla přímo do nitra lesa, šli po ní asi dva kilometry. Pak smrky zřídly, rozestoupily se.

„Skály," konstatoval Gowery zřejmý fakt. „Můžeme se vrátit zpátky na kraj lesa."

Skalní podklad vystupoval až nad terén, rostly na něm skupinky bříz a borovice. Kamenná plotna se mírně zdvihala k severu a o pár desítek metrů dál prudce vyrazila vzhůru.

„Ne, to nejsou jenom skály," odporoval mu Oggerd. „Je tady lom."

Popošli ještě kousek a teprve pak se před nimi objevil celý opuštěný areál. Svah rozstřílený dynamitem a dole pod ním balvanité pole. Po straně se krčily boudy ze shnilých prken, násypky, zrezivělá parní drtička štěrku, zpřevracené vozíky, zdemolovaný pásový podavač. Kamenné bloky, které tu zůstaly po posledním odstřelu. Vše prorostlé trávou, břízkami a šípkovými keři.

„Utekli odsud nějak narychlo," podivil se Norris a odhodil si z čela převislou patku. „Nechali tady plno železa."

„Těžkej vzduch," vysvětlila mu Ajna.

„Ten musel bejt teda sakra těžkej, když se ani nevrátili pro vybavení,"

Oggerd procházel mezi dřevěnými boudami a cosi ho upoutalo. Zkusil otevřít jedny z vchodových dveří a zjistil, že

jsou zavřené zevnitř na závoru. Poodstoupil, těžkou botou rozkopl shnilá prkna. Ostatní došli k němu, aby se podívali, co to provádí. Nakoukli dovnitř, naskytl se jim pohled na zvláštní zažloutlé hladké věcičky, napůl přikryté zetlelými hadry. Vzápětí pochopili, že to jsou zbytky lidských těl. Kosti, lebky.

„Nejméně pět mrtvých," řekl Oggerd. „Zemřeli už dávno."

„Těžkej vzduch," zopakovala Ajna a hlas se jí zachvěl. „Zavřeli se před ním, ale nepomohlo to."

„Do prdele!" vyhrkl Baumann. „Do prdele! Čéče, co když tu chytne i nás!"

„Schovali se tady," strčil Norris botou do zetlelých ostatků. „Těžkej vzduch se k nim dostal škvírama!"

Baumann už křičel: „Musíme odsud pryč!"

Oggerd se obrátil na Ajnu: „Madam, hrozí tu nějaké nebezpečí?"

„Ne, určitě ne," vysvětlovala, ale neznělo to příliš přesvědčivě. „Těžký vzduch se sem dostal lesními průseky - a ty už dávno zarostly křovím."

„Ale my jsme přeci přišli po stezce!"

„Hm, slyšela jsem, že těžký vzduch potřebuje pruh široký nejméně pět nebo šest metrů."

„Ou, Oggie! Do čeho jsme to zase šlápli!"

„Nikdo sem nepřišel celých patnáct let," přemýšlel Oggerd nahlas. „A podle mapy je to do té Výspy sotva tři kilometry."

„Jo. Měli bychom odsud zmizet. Nelíbí se mi to tady."

„Porozhlédněte se kolem skal," vyzval Oggerd Norrise a Baumanna. „Myslím, že by tu mohla někde vést zkratka do Výspy."

Oba muži se vydali na průzkum a po chvíli se vrátili s tím, že dál na sever se nachází skalní labyrint plný roklí, balvanů, srázů a propadlin.

„Jo," dodal ještě Norris, „Támhle jsem viděl něco jako schody."

„Schody?"

„Jo. Vypadá to, že k nim vede ta cesta z lesa."

Oggerd poklepal na mapu: „Zkusíme tudy projít."

Vydali se k domnělým schodům a opravdu tam něco jako schody našli. Nerovnoměrné stupně, spíš jenom mírně přitesané. Byla na nich však znát lidská práce. Někdo se tu namáhal a určitě pro to měl dobrý důvod. Křivolaké, nezřetelné schodiště vedlo mělkou a úzkou úžlabinou příkře vzhůru.

„No nazdar, tudy Kinski s koňma neprojde," vyhrkl Gowery.

„Co máš pořád s tím Kinským," zasmál se Baumann. „Ten už dávno naložil koně vším, co sebral mrtvolám, a jede to prodat do Nyxehafenu."

„Ne," zavrtěl Gowery hlavou. „Já Kinskému věřím. Je to účetní - a ti jsou sice nepříjemní, ale spolehliví."

„Kinski na nás může počkat tady - i s koňmi," řekl Oggerd. „Necháme mu vzkaz." „Jo, Oggie. Zdá se, že už to nemáme daleko. S trochou štěstí se sem dovoláme vysílačkou."

Vyryli na skalní stěnu velikou šipku směřující ke kameni, pod kterým nechali list papíru s instrukcemi pro Kinského. Pak se vydali vzhůru po stezce.

Byla to skutečně stezka. Vedla je nahoru erozními rýhami, do nichž někdo tu a tam vytesal stupně. Místy měla na šířku, jen co by člověk rozpažil, utopená mezi vysokými srázy. Stoupali po ní asi půl kilometru, pak se už ocitli nad korunami stromů. Oteplilo se, vzduch se nasytil vodními parami a už nebyl tak průzračný jako v uplynulých dnech. Oggerd se otočil k jihu a zkoumal dalekohledem krajinu.

„Pevnost stála na pahorku. Od ní jsme včera jeli z kopce dolů, terén se pak mírně vlnil a nakonec klesal k té říčce, která zřejmě teče údolnicí. Od říčky krajina znovu stoupá. Jestli stojí maják opravdu na kopci, nemůže být o mnoho výš, než jsme právě teď my."

„Támhle už skály končí, Oggie, kymácejí se tam nějaké borovice."

Nahoře, na skále zaváté písčitou zeminou, vyrůstal řídký pás borového lesa, široký tak dvě stě metrů. Prošli mezi stromy. Krajina se rozevřela. Skalní plotny i chudá hlinitopísčitá půda skončily, dál k severu se rozkládala úrodná zem. Bleskové hory se zdály být takřka na dosah. Na východě i na západě temněly lesy, mezi nimi se k horám táhl bezlesý pás široký tři kilometry. V tom pásu se nacházelo plno věcí, které stály za to, aby si jich člověk všiml.

Především se tam rozprostírala obdělaná pole, černá, zoraná, připravená přijmout setbu. A také pastviny a na severu i ohrady pro dobytek; u ohrad někdo postavil nízké srubové domky. Pohled poutníků však upoutala především strmá mohyla, porostlá trávou, na jejímž vrcholku stála jakási monumentální stavba.

Před mohylou se tyčil maják. Skutečně, maják. Tady, v hlubokém vnitrozemí, na úpatí hor. Štíhlá věž, vysoká nejméně třicet metrů, nahoře zakončená obrovskou mísou. Z mísy ještě stoupal kouř. Tam v noci hořel oheň, který včera zahlédl Oggerd.

Ale nejpodivnější zázrak ležel zabořený v jednom z protáhlých polí,

„Létající talíř!" vykřikla Ajna. „Je tam! Oggerde! Vy jste ho opravdu sundal!"

Diskovitý předmět zřejmě přistál nouzově. Stroj byl zjevně poškozen natolik, že nebylo možné pokusit se o kolmé dosednutí. Pilot se rozhodl o tečné přiblížení k zemi a plochý dopad. To se mu i povedlo. K létajícímu talíři se v poli táhla vyrytá brázda dlouhá přes sto metrů.

Ajna se rozběhla k havarovanému letadlu. Uběhla jen tři kroky, když ji Oggerd chytil za rameno a vrátil do lesa. Nebylo to žádné surové strhnutí, vychýlil ji ze směru, a jak běžela, setrvačností opsala půloblouk. Vyznělo to trochu komicky.

„Au," řekla dotčeně. A překvapeně.

„Ještě tam nepůjdeme," řekl Oggerd.

„Proč? Proč ne?“

„Nevíme, kdo na nás čeká. Podívejte - támhle stojí nějací lidé.“

„No a co? Jdu tam a nikdo mě nebude zdržovat!“ ohradila se vztekle.

Oggerd si už dalekohledem prohlížel pole. „Jsou zřejmě místní. Nepoznávám nikoho z těch, kteří v noci nastoupili do letadla. Ale to neznamená, že se neskrývají v záloze. Nesmíme se vystavovat jejich zbraním.“ „Nikdo tam není!“ vykřikla Ajna. „To jsou jenom domorodci! Pusťte mě!“

Vyškubla se Oggerdovi, či spíše on dovolil, aby to udělala. Uběhla pár kroků a pak se zastavila. Ohlédla se po ostatních: „No tak, pojďte už.“

„Ano,“ přikývl Oggerd. „Ale ne všichni. Baumanne a Norrisi, zůstanete ukryti v lese. Pěnkavko, dej jim vysílačku.“

„A jaký jsou další rozkazy?“ zabručel nespokojeně Norris.

„Taky bysme to chtěli vomrknout,“ vysvětlil Baumann.

„Zůstaňte na příjmu. Sledujte okolí,“

„Hele, nic ve zlým, ale jestli se madam Fuchs něco stane, nechá z nás Inkvizitor stáhnout kůži!“

„Dáme na ni pozor,“ uklidnil je Gowery. „Budeme se o ni starat, jako by byla naše vlastní. Tady máš vysílačku. Umíš s ní zacházet?“

„Jo! Jistě, brácho. Nejsme žádní poletovaní divoši z pralesa. Netroufáte si ale příliš? Co když tam na vás číhají tamti z letadla?“

„Nejsou tam,“ štěkl Oggerd. „Hargo tam není, a tak nejspíš odešla i posádka letadla. Jsou pryč. Stáhněte se hlouběji do lesa a přesuňte se na západ. Zjistíme situaci a před soumrakem se k vám vrátíme. Vidíte támhleten východní okraj ohrad pro dobytek? Tam na nás čekejte. Nepozorovaně, rozumíte? Nikdo o vás nesmí vědět. Sledujte okolí. Pokud zpozorujete něco neobvyklého, nějaký náznak nebezpečí - například ozbrojené muže - okamžitě nás varujte. Slečno Fuchs, Pěnkavko, my můžeme jít.“

Vyšli ze stromů. Přes pastvinu došli k poli, dál pokračovali cestičkou mezi zoranými brázdami, tři podivné postavy - těžce ozbrojený válečník v plastikovém pancíři, dlouhovlasý mládenec v modrém ponču, nakrátko ostříhaná žena v olivové blůze a kalhotách z plachtoviny. „Zajíc nám vyprávěl o Skleněné hoře,“ přemítal Gowery. „Ale támhleto není ze skla. Svahy jsou porostlé trávou. Jinak ale odpovídá popisu. Široké schodiště ze strany vesnice, dům na vrcholku... Ta mohyla není z hlíny, Oggie, na to jsou svahy příliš strmé. Ale ze skla? Možná jsem Zajícovi špatně rozuměl... A taky neříkal nic o majáku.“

Lidé, kteří postávali kolem sestřeleného letadla, si jich brzy všimli. Jeden se otočil a utíkal k mohyle, či snad k domkům, rozházeným před ní. Jiní zůstali stát na místě, dva z nich však vyšli návštěvníkům vstříc. Vyhublý muž středního věku a vyzáblá, předčasně zestárlá žena, oba oblečení do neforemných šedohnědých obleků z podomácky tkané látky - ona do sukně a volné haleny, on měl halenu přepásanou a doplněnou pytlovitými kalhotami. Váhavě, krok za krokem, šli k cizincům a střetli se s nimi asi dvacet kroků od letadla.

Jaine Fuchs je nevšímavě minula, Oggerd je zkontroloval jediným pohledem a dál jim nevěnoval pozornost. Ale Gowery si všiml výrazu v jejich tvářích, zpomalil, zastavil se u nich.

Beznaděj, zoufalství, strach. Slzy na lících hubené ženy.

„Co se tady stalo?“ zeptal se jich mimoděk. Promluvil germánštinou, i když nepředpokládal, že by mu rozuměli.

„Óohnyvy vuuz,“ vyhrkla žena krákoravým hlasem. „F noci sletěl óhnyvy vůz.“ Ač téměř nesrozumitelná, přesto to byla germánština.

„Ohnivý vůz?“ zopakoval automaticky Gowery.

„Óhnyvy vůz sletěl z néba... My šli pódyvat... Z vóza vychodyli stvorove... Prý: anděle. To prý anděle byli... Proč ony nás zabit...“

Žena se znovu dala do pláče, tak zoufalého, až se Gowerymu sevřela kolem žaludku studená pěst.

„Z ohnivého vozu vyšli andělé? A někoho zabili?“ zeptal se Gowery nevěřícně. „Ano... ano...“ zalykala se žena pláčem.

„A kde jsou teď - ti andělé?“

Žena nebyla schopna odpovědět, muž vedle ní zdvihl ruku k obloze. „Jýny óohnyvy vůz prźyletel. Anděle odlétali. V jýnem vóoze...“ Mluvil ztěžka a pomalu, jako by každým slovem odvaloval veliký balvan.

Gowery se díval na oba vyhublé udřené nešťastníky se soucitem, ale netušil, jak by jim mohl pomoci. Pokrčil rameny a vykročil za svými přáteli. Ti už dokončili první letmou obhlídku a chystali se na podrobnější průzkum.

„Nemůžete jít dovnitř,“ vysvětloval právě Oggerd Ajně.

Včera v noci vypadalo letadlo jako dva k sobě poklopené polévkové talíře. Ten dojem byl však způsoben temnotou a mihotáním světel. Ve skutečnosti měl stroj aerodynamický, kapkovitý tvar. Byl opatřen jakousi obrubou, širokou necelé tři metry, ta se však netáhla kolem celého jeho obvodu. V zadní části byla obruba ustřižena do vidlic podobných vykrojenému vlaštovčímu ocasu. Ano, v zadní části, protože příď i záď byly jasně odlišeny. Kolem přední třetiny měl stroj rozmístěna oválná okénka, na zádi, mezi vidlicemi vlaštovčího ocasu, trčely dvě masivní trysky.

Ona polévkovotalířovitá vypouklá část byla sice kruhová, ale po doplnění obrubou se letadlo podobalo spíše rejnokovi. Průměr vypouklé části dosahoval asi deseti metrů, na výšku měl stroj zhruba polovinu. Dvířka na spodní straně se za letu nepodařilo přivřít, při nouzovém přistání vyryla do zorané hlíny hlubokou rýhu. Na stopě po plochém dopadu bylo vidět, že nedovřená dvířka fungovala jako kormidlo a způsobila, že se letadlo klikatě smýkalo sem a tam.

Temný otvor dvířek přitahoval Ajnu Fuchs neodolatelnou silou. „Nesahejte na mě! Pusťte mě!“ křičela a pokoušela se vyškubnout ze sevření Oggerdovy silné levice. „Au! Co si to dovolujete!“

„Zmlkněte!“ houkl jí Oggerd do ucha a ona poslechla.

„Může tam být nástraha,“ vysvětlil jí Oggerd. „Pěnkavko! Domluvil ses s těma lidma? Co říkali o posádce letadla?

Jsou někde tady?“

„Asi tě zklamu, Oggie. Přiletělo pro ně jiné letadlo. Jsou pryč.“

„Věděl jsem to,“ přikývl Oggerd. „Hargo tady není. Cítil bych ho.“

„Ještě něco, Oggie. Je to divný. Místní se přišli podívat a posádka talíře jich pár postřílela.“

„Postřílela? Proč?“

„To já nevím.“

„Slyšela jste, slečno? Nepůjdete dovnitř. Není to bezpečné.“

„Vy mě chcete chránit!“ užasla Ajna. „Vy arogantní chlape! Já mám stejné právo riskovat život jako vy!“

„Uklidni se, Ajno,“ pokusil se je usmířit Gowery. „Rozdíl mezi vámi je ten, že Oggerd neriskuje, chápeš? Má daleko lepší instinkty než ty, mnohem líp odhaduje situaci. Chceš strčit hlavu do díry? Chceš? Co když tam nalíčili granát? Nebo past na medvěda? Nebo tam nechali chlapíka s flintou? Pusť ji, Oggie, ať tam jde. Prošlápne nám terén. Když jí tam nic neutrhne palici, mrknem se tam i my.“

Mimoděk se pousmál, když viděl, jak ženě tuhne obličej.

„Pusťte mě, Oggerde,“ pocukla Ajna rukou. „Nikam nepolezu. Nechám to na vás, na expertech.“

Gowery zkoumal materiál, z něhož bylo letadlo vyrobené. Klouby zaklepal na stříbřité lesklý povrch, neozval se téměř žádný zvuk.

„Co je to za matroš?“ podivil se.

„To je aluminium,“ poučila ho Ajna. „Nebo spíš slitina aluminia s ještě něčím.“

Oggerd prohlížel záď a Ajna se k němu připojila: „Tohle jsou kormidla,“ upozornila ho. „Jenže něco se s nimi stalo. Tady, zdá se mi, kus chybí,“ ukázala na čistý řez v pohyblivé desce. „Co se s tím mohlo přihodit?“

„Odsekl jsem ho řezákem,“ vysvětlil Oggerd.

„Děláte si ze mě srandu? Tohle je slitina, která vydrží absolutní nulu ve vesmíru! Nepoškodí se ani třením o atmosféru! Jak byste ji mohl něčím odseknout?“

Oggerd jel prstem po řezu, který pokračoval mělkým zářezem v trupu: „Nakonec jsem hodil řezák po trysce a ten ji zřejmě vážně poškodil. Jestli zůstal zaseknutý v trupu, leží na něm celá hmota létajícího talíře...“

„Budeš si muset koupit nový, Oggie,“ popích! ho Gowery.

„Ten se nedá koupit, vždyť víš.“

„Přišel jsi o mačetu, co? Nevyloučí tě teď z klubu riderů?“

„Stejně mi není jasné, proč talíř havaroval,“ přemýšlela Ajna nahlas. „Je uzpůsobený k pohybu ve vesmírném prostoru a může měnit směr pomocí trysek. Kormidla jsou tam zřejmě navíc, aby se v atmosféře ušetřily pohonné hmoty... Proč prostě neodletěli na oběžnou dráhu? Nejspíš mají na orbitě nějaký větší stroj!“

Oggerd obešel letadlo na druhou stranu: „Kvůli tomuhle!“

Řádka oválných oken zůstávala matná, neprůhledná. Jen jedním se dalo nahlédnout dovnitř.

„Vystřelil jsem sklo,“ dodal Oggerd.

Vyskočil na obrubu a po šikmé ploše došel k vysklenému otvoru. Okénko mělo rozměry sotva dvacet krát třicet centimetrů. Po obvodu z něj trčely ostré odštěpky. „Tohle vypadá slibně,“ podotkl Gowery, který se k Oggerdovi připojil. „Když vylámeme střepy, můžeme se procpat dovnitř.“

„Ne, je to příliš malé,“ namítla Ajna.

„No, pro tebe a tvůj hrudník možná. I pro Oggerda. Ale já, kde protáhnu hlavu, tam prolezu celej.“

Dívali se zubatým otvorem dovnitř, viděli mohutně vypolstrované křeslo, opatřené širokými popruhy. Dole pod okénkem si mohli prohlédnout kus ploché desky, která snad byla částí ovládacího pultu. Žádné ciferníky, žádná tlačítka, nic. V šeru se daly rozeznat jen drobné výstupky a vypoukliny.

„Ale stejně to zkusíme nejdřív dvířkama,“ dodal Gowery.

Vrátili se dolů a zkoumali vstupní otvor. Zaseklé dveře nebylo možné po startu zavřít. Po nouzovém přistání se zase nedaly otevřít dokořán. Jejich okraj byl násilím vyhnutý do strany, patrně pomocí heveru. Posádka musela odhrabat část zeminy, aby se vůbec úzkou škvírou vysoukala ven.

Oggerd s Gowerym prozkoumali vnitřek pomocí baterky a zrcátka připevněného na násadě. Nezahlédli ani odjištěné granáty, ani nastražené dráty, tím méně ukryté střelce - jen temný stísněný prostor, částečně zatarasený skládacími schody.

„Jdu dovnitř, Oggie,“ rozhodl konečně Gowery.

„A proč ne já?“ nasupila se znovu Ajna.

„Asi se Oggerdovi líbíš,“ zakřenil se na ni Gowery. „Dává na tebe pozor.“

Než mohl kdokoliv cokoliv namítnout, prosoukal se úzkou škvírou do nitra letadla.

„Je to tady pěkně stísněný,“ slyšeli kovovou ozvěnu jeho hlasu. „Oggie, ty by ses sem nedostal, určitě ne v pancíři. Jenom maličká komůrka - a tady dveře. Posvítím si, kde mají kliku - hele! Žádná klika tu není! No tohle? Takovejhle kamrlík? K čemu tu je? Oggie, tady jsme skončili!“ Pozpátku, nohama napřed, se kroutivými pohyby soukal ven, do rýhy vyhrabané v zemi.

„Za dveřma je jen komůrka a pak další dveře. Věřili byste tomu?“

„Je tam přechodová komora,“ vyslovovala pomalu a pečlivě Ajna, jako by mluvila s idiotem. „Pro výstup do vesmírného prostoru.“

Nikdo ji však neposlouchal. Gowery se vyšvihl zpět na obrubu, aby se dostal k rozbitému okénku, a Oggerd jaksi zpozorněl. Náhle stál ve střehu, pravicí obemknul krk pažby.

Ajna se ohlédla k mohyle. Od domků se k letadlu blížila skupinka postav.

Ne, tentokrát žádní vyhublí a otrhaní vesničani. Tamhle přicházeli čtyři silní chlapi, dva z nich ozbrojení puškami. Zbraně nesli mírumilovně, s hlavněmi sklopenými k zemi, ale měli je. Nebyla v tom hrozba, jen upozornění.

Vážně šli rozmoklým zoraným polem a Oggerd čekal, až k němu dojdou.

Gowery na obrubě nemámil čas. Několika kroky se dostal až k rozbitému okénku. Natáhl ruku a zašátral uvnitř, opatrně, aby se neporanil o trčící střepy. Nahmátl hrbolatou palubní desku. Pokusil se hrbolky zmáčknout - některé šly, jiné ne. Šátral dál. Pod prsty ucítil něco hladkého. Hladkého a tenkého.

Něco jako sešit. Natočil se ještě víc, aby na předmět dosáhl. Střepy se mu bolestivě zabořily do bicepsu. Zahýbal prsty - a měl to.

Vypadalo to jako sešit a byl to sešit. Vytáhl ho ven a podíval se na obálku. Užasl.

„A do prdele," hlesl ohromeně. „Nebo spíš, v tomhle případě, do jiného otvoru."

Schoval sešit pod pončo, do kapsy na vnitřní straně tkaniny. Vykoukl zpoza horní kopule a díval se na příchozí. Čtyři muži v šedých, ručně tkaných halenách, ovšem v plachtovinových kalhotách, které zjevně pocházely ze zásob nyxehafenských kšefťáků. Tři mladší, zarostlí štětinatými vousisky, čtvrtý starší s prošedivělými, dozadu sčesanými vlasy a upravenou bradkou. Dva z mladších mužů měli na ramenou lovecké pušky, třetímu na opasku viselo pouzdro s pistolí.

Starší prošedivělý chlapík nebyl ozbrojen. Zřejmě dokázal víc než nosit zbraň. Promluvil hlubokým, poměrně příjemným hlasem: „Smím se zeptat, kdo jste? A proč jste přišli?"

Žádná agresivita, žádné skryté výhrůžky. Vstřícnost. Gowery se opřel o stříbřitý kov a doširoka se usmál. Na první pohled poznal kolegu vyjednavače. Prošedivělý muž byl zběhlý v řešení ošemetných záležitostí.

„Jmenuju se Gowery Fink," představil se. „Tohle je major Oggerd. Pronásledujeme tento létající stroj," poklepal na stříbřitý kov.

„Pronásledujete?" nadzdvihl muž obočí, „Zdá se, že už jste ho dostihli."

„Jistě," usmál se Gowery. „Ale překvapuje nás, že jsme tady, uprostřed pustin, narazili na civilizaci."

„Ah, jsme dobří poddaní Císaře," oplatil muž úsměv. „Naše kontakty s Nyxehafenem jsou sporadické, což však neznamená, že bychom byli barbaři. Snažíme se žít jako lidé, pánové... a dámo. Mimochodem, jmenuji se Kornelius Lilienthal a jsem tady něčím jako hospodářským správcem. Promiňte mi, dámo a pánové, že přicházíme ozbrojeni."

„Zbraně nás nepřekvapují. Spíš mě udivuje vaše bezchybná germánština, pane Lilienthale."

Muž s pochopením přikývl: „Na mé germánštině není nic zvláštního. Pětatřicet let jsem žil v Bornnu." Gowery se potěšeně usmíval, líbilo se mu to. Ten chlapík byl zdatným protivníkem. „Čím si vás tohle místo získalo? Podle řeči jste studovaný muž..."

„Ah, nezískalo si mne. Zůstal jsem tu, protože jsem musel, stejně jako mnozí další. Jistě jste slyšeli o projektu Baltinik."

„Ano, to jsme slyšeli."

„Já byl vedoucí stavebních prací. Poté, co byl projekt narychlo zastaven, uvízl jsem tu a se mnou i další technici a dělníci. Nebylo naší vinou, že projekt zkrachoval! Dělali jsme jen svou práci! Obvinili mě však ze sabotáže a dali mi na vědomí, že můj návrat na kontinent je nežádoucí. Mým podřízeným odmítli vyplatit mzdu. Kam jsme měli jít? Do Nyxehafenu? Nikoliv, zůstali jsme tady a smísili se s místními, původními obyvateli. Toto místo, jak jistě víte, bylo trvale osídleno od konce války, pak objeveno císařským průzkumným oddílem a nakonec zase ponecháno napospas pustině. Já a moji bývalí spolupracovníci tu žijeme již patnáct let... Takový je můj příběh. Doufám, že vás vysvětlení mé bezchybné germánštiny uspokojilo."

Gowery se cítil trochu zaskočený. Křivdil tomu muži?

Lilienthal mluvil dál a jeho hlas se změnil z pokojného na naléhavý: „Chci využít přítomnosti císařského důstojníka k podání stížnosti. Majore! Tento létající stroj v noci dopadl na naše území! Bytosti, které z něho vyšly, bezdůvodně zabily několik našich lidí! Žádám, aby císařský aparát zjednal nápravu!"

„Jistě," přikývl Gowery. „Stroj jsme zajistili - teď už jen počkáme na zbytek oddílu, abychom mohli provést řádný průzkum. Ústní šetření však můžeme zahájit ihned."

„Všiml jsem si, že jste pouze dva... tři. Takže - ubezpečuji se pouze - dorazí další vojáci?"

„Ale ano. Během čtyřiadvaceti hodin jich tu bude plno." Muž se mimoděk zaculili, jako by slyšel dobrý žert. „Jisté... Pánové - a dámo, samozřejmě - bude pro nás čest uvítat vás v osadě. Přijmete, prosím, moje pozvání?"

Zvláštní na dosavadní konverzaci bylo, že ji vedl jen Gowery a Kornelius Lilienthal. Ostatní se do ní vůbec nepokusili zapojit. Ozbrojení muži si zpod obočí prohlíželi Oggerda a ten zase bezostyšně držel pušku v pohotovosti. Všichni pak svorně předstírali, že si nevšimli přítomnosti ženy, Jaine Fuchs.

Teď byla ovšem řada na Oggerdovi. Natočil k Lilienthalovi nehybný obličej obsidiánové sochy: „Promluvíme s každým svědkem."

„Čest pro nás, majore, čest pro nás, že se zajímáte o naše neštěstí." Nepatrně pohnul rukou, dva z mladých mužů se otočili a rozběhli se oranicí k domům.

„Ohlásí nás," vysvětlil Lilienthal.

Zároveň se dali do pohybu i hubení a zdrcení domorodci. I oni zamířili k osadě.

Lilienthal pokývl k Ajně: „Madam, velice se omlouvám, ale přeslechl jsem vaše jméno."

„Fuchs. Jaine Fuchs."

„Ach, ano, těší mne. Následujte mne, prosím, támhle na cestu."

Otočil se a ostatní šli za ním. Gowery se mu připojil k boku a pokračoval v konverzaci:

„Ta stavba je úžasná," ukázal k mohyle s chrámem. „Nikdy jsem nic takového neviděl, leda na obrazech. A ten maják! K čemu maják tady na úpatí hor? Předpokládám, že stavba je pozůstatkem atlantické civilizace."

„Ano, to je," přikývl Lilienthal. „Byla vybudována před druhou energetickou válkou." „Architektonicky však připomíná úplně jiný věk než konec jedenadvacátého století. Když se podívám na ty bílé stěny... pomyslím na antické Řecko!"

„Stavba měla sloužit pro sportovní hry sjednocené Evropy."

„Pro sportovní hry?" užasl Gowery. „Něco tak velkolepého bylo vystavěno pro pouhé sportovní hry?"

„Zdá se to být absurdní," pokýval Lilienthal šedivou hlavou. „A řeknu vám ještě něco neuvěřitelnějšího: sportovní hry se v Evropě pořádaly jednou za čtyři roky a během nich prý ustaly veškeré válečné konflikty."

„Tomu nevěřím!"

„Nenutím vás, abyste věřil. Jen opakuji legendu místních lidí,"

„Přestali válčit, aby si zasportovali? Nesmysl. Běháním a plaváním nezískáte majetek ani slávu. Běhání a plavání je samo o sobě k ničemu. A každý přece ví, že válka je mnohem zábavnější než nějaké plavání nebo běhání."

„Jistě," souhlasil Lilienthal. „Při běhání a plavání nemůžete válčit, ale ve válce můžete běhat i plavat po libosti. Někdy dokonce musíte, pokud chcete přežít... Jak říkám, je to legenda. Tak nám to vyprávěli místní lidé. Příběh o sportovních hrách, které nahradily válku."

„Krásná pohádka. Patrně bude z části pravdivá, když tu stojí ta stavba Souvisí nějak s legendou ta obrovská mísa na věži? Ten... maják? Proč vlastně vystavěli maják na úpatí hor? Daleko od moře? Nebo snad tehdy sahalo moře až sem?"

„To je magický maják sportovních her, pane Finku. Když byl v míse zapálen oheň, války ustaly a nikdo nesměl bojovat."

„To mi připomíná jednu věc - včera tam hořel oheň, že?"

„Jistě - a hořel by i dnes, kdyby nebyly slavnosti jara tak surově přerušeny... Je to zvyk starousedlíků a my ho respektujeme. O slavnostech jara zapalují v majáku oheň." „A pořádají sportovní hry?"

„Ne, takhle hluboce tradici neprožívají. Svátky jara souvisejí s plodností půdy..."

„Jistě," přikývl chápavě Gowery. „Zemědělci spjatí s půdou, závislí na úrodě. Ten maják je pro ně falickým symbolem a oheň... no, nebudu to rozebírat dál... Důležité je, že se vaším ohněm řídilo letadlo, když potřebovalo nouzově přistát."

Během řeči došli po polní cestě k nízkým srubům s doškovými střechami. Oggerd nasál vzduch a zastavil se. „Co to je?" zeptal se.

Vzduchem ostře čpěl pach spálené kůže, sežehlého masa.

Lilienthal pokýval šedivou bradou: „Pach smrti. Tady můžete začít s vyšetřováním, pánové. Tady, do tohoto domku, jsme uložili oběti před pohřbem."

Všude kolem stáli mlčenliví vesničané, zanedbaní, vyhublí, shrbení, oblečení ve špinavých halenách. Stáli, dívali se, mnozí měli na tvářích stopy slz.

Gowery prošel nízkými dveřmi do prvního z roubených domků.

Vzápětí vyběhl ven, lapal po vzduchu a přemáhal dávení. „Nechoď tam, Ajno! Oggie! To je příšerné!"

Jako druhý vstoupil Oggerd.

Vnitřek domu zabírala jediná místnost - v jednom koutě stál zděný sporák, ve druhém veliká postel. Podle obecných zvyklostí byla podlaha zahloubená asi půl metru pod úroveň okolního terénu. Světlo se dovnitř dralo okénky vylepenými průsvitným pergamenem. A na podlaze, jedna vedle druhé, ležely čtyři mrtvoly.

Čtyři mrtví muži v hrubých oblecích, hubení, bledé vousaté obličeje měli zkřivené do vyděšeného výrazu.

Pod nízkým stropem ležel puch spáleného masa jako těžká duchna. Oggerd se naklonil nad mrtvými a hlavní pušky odkrýval těla pod režnými halenami. Uviděl bledou kůži, šmouhovanou dlouhými černými podlitinami. Jeden z mrtvých měl pravou paži spálenou ohněm, hrubé plátno zapečené do masa. Kdosi jej ožehl plamenometem nebo něčím podobným.

Oggerd vyšel ven: „Příznaky smrti po zásahu elektrickým proudem," řekl.

„Ti parchanti," zajíkal se Gowery. „Proč to udělali? Jaký měli důvod?"

„Včera v noci jsem viděl inženýra Brunna," řekl Oggerd. „Z levice mu vylétly blesky. Spálily obličej Wacova stopaře na škvarek. Ale tohle bylo něco silnějšího. Mnohem intenzivnější výboj."

Ajna stála zaskočená opodál a nijak se nechystala na obhlídku mrtvých.

„Je to hrozné neštěstí pro naši osadu," ozval se za ní ženský hlas.

Otočila se a střetla s pohledem ženy asi čtyřicetileté.

„Barbarství," řekla ta žena.

Stejně jako Lilienthal se i žena odlišovala od bezbarvého davu. Byla přistrojená do dlouhých splývavých šatů z kvalitního vlněného sukna, které měly původně temně fialovou barvu, ale po dlouhém užívání už vybledly do různých odstínů. Stále však zůstávaly velice pěkné, podobně jako jejich majitelka. Kdysi musela lámat jedno mužské srdce za druhým. Na její tváři sice už čas zanechal stopy, postava však zůstávala pevná. Štíhlá, nikoli však vyzáblá jako u ostatních žen z osady.

Měla oválný obličej s modrýma očima, zdvižený nosík. Drobné vrásky kolem očí. Plná ústa zkřivená přísným, rozhořčeným výrazem. Prošedivělé tmavé vlasy měla stažené černou stužkou do culíku. Přes šaty přetaženou kožešinovou vestu obrácenou srstí dovnitř, zpod spodního lemu šatů vykukovaly solidní kotníkové boty z hnědé kůže.

„Jsem fraudoktor Vicinia Hoffmann. Zdejší lékařka."

„Jaine Fuchs," kývla Ajna.

„Major Oggerd," představil se válečník. Dokázal být netečný i nelítostný, ve styku s ženami však někdy vyplouvala na povrch jeho osobnosti jakási starosvětská galantnost.

„Zjišťuji, co se tady stalo," dodal. „Potřebujeme mluvit se svědky."

„Já jsem svědek. Viděla jsem to na vlastní oči - ze vzdálenosti patnácti metrů. Řeknu vám všechno, co budete potřebovat. Ale ne tady. Pojďte, prosím, o kus dál.“

Kývla, otočila se a šla k mohyle s antickým chrámem. Oggerd, Ajna i Gowery ji mimoděk následovali. Procházeli mezi domky, kterých bylo něco kolem dvaceti, bez plánu rozházených před úpatím mohyly. Dvacet domů, každý pro jednu rodinu. Většinou k nim patřily ohrádky pro drůbež, v nichž se u hnojišť tyčily latríny ze zčernalých prken.

Za pásmem domků se žena zastavila, mezi vesnicí a okrajem mohyly zůstával asi sto padesát metrů široký volný pruh.

„Nepromluvíme si radši u nás?“ ukázala k širokému schodišti, směřujícímu vzhůru. „Nespala jsem celou noc a od večera jsem nic nesnědla. Potřebuju si sednout a vypít hrnek šípkového čaje.“

„U vás? To znamená - v té budově na vrcholu?“

„Ano, tam,“ vmísil se do hovoru Kornelius Lilienthal. „Tam žijeme. Vicinia si opravdu potřebuje odpočinout. Ta událost v noci... Nebyli jenom ti čtyři mrtví, víte? Také nějací zranění, Vinicia se o ně o všechny musela postarat.“

„Jedné ženě jsem musela amputovat ruku. Bylo to příšerné. Nemáme tu žádná anestetika, jen podomácku vyráběnou kořalku.“ „Půjdeme k vám,“ přikývl Oggerd.

Došli ke schodům. Teď už se daly odhadnout rozměry mohyly i veliké stavby nahoře. Na výšku měla mohyla necelých třicet metrů, k tomu bylo ovšem ještě nutné připočíst onen antický chrám. Stěny násypu byly velice strmé, kromě trávy se na nich neuchýlila žádná vegetace. Vertikálně byla stavba rozdělena na tři stupně, z nichž první končil ve výšce pěti metrů nad terénem a druhý ve dvaceti. V těch úrovních obcházely násep ochozy, původně široké pět či šest metrů, teď však už zdeformované navátou hlínou a zarostlé houštinami i břízami. Mohyla se tak podobala třístupňové pyramidě.

Předsazené schodiště mělo sklon mírnější než stěny mohyly a odbočovaly z něho chodníky k ochozům.

Vysoká věž stála po straně schodiště. U paty byl její průměr deset metrů, směrem vzhůru se nepatrně zužovala. Do vnitřku věže zřejmě umístili točité schodiště.

Stoupali vzhůru po bílých stupních. I jen samotné schodiště bralo dech: u paty mohyly mělo šířku dvacet metrů, směrem vzhůru se zužovalo a jeho sloupkovitá zábradlí tvořila dvě ladné, sbíhající se křivky.

„To je mi divné,“ řekl Gowery při pohledu na strmé svahy mohyly. „Jak se mohou stěny z hlíny udržet v tak příkrém sklonu? Jak to, že vydržely neporušené tak dlouho, stovky let?“

„To proto, že nejsou z hlíny,“ vysvětlil s úsměvem Lilienthal, „ale ze skla.“

„Ze skla? To je nějaký žert? Vidím přece, že jsou porostlé trávou!“

„Ano, ze skla. Ze zatravňovacích tvárnic z tvrzeného skla. Skleněné stěny nejsou hladké, ale členěné do mnoha kapes, naplněných hlínou, v nichž roste tráva.“ „Neuvěřitelné. Oggie! Tak je to pravda! Dům na skleněné hoře!“

„Jak už jsem vám říkal - tohle bývalo obrovské sportoviště spojené Evropy. Každá z těch tří úrovní v sobě skrývá komplex tělocvičen, sportovních hal, plaveckých bazénů. Toto schodiště, po němž stoupáme, tvořilo jedinou přístupovou cestu. Z něj vedly boční chodníky do jednotlivých pater. Kdo chtěl shlédnout sportovní utkání, musel vynaložit trochu té fyzické námahy. Jistě, uvnitř se původně nacházely nákladní výtahy i zdviže pro personál, obslužná schodiště, to vše je dnes již obráceno v sutiny. Vyčistili jsme pouze stavbu nahoře, které vy říkáte chrám. Tam žijeme - my, kteří jsme tu uvízli po krachu projektu Baltinik.“

Zastavili se na druhé podestě, ve výšce asi dvaceti metrů. Ohlédli se. Směrem k jihu se otevíral impozantní rozhled do kraje. Za příznivých podmínek se jistě dalo dohlédnout desítky kilometrů daleko. Dnes však byl vzduch nasycen vodními parami a vzdálený obzor se rozplýval v šedi.

Vicinia Hoffmann se nepatrně zapotácela, nohy jí podklesly v kolenou. Kornelius Lilienthal ji zachytil a podepřel: „Jsi unavena, lásko? Příliš tvrdě jsi pracovala. Už si brzy odpočineš. Pojďte, přátelé.“

„Není to trochu nepohodlné - chodit nahoru a dolů?“ zeptal se Gowery. „Kolikrát za den tu trasu urazíte?“

„Nepohodlné?“ zasmál se Lilienthal. „Pravda, je to namáhavé - ale udržuje nás to v dobré fyzické kondici. Žít nahoře je mnohem příjemnější, než kdybychom bydleli dole ve srubech. Dům je stavěný do zdejšího drsného podnebí, má dokonalé tepelně izolační vlastnosti. Na střeše je systém slunečních kolektorů, který se nám podařilo částečně zprovoznit. Díky němu máme v zimě teplo a celý rok teplou vodu.“

„Sluneční kolektory? Vyrábí vám elektřinu?“ „Oh, to ne, špatně jsem se vyjádřil. Střecha je z černého skla, pod ní je soustava trubek. V trubkách proudí voda, kterou ohřívá slunce. Proudění je zajišťováno samovolným stoupáním ohřáté vody. Původní systém je neuvěřitelně důmyslný. Dokonalé využití fyzikálních zákonů. Žádná elektřina. Už jsem dávno zapomněl, že nějaká elektřina vůbec existuje.“

„Střecha z černého skla? To je opravdu úplný skleněný zámek!“

„To je, máte pravdu. I ten dům nahoře je ze zvláštního tvrzeného skla.“

„A vodu berete kde - čerpáte ji z vrtů?“

„Ale kdež, používáme dešťovou vodu ze střechy. Pro pití ji destilujeme v jednoduchém destilačním přístroji... Tak, konečně jsme tady. Už si odpočineš, Vicinie.“

Bílé stěny chrámu se před nimi tyčily do výšky dalších osmi či devíti metrů. Za předsazeným nádvořím stály solidní zdi z mléčně zabarveného matného skla se zdrsněným povrchem. Do budovy vedla jediná veliká vrata, jejichž křídla už dávno vzala za své. Za vstupním otvorem pokračovala dlouhá chodba, lemovaná nekonečnou řadou dveří.

Lékařka se otočila zpět k osadě: „Dávají vinu nám, Kornelie,“ vyhrkla unaveně. „Tolik let jim pomáháme, mamě. Nepřijali nás. Nedokázali nám odpustit.“

„Nedokázali vám odpustit co?“ zeptal se Gowery.

„Nebyla to naše vina. My jsme jen pracovali na stavbě. Nedali nám dobré podklady. Nevěděli jsme nic o těžkém vzduchu.“

Tentokrát to byl Oggerd, kdo se zeptal. „Těžký vzduch? Co to je?“

Lékařka se rozesmála. „Vy nevíte nic o těžkém vzduchu, majore? Jste šťastný člověk. Těžký vzduch je naší noční můrou. To on nás odřízl od Nyxehafenu. Každá cesta k přístavu je hazardováním se životem. Tenkrát, před patnácti lety, jsme věřili, že bude možné dojet do Nyxehafenu za jeden den - po vyštěrkovaných cestách, v samohybných strojích. A dnes, když chtějí místní lidé navštívit přístav, musejí zacházet daleko na východ, téměř k pobřeží Baltiniku, skrývat se v houštinách. Je to zlá a namáhavá cesta na téměř čtrnáct dní,“

„Co to povídáte?“ užasl Gowery.

„Smím se zeptat, kudy jste k nám přišli?“

„Tam tudy,“ ukázal Oggerd k jihu. „Támhle je čára řeky, u které jsme přenocovali.“

„Šli jste přes pláně?“

„Ano.“

„Pláně jsou územím těžkého vzduchu. Prošli jste a nevěděli o smrtelném nebezpečí, které vám hrozilo.“

„Tam už je těžký vzduch?“ zajíkla se Ajna. „Průseky v lesích přeci dávno zarostly!“

„Byli bychom šťastni, kdyby tomu tak bylo,“ pokývala žena unaveně hlavou. „Bohužel - támhle na jihu, za lesem, začíná pásmo smrti.“

„To nemůže být pravda!“

„Je to tak. Těžký vzduch okupuje velké stepi na západě, často zavítá i sem, snad aby si hlídal své teritorium. Jednou za týden, za deset dní. Vidíme ho odsud jako šedavou mihotající plochu. Nějakým způsobem dokáže překročit řeku, o které jste mluvili. Vyskytuje se severně i jižně od ní!“

„Do psího ucha!“ vykřikla Ajna. „Nechali jsme tam auto s hlídkou! Majore! Ten váš člověk je na cestě s koňma! Musíme tam hned někoho poslat, aby je varoval! Musíme -“

Oggerd jí položil dlaň na paži a silně stiskl. „Ano, varujeme je.“ „Au! Nevěděla jsem, že je ten poďobanej těžkej vzduch tak blízko! Nevěděla jsem to...“

„Co je to těžký vzduch?“ zeptal se Gowery.

Lékařka ho snad ani neslyšela. „V rámci projektu Baltinik se vykácely dlouhé průseky,“ říkala tiše. „Těžký vzduch se dostal až sem. Zahubil divoce žijící stáda ovcí i skotu a vzal místním lidem možnost lovit v jižních pláních. V následujících rocích hladověli - a navíc jsme jim zůstali na krku my. Nikdy nám neodpustili.“

„Tolik jsme jim pomohli, Vicinie,“ pokusil se ji utěšit Lilienthal.

„Potřebuju... potřebuju alespoň chvilku spánku. Kornelie - zajisti našim hostům veškerou péči a nech mě za tři čtvrtě hodiny vzbudit.“

„Ale Vicinie -“

„Ne, tři čtvrti hodiny mi stačí. Určitě. Omluvte mě, prosím. .. Kornélie, jistě se chtějí po dlouhé cestě opláchnout..,“

Vratkým krokem prošla do prázdného otvoru vrat. Vešla dovnitř, držela se přitom u okraje chodby, ve stínech i mihotání světla.

Komelius Lilienthal se obrátil k trojici: „Připravím pro vás občerstvení, přátelé. Jistě se budete chtít trochu zcivilizovat. Odvedu vás do koupelny. Pojďte za mnou.“

Vedl je do vstupního otvoru. Na vnitřní dlažbu už dávno navál vítr vrstvu hlíny, místy silnou až jeden metr. U vchodu se dařilo trávě, pak následoval kus udupané spraše porostlé rostlinami se silnými kožnatými listy, nakonec se návěj snížila na úroveň původních dlaždic. Ale i tady pokrýval podlahu prach, za staletí slehlý a ztvrdlý do pevné krusty. Ve středu široké chodby vedla odhrnutá a prošlapaná pěšina.

„Co bylo v téhle budově?“ zeptal se Oggerd. „Také sportovní zařízení?“ „Administrativa. Kanceláře. Ubikace pro závodníky. Téhle ústřední chodbě říkáme alej. Je osvětlená, jak vidíte, i když do ní nevedou žádná okna. V mezistropu, pod konstrukcí střechy, je složitý optický systém na principu periskopů, který do místností přivádí denní světlo pomocí zrcadel. Proto tu také roste tráva, ale jen v dosahu, kam vítr zažene déšť.“

Po pár desítkách kroků došli na křižovatku chodeb, Lilienthal zabočil nalevo. „Možná vám to tady připadá jako labyrint, přátelé, ale věřte, není to tak hrozné. Stavba má v půdorysu asi sto padesát na tři sta padesát metrů, z toho ovšem téměř čtvrtinu zabírá velká zasedací síň úplně vzadu. Jedna centrální chodba, osm bočních, k tomu nějaké spojovací. My ovšem využíváme jen nepatrnou část budovy. Většina dveří nejde otevřít - jsou zalepené spečeným prachem, zaváté hlínou. Na začátku jsme tudy prostě prošli, vyzkoušeli dveře a zabrali ty místnosti, do nichž jsme se dostali bez problémů. A tak už to zůstalo.

Tady, přátelé, jsou místnosti, které vás budou jistě zajímat. Sociální zařízení jak pro dámy, tak pro pány. Nechám vás hodinku o samotě. Voda však teče pouze v místnostech nalevo.“

Dveře do toalet kdysi vyrobili, jak jinak, z temně tónovaného skla Jen díky tomu zůstávaly i po staletích funkční, čepy v pantech se otáčely a polodrážky přesně zapadaly do zárubní. Za vstupem z centrální chodby se nacházela veliká předsíň. Z ní vedla jedna pětice dvoukřídlých dveří nalevo a druhá pětice napravo. Dveře nevykazovaly žádné známky opotřebení. Čas na nich nezanechal stopy. Sklo nehnije, nerezaví. Na všech dveřích vlevo byl symbol ženy - koketně nakročená silueta s povysunutým bokem, dlouhými vlasy a naznačenou linií ňader. Symbol na pravých dveřích naznačoval obrys muže s úzkými boky, širokým hrudníkem a pravicí zdviženou a zaťatou v pěst, aby v celé nádheře vyvstaly svaly. Jen jedny z té desítky dveří byly používány - prostor před ostatními zůstával zanesený zatvrdlým nánosem prachu a špíny.

Vstoupili dovnitř. Tady zůstaly dlaždice i kachlíky v původním stavu, bílé a modré, na podlaze i na stěnách prokládané mozaikami z drobných kamínků. Mozaikové obrazy představovaly nejrůznější sportovce - plavce, běžce, vrhače oštěpů, hráče hokajbalu. Figury byly velice zjednodušené, vyvedené v jakémsi pseudoprimitivním stylu. Napravo běžela rovná zeď, na níž se až k oknům vzadu táhl pás zrcadel. Pověst nelhala - všechna zrcadla už dávno oslepla, zastřel je šedý závoj.

Na levé straně byl prostor rozdělený jednoduchými příčkami, vysokými pouze dva metry. Tam se nacházely šatny, sprchy, vany, umyvadla.

Celou tu velikou prostoru shora nasvěcovaly skleněné stropní desky, napojené na periskopový osvětlovací systém.

„Sem se nikdy nedostal prach ani hlína," užasla Ajna. „Dveře a okna zůstaly zavřené - dovnitř neproniklo nic. Žádní pavouci nebo mravenci. Ani ta okna nejsou nijak zvlášť špinavá, jenom snad zvenčí..."

Nebyla to tak úplně pravda, vzadu se u oken prohánělí rychlí černí ptáčci. Vlaštovky. Někdo tam vyrazil okenní tabuli.

„Celé to bylo zřejmě původně větrané jinak než okny," podotkl Gowery. „Vzduchotechnickým potrubím. Pak vzduchotechnika zkolabovala, potrubí se ucpala, ventilátory se zastavily. Když sem znovu přišli lidé, museli pár oken vysklít, aby se tu vůbec dalo dýchat."

„Támhle vidím vanu, která se mi líbí," zaradovala se Ajna. „Budete mě muset omluvit, pánové. Myslím, že mi nic nezabrání v tom, abych se vykoupala." Zamířila k pestře vzorovanému bazénku, který si vyhlédla, v chůzi si už rozepínala blůzu. Oggerd a Gowery popošli o kus dál. Na umyvadlech se dalo dobře poznat, která jsou používaná. Prach sem pronikal sice s obtížemi, ale přece jen se nějaký prodral. Na glazuře umyvadel nevytvořil silnou zatvrdlou slupku, ale jen šedavý povlak. U některých umyvadel vybledl, či byl téměř smytý. K těm noví osadníci obnovili přívod vody.

Oggerd a Gowery si našli svůj koutek hned za příčkou. Objevili baterii záchodů a vyzkoušeli, zda fungují (fungovaly). V teplé vodě si opláchli ruce i obličeje. Voda tu tekla jen jedna, vlažná, ohřátá sluncem ve střešních trubkách.

Zpoza příčky slyšeli zurčení vody napouštěné do bazénku.

„Nemůžu tomu uvěřit." řekl Gowery. „Tohle je pohádkový luxus. Doly na porcelán! Nechápu, že se ještě nenašel kšeftař, který by všechny ty záchodové mísy odmontoval, na soumarech dopravil na pobřeží a v Bornnu na nich vydělal majlant."

Přes hlavu si stáhl ponču a začal rozepínat řemení, aby se svlékl a umyl alespoň do půl těla. Jeho dlaň narazila na sešit zastrčený v kapse. Ten sešit, který okénkem vyškrábl z létajícího talíře.

„Podívej, Oggie, co jsem našel v letadle."

Oggerd jakoby mimoděk zdvihl pravici, ukazovákem si přejel přes rty a pak palcem ukázal směrem ke stropu. Gowery rázem pochopil: tato místnost je stejně jako chodba osvětlena denním světlem - optickým systémem v mezistropu. Skrývá se tam snad někdo? Špehuje je? Naslouchá?

Mezitím už Oggerd shrábl sešit: „Co to je?"

Dal tím najevo, že utajovat nález je dále zbytečné. Pokud tam nahoře někdo je, už to zaslechl. Gowery neodpověděl, mlčel. Poslouchal. Nebylo slyšet nic než šplouchání vody, jak Ajna lezla do bazénku. A také drobné zvuky: praskání, šumění, bublání. Tiché a uklidňující. Nikdo by si jich nevšiml, pokud by je opravdu nechtěl zaslechnout. Ty šumy sem jaksi patřily. Materiál rozehřívaný slunečním světlem se rozpínal, voda v trubkách bublala a zurčela.

Gowery naznačil pohybem rtů: Slyšel jsi něco? Někdo je tady?

Oggerd nepatrně zavrtěl hlavou: Nevím. Opatrnost. „Co si o tom myslíš?" zlehka plácl sešitem o umyvadlo.

„Tys ještě nikdy neviděl časopis pro pány?"

„Ne. Takovýhle ne."

„Máš pravdu. Já taky ne."

Nezvyklá byla už obálka: barevná fotografie nahaté krasavice.

„Barevná obálka?" podotkl Gowery. „Barevná fotka? Kdo začal tisknout barevné časopisy? A jakou technologií? Jak může něco takového dělat a nezkrachovat?"

„Uvnitř jsou taky barevné fotografie," podotkl Oggerd. „Fotografie krasavic. Samiček pro zelené trpaslíky."

Jestli nahatá osoba něčím byla, tak určitě ne krasavicí, alespoň ne podle měřítek obvyklých v Císařství, Na odiv vystavovala zakrslé tělo s šedou, téměř nazelenalou pokožkou. Na případné zájemce kulila veliká černá kukadla, obklopená sytě šedým bělmem. Měla všechno, co má každá žena mít, tedy hlavu, krk, ruce, nohy, prsa a další části, zejména ty, kterých si muži váží především. Jenže všechno bylo sestavené v nějakém divném poměru. Celkově působilo tělo rušivě a disharmonicky.

Vlasy měla zelená kráska obarvené na blond a spočívala v temně rudém křesle, přičemž měla jednu nohu ležérně přehozenou přes opěradlo. Podobně rudá byla i krajina za oknem pokoje, v němž fotografii pořídili. Uvnitř časopisu vystavoval své vnady půltucet dalších krásek, zachycených objektivem v běžných i krkolomných polohách (hluboký předklon, hluboký zakloň, stoj na jedné noze s druhou nohou za krkem, stoj na hlavě a podobně). Všechny do jedné příroda obdařila (kromě samičích atributů, pochopitelně) šedou pokožkou a připosraženými proporcemi.

Kromě nahotinek se v časopise vyskytovaly ještě fotky kravat, flakónků s parfémy (patrně pánskými), kreslené vtipy a v jednom případě i obrázek vozítka podobného dávnému automobilu.

„Ten časopis se jmenuje, jak se zdá, NEMEDIAN PLAYBOY."

Oggerd zalistoval stránkami. „V jakém jazyce je to vůbec psané?"

„Hm, v žádném známém. Připomíná to britičtinu, jakou se mluví v ostrovní republice. Ale pravopis je nějaký divný... Když jsem pracoval na ostrovech, přišla mi do ruky nějaká stará knížka. Víš - z doby před energetickými válkami. Jen tak pro zábavu jsem si ji zkusil přečíst. A tohle je velmi podobné. Stará, původní forma ostrovní britičtiny. Tomu jazyku se říkalo englisn."

„Takovým jazykem se mluvilo na kontinentu zvaném Atlantida, ne?"

„Amerika, Oggie, Amerika. Žádná Atlantida. To sis spletl. Ale myslím, že jdeš po špatné stopě. Podívej tady na ten obrázek: Veselá... Lola... má... Veselá Lola má v oblibě... má ráda... sluncování... slunění."

Na příslušném snímku si v zelenobíle pruhovaném lehátku hověla rozcapená kráska. Kromě ní a lehátka se tam vyskytoval ještě slunečník zapíchnuty do červeného písku a zvláštně tvarovaná láhev s bílým nápisem ČOKI. A pak

ještě rudé pohoří v dálce. A temně modrá obloha se žlutým sluncem. Pokud to ovšem bylo slunce. A s jasnými hvězdami při obzoru. „Zdá se, že jsou na obloze vidět zároveň slunce i hvězdy - a nebe je při okrajích téměř černé. A co ten červený písek! Taková krajina na Zemi není, Oggie. Ani v Americe. Ani v Atlantidě."

Od opasku odepjal čutoru a důkladně se napil, pak láhev podal Oggerdovi.

Do jejich tichého hovoru zaznělo volání z vedlejší kóje: „Majore! Mohl byste sem jít?"

„Hm, už je to tady," zasmál se Gowery. „Ta po tobě jede, kamaráde. Budeš se k tomu muset postavit jako chlap."

Oggerd shrábl pušku, vrátil Gowerymu čutoru, obešel vykachlíkovanou příčku a rázným krokem zamířil k bazénku.

„Ne!" vypískla Ajna. „Ne, majore, ne až ke mně! Zůstaňte stát! Jen jsem vám chtěla říct, vzpomněla jsem si, že -"

Zmlkla, protože Oggerd už stál přímo nad ní. Skrčila se, rukama provedla zmatené pohyby, ale to už se k ní Oggerd naklonil.

„Zasmějte se," zasykl tichounce.

„Cože?" vyjekla.

„Zasmějte se," zopakoval tiše.

Položil pušku na zem, klekl na dlaždice vedle bazénku a pokusil se navinout si na ukazovák pramínek jejích krátkých vlasů.

Nevěděla, co se děje, chichotavě vypískla smíchem.

„Někdo je nahoře," šeptl Oggerd.

„Co to povídáte?"

„Myslím, že je někdo v mezistropě. Nemusí vědět, co si povídáme."

Znovu se nuceně zasmála: „Vy to ale berete rychle!" Posadila se, voda jí zdvihla prsy nahoru, až téměř k ramenům. Stlačila je rukama dolů, ale marně, když je pustila, znovu se vyhouply nad hladinu.

„Do psího ucha! Co to tady provádím?"

„Co jste mi chtěla říct?" zašeptal.

„Nic," oplatila mu šeptání. Pokusila se přitom o koketní, rozverný tón. „Nic důležitého. Jen jsem si vzpomněla na ty noviny staré dvacet let - na ty články o létajících talířích. Byl tam rozhovor s mužem, kterému mimozemšťané unesli manželku. Jmenoval se Uwe Lilienthal. Lilienthal, rozumíte? Stejně jako tenhle chlapík Kornelius."

„Teda Oggie - ty se umíš rychle seznamovat! Nerad tě ruším ve vrkání, ale já mám taky nějaké neodkladné otázky."

Ajna sebou trhla, protože Gowery chodil jako duch. Zadek jí znova podklouzl po hladkém dnu a ona zajela do vody až po uši. S cákáním se vytáhla zpět do sedu a zjistila, že Gowery už také stojí přímo nad ní a se zájmem si ji prohlíží,

„Co čumíš, cvalíku!" cákla po něm vodu. „Nezbláznili jste se vy dva? Co si o sobě vůbec myslíte?"

Do Goweryho i Oggerdových očí vklouzl zvláštní zasněný výraz. Dívali se jí na prsa, na břicho i na světlé chloupky pod ním. Zároveň však Ajna pochopila, že si ti dva nedovolí nic víc. Podívají se - no a co? Ale mají dost sebekázně, aby zvládli své samčí choutky, i dost hrdosti, aby se nepokusili o nějaké opravdové důvěrnosti.

Gowery poodstoupil o dva kroky a otočil se bokem. „Nevypadáš špatně, Ajno, vůbec nevypadáš špatně. Bohužel, je mi jasné, že mezi náma dvěma k žádnému dobrodružství nedojde."

„Proč by nemělo dojít?"

„Vidím, že už ses začala sbližovat s Oggerdem... Jedna věc mi vrtá hlavou jako červotoč. Pověz mi, děvenko zlatá, co je to ten těžkej vzduch?" „Ou. Problém. Příčina krachu projektu Baltinik. Na pláních se prohání bojový pseudointeligentní dusivý plyn."

„Bojový? Dusivý? Pseudointeligentní? Heh? Je to snad nějaká další ozvěna druhé energetické války?"

„Nepochybně."

„Takže se tu, jak říkáš, prohání víc než dvě stovky let? Ten má teda výdrž. A co všechno umí? Čím nás může překvapit?"

„Byl vyvinut v laboratořích Atlantického paktu, plnili s ním bomby, které skladovali tady v jižním Švédsku. Odsud startovaly dálkové bombardéry. Ve skladech došlo buď k neštěstí nebo k sabotáži a plyn unikl. A co všechno dokáže? Shlukuje se do mlhy, která se nerozptyluje. Okraje mlhy jsou tvořeny jemným aerosolem s leptavými účinky, vnitřek je pouze dusivý. Plyn dokáže sám sebe obnovovat z přírodních zdrojů. Pohybuje se k cíli - a cílem je biologické teplo, vyzařované většími savci. Při pohybu využívá vítr, ale dokáže proti němu i křižovat jako plachetnice. Pokud už ovšem zaregistroval oběť, jde po ní i proti větru. Jak to dokáže, to zatím nevíme. Snad vytváří jakési panožky, kterými se odpichuje od země, možná funguje na principu reaktivního pohonu."

„Perfektní. Skvělá zbraň. Dokonalý predátor. Je možné se před ním nějak chránit?"

„Určitě ne pomocí protiplynových masek. Jak jsem řekla, účinky jsou dusivé, prostě ze svého okolí vytěsní kyslík. Plyn bylo možné zlikvidovat postřikem, složení postřiku je však bohužel neznámé. Jisté je, že těžký vzduch potřebuje ke svému pohybu volnou cestu, širokou alespoň pět nebo šest metrů. Tak silné je zřejmě jeho husté jádro. Neprojde lesem ani po lesních stezkách. Ovšem průsek široký pět metrů už pro něj přestává být problémem. Má zřejmě nějaký odpor k vodě, určitě ho zarazí moře nebo velké řeky. Ale zase: nějaká stružka, široká pár metrů, pro něj nepředstavuje překážku... Co by vás mohlo ještě zajímat: po pláních na západě se pohybuje několik takových shluků, ty větší jsou široké pár hektarů a vysoké pět nebo šest metrů. Ovšem ty menší mají zase větší pohyblivost. Sama tomu nevěřím, ale dokládá se, že se mohou pohybovat až rychlostí třiceti kilometrů za hodinu... Tak co, cvalíku, už ses na mě vynadíval?"

„Děkuji za optání, není to špatný pohled. Člověk si musí dopřávat nějaké drobné radosti -"

Zmlkl v polovině věty. Oggerd se neslyšně pohnul, během okamžiku se přesunul o šest metrů dál, do centrální chodby. Pušku držel v pohotovosti, do ticha zaznělo cvaknutí pojistky.

„Počkejte!" zakřičel kdosi, zakryty vykachlíkovanou příčkou. „Přišel jsem vám říct - markýza už na vás čeká!"

Oggerd mlčel. To byl jeho způsob. Mlčet a znervózňovat.

„Paní... vás očekává," pokračoval ten vyděšený hlas. „Připravila pro vás nějaké jídlo..."

Oggerd přikývl, zajistil zbraň a sklopil hlaveň.

„Tak, z vody ven," zahovořil Gowery k Ajně. „Čekají nás společenské povinnosti."

„Buď tak laskav a otoč se!" štěkla po něm.

„Jo, já se klidně otočím," remcal Gowery a pokoušel se najít pozici, z níž by mohl nahou ženu pozorovat alespoň v odraze některého ze zrcadel. Zbytečně, všechna nenapravitelně oslepla. Poslouchal šplouchání vody, jak Ajna vylézala z vany, potom šustění látky.

„Tak můžeme, jsem hotová," ozvalo se konečně.

„Jo, jdeme."

Muž, jehož Oggerd ohrožoval puškou, byl jeden z podmračených mladíků, kteří přišli s Korneliem Lilienthalem k sestřelenému letadlu. Teď už nevypadal nasupeně, spíš vystrašeně. „Paní vás očekává," zachraptěl, když uviděl Goweryho a Ajnu.

„Veď nás, smělý jinochu," zahlaholil Gowery a přidal se mu k boku. Mladík vykročil ze šaten.

Když procházeli do chodby, provedl Gowery zvláštní věc. Otočil se a po špičkách přicupital zpátky k bazénku. Dvacet vteřin tajil dech a pozorně naslouchal. Jeho snaha byla odměněna. Shora, nad podhledem z tvrzeného skla, zaznělo tlumené, jakoby dlouho potlačované zakašlání.

Doběhl skupinku, Oggerd se na něj mlčky podíval. Gowery zdvihl palec ke stropu a přikývl.

V celém areálu jistě nebylo víc než dvanáct vedlejších chodeb, ale náhodným návštěvníkům připadaly jako nepřehledná změť pravých úhlů. Gowery nepochyboval, že Oggerd se v labyrintu orientuje bez potíží, ale sám už ztratil přehled, kudy a kam vlastně jdou. Nicméně si trochu upřesnil svou pozici, když je průvodce dovedl do místnosti s velikým oknem, kterým v ostrém úhlu procházely sluneční paprsky. Nacházeli se v pokoji při západní obvodové stěně. Ještě pár hodin, slunce se skloní a nasvítí celý pokoj, teď však sluneční světlo lízalo pouze část severní zdi.

Nebyla to nijak veliká místnost, půdorysně měla sotva šest krát osm metrů, ovšem na výšku měřila víc než čtyři metry - to jí dodávalo zvláštní kouzlo. Místo skleněného podhledu měla solidní strop z plastbetonu či snad z neprůhledného tvrzeného skla.

Uprostřed místnosti na masivních nohách pyšně postával solidní dřevěný stůl, za nímž zřejmě kdysi seděl některý z nižších ředitelů sportovního areálu. Ke stolu patřilo křeslo s dávno zteřelým a zetlelým polstrováním, pár židlí a pak ještě dvě velké dřevěné skříně, umístěné po stranách okna. Na stůl už někdo přichystal podnos s nakrájeným chlebem, pečeným masem, sýrem, skleněnou karafu naplněnou modravou tekutinou a několik skleněných pohárů.

„Zajímali jste se o těžký vzduch, přátelé," řekla Vicinia Hoffmann, stojící u okna. Měla na sobě stále ty vyrudlé šaty a kožešinovou vestu, ovšem tak nějak prokoukla - trochu se nalíčila a něco udělala se svými vlasy. „Tam venku, za těmi lesy, ho občas vídám, někdy i dvě nebo tři šedé skvrny. Děsím se, že jednou přijde pořádná vichřice. Támhleten úzký pás lesa je naší jedinou ochranou, a pokud by v něm vichr vyvrátil mezeru... ani nechci pomyslet."

„Nespala jste?" zeptal se Gowery.

„Ach, usnula jsem na dvacet minut. Myslím, že s tím vystačím až do večera. Neodpustila bych si, kdybych se nemohla věnovat hostům osobně. Kornelius má ještě něco na práci a dorazí za chviličku, začneme bez něj. Martine, nalej našim hostům. Je to borůvkové víno, přátelé, slabé, ale velmi lahodné."

Mladý muž, o němž teď už věděli, že se jmenuje Martin, odstranil z karafy broušenou zátku a nalil do číší modrou tekutinu.

„Prosím, přátelé," vybídla je Vicinia. „Je velmi slabé."

Sama šla příkladem a vzala si první sklenku. Oggerd, Gowery i Ajna ji napodobili. Vicinia naznačila přípitek, zdvihla sklenku k ústům a omočila v ní rty.

Ajna pocítila velikou žízeň. Naposled se napila před mnoha hodinami, když od zpustlého lomu vyrazili vzhůru do skal.

Vyprázdnila sklenici třemi doušky.

„Ajno!"

Goweryho tvář je těsně u její.

„Nepij to! Vyplivni to!"

„Cože?" „Pro Krista! Už jsi to spolkla? Musíš to okamžitě vyzvracet!"

Zarputilý Martin náhle drží revolver, který tasil zpod režné haleny. Zdvihá jej vzhůru, Oggerd jej chytá levičkou za dlaň se zbraní a kroutí ji vzhůru.

Výstřel. Martinova zbraň spouští, pod vysokým stropem to zní jako rána z děla. V burácení výstřelu zaniká tichý praskot Martinových kostí, jak mu Oggerd drtí dlaň o železo revolveru.

Kulka piští sem a tam, jak se odráží od skleněných stěn.

„Ajno! Ajno! Okamžitě to musíš vyzvracet!"

Gowery cpe Ajně prsty do krku. Oggerd, jednou rukou a od boku, střílí z pušky. Dveře dřevěné skříně napravo od okna se rozevírají, dva projektily z Oggerdovy zbraně trhají hrudník ozbrojeného muže, který se skrýval uvnitř.

Někdo střílí z chodby, Oggerd čtyřmi výstřely opětuje palbu.

Vzduch je plný kouře z vystříleného prachu. Martin zápasí s nelítostným stiskem Oggerdovy levice.

Válečník umísťuje dvě rány ještě do druhé, dosud neotevřené skříně, pak zásobník pušky s cinknutím vypadává na podlahu.

Vicinia klečí na podlaze, dlaněmi si zakrývá uši,

Oggerd se shýbá, pokládá prázdnou pušku na podlahu. Teď má obě ruce volné a může se věnovat bojujícímu Martinovi. Oggerdův ukazovák vklouzne na spoušť Martinova revolveru.

Tři výstřely do okenní tabule.

Kulky procházejí sklem, od kruhových průstřelů se šíří prasklinky.

Pak se Oggerd předklání, smýká Martinovou pravicí. Tělo nešťastného mladého muže opisuje mohutný vertikální oblouk, nohy vystřelují téměř až ke stropu. Vzápětí, když je Oggerd pouští, naráží Martin zády do okenní tabule. Teprve teď se sklo tříští. Martin, ve vodopádu střepů, vypadává z okna a koulí se dolů po strmém srázu.

Oggerd vytřepává z lučíku zbraně Martinův ukazovák, který se tam zachytil.

Ajna, Goweryho prsty hluboko v krku, se pokouší zvracet, vůbec to nejde. Gowery odepíná od opasku čutoru a lije Ajně do úst zteplalou vodu. Pak už je to, jako by se protrhlo stavidlo: Ajna dáví fialovou tekutinu, polostrávené zbytky dopolední svačiny i kyselé žaludeční šťávy.

V chodbě kdosi znovu vystřelil, kulka profrčela vyskleným oknem do pláně. Oggerd přiráží dveřní křídlo do zárubní.

Ze skříně vytahuje tělo muže, kterého před okamžikem zastřelil, vyhazuje je z okna za Martinem.

„Ohhh...“ dáví se Ajna a vydává různé žalostné zvuky.

„Co v tom bylo?“ zaječel Gowery na třesoucí se Vicinii. „Co v tom bylo za jed?“

Klečící žena se i přes nervový třes pousmála: „Chcete to vědět? Musíte vyslovit kouzelné slůvko!“

Oggerd sebral ze země pušku a zarazil do ní nový zásobník. Pak se shýbl, chytil Vicinii za rameno a postavil ji: „Co bylo v tom víně?“

„Chcete mi ublížit?“ zachichotala se Vicinia. Rudým jazýčkem si přejela nalíčené rty. „Chcete mi vnutit svou vůli násilím, vy silný chlape?“

Vlasy se jí posunuly na hlavě a ukázalo se, že je to jen paruka. Pod ní prosvitl kratičký na blond obarvený sestřih.

„Nech toho, Oggie,“ křikl Gowery. „Ona si přeje, abysme ji mlátili.“

„Cože?“ „Já vím, kdo to je. Ten kluk, ten Martin, se podřekl. Říkají jí Markýza. Před pár lety vedla v Bornnu masážní salón. Víš, prováděli tam takové ty modifikované věci, o kterých jsme si povídali s doktorem Griesem. Tak, Ajno, nevím, čím nás to chtěli otrávit, ale nic nezkazím, když ti píchnu injekci pro povzbuzení srdce. Jak se cítíš? Už vypadáš mnohem líp než před... do hajzlu! No, prostě pro tebe už víc udělat nemůžu.“

„Budete mě mučit?“ zeptala se Vicinia s nadějí v hlase. Zdálo se, že ji nastalá situace jaksi rozjařila. Líbilo se jí to. Přestávala se kontrolovat.

„Co je to masážní salón?“ zeptal se Oggerd.

„Bičování, pálení žhavým železem a podobné radovánky. Obsluha diskrétní, ceny vysoké. Jen pro nejvybranější klientelu, na základě doporučení. Pak tam nechtěně přizabili někoho důležitého a Markýza z Bornnu urychleně zmizela. Co se v mládí naučila, teď ve stáří jako když našla. Víš co? To ona zverbovala Jasona Griese. Podívej! Posunula se jí paruka! Popis na ni přesně sedí i s těmi krátkými vlasy! Sandra, chápeš?“

„Jo, chápu,“ přikývl Oggerd. „Slečna Fuchs mi řekla, že o nějakém Uwe Lilienthalovi psali před dvaceti roky v těch novinách - víš - ty létající talíře, únosy lidí a tak.“

„No jasně! To je on! Haha! Kornelius a Vicinia! Takový jména! Dělali si z nás bohapustou srandu!“

Gowery se hystericky rozesmál. „Kornelius a Vicinia! To je pěknej párek mizerů!“

Něco se dělo v chodbě, protože Oggerd přiskočil ke dveřím a pozvedl pušku. Gowery zmlkl.

Z chodby někdo zavolal: „Majore Oggerde! Jsem Wolfgang Cheiram, poručík císařské armády! Dovolte mi vstoupit!“

PÁTÝ DEN, pokračování:
ČEKÁNÍ A ČÍHÁNÍ

Na válečníkově tváři se objevilo cosi jako překvapení. Podíval se na Goweryho: „Pěnkavko? Kdo to může být?“

„To je dneska samý překvápko, co, Oggie? No, ti chlapíci v noci, cos je tak šikovně zmasakroval, měli na krku vytetovaného buldoka, což znamená, že pokud se nejednalo o vysloužilce nebo dezertéry, patřili ke speciálnímu vojenskému oddílu. Takže jim určitě někdo velel, ne? Ale radím ti jako přítel - opatrnost je na místě.“

Oggerd přikývl. Hlavní pušky odstrčil dveřní křídlo a poodstoupil: „Můžete vejít, důstojníku!“

Chodba se rozezněla ráznými vojenskými kroky. Dovnitř vešel muž asi třicetiletý, oblečený v přepásané zelené blůze a volných kalhotách. Nohavice měl zastrkané do vysokých šněrovacích bot, podobných, jaké nosili Oggerd, Gowery i Ajna. Boty speciálních jednotek - nic lepšího už nebylo k mání.

Neměl zbraň. Čepice se štítkem mu fešácky seděla na straně. Tmavé vlasy měl ostříhané nakratičko, krátký knírek pečlivě upravený.

„Poručík Wolfgang Cheiram, majore. K vašim službám!“

„Pohov, poručíku. Můžete mi vysvětlit, co se tady děje?“ „Nejprve bych vám chtěl říci, majore, že k tomuto trapnému pokusu o vaši vraždu nedošlo z iniciativy armády. To připravila tady ta dáma,“ kývl k Vicinii. „Ale jak jsem si všiml, poradil jste si skvěle.“

„Co bylo v tom víně?“

„Pokud vím, tak nic. Žádný jed. Ale ruku do ohně bych za to nedal. Markýza je vynalézavá potvůrka,“ ukázal bradou k ženě ve vyrudlých šatech. „Kdo ví, co schovává ve své skříňce? Nějaké uspávadlo? Nebo silné afrodiziakum?“

Oggerd mlčel, poručík Cheiram znejistěl. „Nevzpomínáte si na mě, majore? Sloužil jsem pod vaším velením v bitvě u Dhienbergu — tam, jak jsme nakopali zadky té sběři Doriana Lutze.“

Než mohl Oggerd cokoli říct, vmísil se do hovoru Gowery: „Tak to jsme se tady sešli tři staří bojovníci od Dhienbergu. Neměli bychom zapít naše setkání tímhle skvělým borůvkovým vínem?“

„Vy jste byl taky u Dhienbergu?“ podíval se po něm ostře poručík. „Nepamatuji si vás!“

„To bude nejspíš tím, že jsem se vyskytoval v oddílech Lutzových nakopaných zadků.“

„Hm... Věc se má tak, majore, že celou tuhle obchodní záležitost rozjela tato dáma, Sabrina Hohendorf zvaná Markýza, na vlastní pěst. Ona a Uwe Lilienthal. Z jejích úspor zaplatili malou soukromou armádu i úplatky úředníkům. Jak se zdá," pousmál se poručík, „za tři nebo čtyři roky fungování Salónu markýzy Sabriny vydělala opravdu hodně. Markýza s Lilienthalem se tady chovali naprosto bezskrupulózně a my se od jejich metod zásadně distancujeme."

„Kdo vám velí, poručíku? Kdo je vaším velitelem?"

„Toto je tajná záležitost, majore, ale vám řeknu pravdu. Mým přímým velitelem je polní maršál Hayek. Zodpovídám se pouze jemu." „Jsi idiot, Wolfi," vpadla do hovoru Vicinia. „Žvaníš a žvaníš. Papá Hayek tě nechá stáhnout z kůže zaživa - a já to pro něj udělám. Věř mi, že to pro nás oba bude nezapomenutelný zážitek."

„Drž hubu, Sabrino, nebo ti ji zavřu...! Promiňte, majore, ale ta ženská mě neuvěřitelným způsobem vytáčí."

„Jaké jste dostal rozkazy?"

„Jsem tady, abych ukončil tuto nešťastnou záležitost. Ke spokojenosti všech zúčastněných stran, majore!"

Oggerd kývl ke Gowerymu. Teď bylo na místě opatrné sondování a v takovýchto případech nechával Oggerd iniciativu vyjednavači.

„Takže jde o ukončení obchodu," usmál se Gowery sladce. „Obchodu, který začali Markýza a Lilienthal. Tento obchod je veden s jakýmisi mimozemskými návštěvníky. S mrňavými nazelenalými marťany. Je to tak?"

„Je to úplně přesné," přikývl poručík.

„Uchm. Tito... zelení marťani se zajímají o vědce. O špičkové výzkumníky s brilantními mozky. A výměnou za ně nabízejí... hmm... technologie."

„Bezdrátový telefon," doplnil Oggerd.

Poručík se podíval z jednoho na druhého: „Takže vy už všechno víte!"

„Handlujete lidi za nějaké hračky!" obvinil ho Gowery.

„Oh!" zasmál se poručík. „Víte vy vůbec, jaké jsou možnosti bezdrátového telefonu? Taková věc rozhoduje v bitvách! Poskytne nám nepředstavitelnou výhodu nad nepřítelem!"

„Jasně," přikývl Gowery. „Bez spojení není velení."

„Tak! A já jsem tady, majore, abych vám ujasnil situaci! Vy přece patříte k nám! Zatím jste sice na straně našeho protivníka - ale jste důstojník armády! Neznám nikoho lepšího než vás! Přidejte se k nám!" Oggerd mlčel. Ajna se tiše zalykala rozbouřenými žaludečními šťávami. Polykala je a pak je zase vyplivovala. Nikdo si jí nevšímal.

„Vás protivník?" zeptal se Gowery. „Takže vaším protivníkem je Dante Albrecht? Rozvědka jde proti armádě? A to myslíte, že z toho vyváznete se zdravou kůží? Myslím konkrétně vás, vaši osobu! Věříte, že přežijete?"

„Dante Albrecht je odbytá veličina! Během dvou dnů bude obchod uzavřen a my předložíme Císaři výsledky: zázrak bezdrátové telekomunikace! Dante Albrecht bude smeten! Majore! Tohle je teprve první krok! První krok na cestě k velikosti Císařství! Naši nepřátelé i naši nespolehliví spojenci budou rozdrceni ve vítězných válkách! Přidejte se k nám a dostane se vám poct, uznání! Získáte místo v generálním štábu! Zaručuji se vám slovem důstojníka, že nebude zkřiven vlas na hlavě ani této ženě, ani nebude ublíženo tomuto vašemu... kašpárkovi."

Gowery sebou vztekle trhl, ale mlčel. Oggerd mlčel rovněž. Promluvil po téměř dvou minutách: „Chci čas na rozmyšlenou."

„Jistě, majore. Jinou odpověď jsem ani nečekal. Máte čas do zítřejšího úsvitu. Neopouštějte, prosím, tuto místnost, pokládali bychom to za akt nepřátelství."

„Tu ženu si tady nechám jako rukojmí," ukázal Oggerd na Vicinii, známou také jako Sandra, Sabrina nebo Markýza.

Poručík se usmál: „Máte ji mít. Může vám zpříjemnit dlouhou chvíli, zná pár opravdu dobrých triků. A nebo, majore, ji můžete také vyhodit z okna. Prokázal byste mi tím službu."

Napřímil se, sklapl podpatky a zasalutoval: „Majore! Ať už se rozhodnete jakkoli, je pro mě ctí, že jsem sloužil pod vaším velením. Dovolte mi odejít!" „Jděte," kývl Oggerd a poručík odpochodoval.

Oggerd otevřel dveře dokořán, stoupl si za zárubeň a díval se, jak voják odchází.

„Zdá se, Oggie, že jsme se trefili: marťani z Marsu. Vždyť na Marsu... A do prdele! Teprve teď mi to došlo!"

„Že ti to ale trvalo," zahučela Ajna.

Jenže Oggerd už plánoval něco jiného: „Pěnkavko, musíš se zbavit svého ponča."

„To nikdy, Oggie!"

„Madam?" otočil se Oggerd k Vicinii - Sandře: „Budeme potřebovat vaše šaty. A vaše vlasy."

Sandřina tvář se rozzářila: „Já věděla, že roztajete, majore! Užijeme si skvělou noc a ráno se můžete přidat k Wolfimu! Je sice blbej jak troky, ale papá Hayek si vás bude považovat, v tom má Wolfi pravdu -"

Oggerdova pravice se mihla vzduchem. Malíková hrana zasáhla Sandru do spánku, žena se složila jako hadrová panenka. Oggerd ji zachytil, ještě než dopadla na podlahu. Položil ji stranou, z dohledu případných pozorovatelů v chodbě. Odhrnul okraj paruky a začal vytahovat vlásenky, které ji přidržovaly ke krátkým odbarveným vlasům.

„Sundej si ponču, Pěnkavko!" zašeptal.

„Tys ji zabil, Oggie!" vykřikl Gowery. Chodbou zazněla ozvěna jeho hlasu.

„Ne. Je jen omráčená," šeptal Oggerd dál. „Vezmeš si její šaty i paruku a já tě vyhodím z okna. Potřebujeme informace! Musíš se vyptat těch lidí ve vesnici!"

„Vyhodíš mě z okna?" zhrozil se Gowery, ale i on už ztlumil hlas.

„Není jiná možnost! Se mnou by se nechtěli domorodci bavit, ale tobě povědí všechno!"

„Ou... vyhodíš mě z okna..." „Spojíš se s Baumannem a Norrisem, setkáte se na smluveném místě. Získáš informace a povíš mi je vysílačkou."

„Oggie! Budu se kutálet patnáct metrů dolů po svahu a zachytím se támhle v tom roští," vyklonil se Gowery z rozbitého okna. „Skončím vedle těch dvou nešťastníků! Budu mít pár zlomených žeber a nejspíš i nějakou nohu. Ale co

pak? Dolů je to ještě dvacet metrů!“

„Zůstaneš bez hnutí nejméně hodinu. Budu pozorovat okolí, když bude vzduch čistý, dám ti znamení. Navlékneš šaty jednomu z těch mrtvých, přesuneš se na zastíněnou severní stranu a schováš se v křoví. Za soumraku se spustíš dolů. Ajno! Dejte mu svůj kabát! Je zelený, v něm nebude Goweryho tolik vidět!“

„Oggie! Doufám, že víš, co děláš,“ přetáhl si Gowery modré pončo přes hlavu. Vytáhl pistoli, kterou nosil již několik dní zastrčenou za opaskem: „Oggie, tohle ti vracím, otlouklo by mi to žebra.“

„Budeš potřebovat zbraň.“

„Ne, já žádnou zbraň nechci. Pro nejhorší případy mám tady to,“ ukázal na dlouhý bič, který nosil omotaný kolem pasu.

„Tohle si vezměte, studijní materiál,“ přihodil k pistoli marťanský časopis pro pány. „Ajno, navlékni si i tyhle moje brašničky. Mám v nich léky a nechci je roztřískat na padrť. Bundu slož, popadnu ji do náruče. Oggie, teď musíme vysvlíknout tuhle krasotinku. Pomoz mi, nadzvedni ji... Ty brďo, ta teda ví, kde nakupovat prádlo.“

Pod vyrudlými šaty se objevil černý krajkový, hluboce vykrajovaný korzet.

„Hm,“ dodal ještě Gowery, „jak říkal Jason Gries - tělo má pevné a pružné, ač je to baba víc než čtyřicetiletá.“

Proběhla rychlá výměna oblečení - Gowery se nasoukal do temně fialových šatů, k vlasům si vlásenkami připevnil Sandřinu prošedivělou paruku. Pod šaty si nacpal složenou, na plácalo zmáčklou zelenou bundu. „Jako bych čekal šesterčata,“ poznamenal.

Ajna si zase připnula řemení s brašničkami a přes hlavu si přehodila modré pončo. Celé to netrvalo ani deset minut od chvíle, co poručík Cheiram odešel.

„Tak, Oggie, čas vypršel. S chutí do toho - vzhůru dolů.“

Oggerd ho popadl za levé rameno, druhou rukou nahmátl opasek pod fialovými šaty. Zdvihl ho a plochým obloukem vyhodil přes okenní parapet.

Za obvodovou zdí se nacházela jen úzká římsa, široká necelý metr, a pak už strmý sráz dolů. Oggerd a Ajna se z okna dívali, jak se Gowery kutálí po svahu, klouže po skleněné stěně, jen řídce porostlé travou. Dokoulel se na ochoz druhého stupně pyramidy. S praskotem narazil do houštin. Viděli, jak se nepatrně protahuje, zkouší, zda jsou ruce i nohy v pořádku. Pak od boku ukázal otevřenou dlaň. S hlavou zabořenou do loňských kopřiv znehybněl.

„Zdá se, že to přežil bez větší úhony,“ řekla Ajna.

Oggerd přemýšlel o něčem jiném: „Znamená to, že létající talíř mířil skutečně sem. Ten oheň v majáku byl znamením pro pilota.“

„Vy se nezajímáte o svého přítele?“ podivila se žena. „Jen tak jste ho vyhodil z okna, nechal ho otlouct o skleněné tvárnice a je vám jedno, jestli nemá něco zlomeného?“

„Dal mi znamení, že je v pořádku. Ale poslouchejte, co říkám: tady, na tomhle místě, je základna obchodníků z Marsu. Nebo se mýlím?“

„Asi máte pravdu. Tohle místo si vybrali Uwe Lilienthal a tadyhleta Sandra, Sabrina či jak se jmenuje, k tomu, aby mohli nerušeně kšeftovat. Dostatečně daleko od civilizace, ale zásobené potravinami, vodou a tak dál.“ „Vidím spojení mezi Uwe Lilienthalem a obchodníky. Setkal se s nimi před dvaceti lety, když poprvé navštívili Zemi. Tuším také spojení mezi Sandrou a polním maršálem Hayekem, zřejmě navštěvoval její masážní salón. Ale chci si ujasnit jednu věc. Obchodníci z Marsu. To jsou přece lidé, ne?“

„Potomci lidí. Říká se, že na konci jedenadvacátého století proběhla masivní kolonizace Marsu. Terraforming Marsu. To znamená vytváření podmínek nutných pro přežití.“

„Nikdy jsem o tom neslyšel nic konkrétního. Jen dohady. Výmysly. Osidlování Marsu proběhlo v posledních letech před zánikem staré atlantické civilizace, ne?“

„O kolonizaci Marsu se dochovalo jen málo záznamů. Ale zdá se, že kdo měl možnost, uprchl ze Země na Mars. Bohatí a mocní lidé. Talentovaní vědci. Inženýři, technici, obchodníci, dobrodruzi. Protože Mars měl to, co Země začínala postrádat: zásoby přírodních paliv i nerostné suroviny.“

Odmlčela se. Stáli u okna, každý z jedné strany, kryti rámem se dívali na Pěnkavku, jak oblečený v ženských šatech a s parukou na hlavě leží v křoví a loňských kopřivách.

„Na co čekáme?“ odvážila se zeptat.

„Na to, až slunce klesne a zasvítí oknem přímo do chodby.“

„Jak dlouho to potrvá?“

„Asi hodinu.“

„A co budeme do té doby dělat?“

„Krýt Pěnkavku... Mohla byste mi ještě něco říct o Marsu? O přírodních palivech? A o tom terraformingu?“

„Nevím skoro nic. Jen to, že se na Marsu vyvíjel život stejně jako na Zemi. Organismy na buněčné úrovni, rostliny, později i vyšší živočichové. V jakémsi marsovském pravěku tam vznikla rozsáhlá ložiska zdrojů přírodních paliv. Něco jako uhlí a nafta. Země a Mars mají ještě něco společného: čas od času do nich narazí velký meteorit. V důsledku těchto srážek docházelo na Zemi k vymírání celých živočišných druhů. Do Marsu narazil asteroid před asi před miliónem let, což je z geologického hlediska jako včera. Náraz byl tak silný, že odfoukl celou atmosféru do vesmíru. Na Marsu vyhynul život - snad prý až na řasy a pár dalších jednoduchých organismů. Ovšem s nasazením vědy a techniky nebylo zase tak těžké začít s obnovováním atmosféry - kyslík zůstal v půdě, ve vodě zmrzlé v povrchové vrstvě marsovské kůry...“

Oggerd k Ajně přisunul časopis: „Tohle našel Gowery v létajícím talíři. Zdá se, že na Marsu zůstalo zachované všechno z atlantické techniky. Barevné fotografie, barevné tiskárny, automobily... Vesmírné lodě...“

„Ano, zdá se.“

„Jedné věci nerozumím. Ti mrtví lidé z vesnice. Sestřelil jsem létající talíř, ten pak přistál tady, na obvyklém místě, jenže nouzově. Jiný létající talíř přiletěl pro posádku a Hala Harga. Ale proč zabíjeli ty lidi?“

„Snad ze msty. Možná pro výstrahu.“

Uvědomila si, že se Oggerd náhle změnil. Nahrbil se, poodtáhl od okenního rámu. Hbitým pohybem vytáhl z jedné kapsičky na opasku dlouhou trubici a našrouboval ji na hlaveň pušky. Chtěla se vyklonit, podívat se, co se to tam dole děje, ale Oggerd zasykl: „Schovejte se!“

Poslechla ho, sedla pod parapet, znovu vyděšená až k smrti. Moucha, předčasně probuzená jarním sluncem, ospale bzučela pod stropem.

Pak se Oggerd pohnul. Vyklonil se z okna, puška dvakrát zabublala.

„Co se stalo?“ vydechla Ajna.

„Někdo se šel podívat na Pěnkavku.“

Dodala si odvahu, vykoukla ven. Dole, na jihozápadním rohu mohyly, přibyla další mrtvola. Ozbrojený muž šel zkontrolovat, zda je osoba v ženských šatech skutečně mrtvá, Oggerd ho dostal dvěma výstřely.

Gowery, vysvlečený z ženských šatů, se pachtil, aby šaty dostatečně přesvědčivě naaranžoval do křoví. Zřejmě už měl dost takovéhle zábavy.

Oggerd se opatrně rozhlížel, zda se na svahu neobjeví další nepřítel. Gowery si navlékl zelenou bundu, z límce vytáhl kapuci a přetáhl si ji přes hlavu. Pak zajel do houštin.

„On se šel podívat, támhleten chlapík, a nikdo na něj nedával pozor?“ odvážila se promluvit Ajna. „Nejistil ho?“

„Zdá se, že ne.“

„To jsou teda blbci, Oggerde! Celá se třesu, srdce mi buší a hrozné se potím! Mám strach! Ten jed mě zabije!“

„Uklidněte se! To je jen reakce na Goweryho injekci. Ovládněte se!“

Schoulila se pod parapet a rozplakala se. „Mám strach,“ vzlykala. „Hrozně se bojím. Víte, co jste udělal? Právě jste zabil člověka. Během hodiny jste zabil tři lidi a nic to s váma neudělalo!“

Oggerd jí sevřel bradu svou velikou dlaní, navlečenou do rukavice, natočil její tvář k sobě: „Uklidněte se, madam. Seberte se!“

Plakala dál, pozvolna se utišovala. Po několika minutách vydolovala z kapsy veliký kapesník a hlučně se vysmrkala. Znovu vykoukla pres parapet. Pěnkavku už nebylo vidět. V zelené bundě a v kalhotách z černé kůže se rozplynul v křoviscích a loňské trávě.

„Tak takhle to je,“ hlesla. „Tohle je celé dobrodružství. Čekání. Číhání. Hodiny a hodiny ležíte nehybně v úkrytu. Pak akce - pár vteřin. Ti, kteří nebyli připraveni, jsou mrtví. A zase čekání. Nudné, nesmírně nudné, jenže přitom jde o život. Zvítězí ten, kdo
dokáže lépe číhat. Oni číhali na nás, že, Oggerde? Připravili past. Schovali střelce do skříně a do vína přimíchali jed...“

„Ano.“

„Jak o nás věděli?“

„Nejspíš v noci uviděli světla náklaďáku.“

„Jak prosté vysvětlení! A vy jste je podezřívali! Věděli jste, že nás chtějí zabít! Věděli jste to!“

„Ne. Nevěděli jsme nic.“

„Ale slyšeli jste je v mezistropu, poznali jste, že nás špehují!“

„To nic neznamenalo,“ pokrčil rameny Oggerd. „Mohli být jednoduše opatrní,“

„Opatrní, A vy jste byli opatrní - vy a Gowery! Proč jste mě nevarovali, než jsem se napila?“

„Nikdy by mě nenapadlo, že přijmete jídlo nebo nápoj od cizích lidí. Nechápu to. Jak jste to mohla udělat? Myslím si, že v tom borůvkovém vínu ani žádný jed nebyl.“

„Nebyl tam jed... Možná nějaké uspávadlo. Tahle odporná sadistická fúrie nás chtěla uspat a potom...“ Ajna se otřásla při té představě. „Jak na mne Pěnkavka vykřikl - oni se polekali, že? Kdyby byli předstírali údiv, uklidnili by nás. Omluvili bychom se jim... Jenže zazmatkovali! Zaútočili předčasně. Nevydrželi číhat. Neměli dost trpělivosti.“

„Ano. Máte pravdu.“

„Oggerde? Cítím se hrozně. Chce se mi na záchod.“

„Můžete použít támhletu skříň.“

„Děláte si ze mne srandu? Vydržím to. Mám ale taky žízeň! A hlad!“

Oggerd odepjal od opasku čutoru a podal ji Ajně: „Dopijte to. A k jídlu je něco támhle na stole,“ ukázal na stolní desku, kde, napůl rozházené, leželo připravené pohoštění,

„Ne,“ otřásla se. „Toho bych se ani nedotkla.“ „Najíte se pak. Gowery tu nechal svoji deku, v ní je sbalené nějaké jídlo. Vezměte ji s sebou.“

„My někam půjdeme?“

„Ano,“

„Poslyšte, Oggerde, můžu se vás na něco zeptat?“

„Jistě, ptejte se.“

„Ten Gowery - když jsem ho viděla poprvé, připadal mi opravdu jako kašpárek, jak řekl ten nadutý poručík. Ale on není takový. Jenom to předstírá. Nevyznám se v něm. Proč si nechtěl vzít zbraň?“

„Pěnkavka přísahal, že nikdy nikoho nezabije.“

„Ah, to je divné.“

„Není na tom nic divného. Kdybyste znala jeho skutečné jméno, pochopila byste.“

„Jeho skutečné jméno? Co to, do psího ucha, má znamenat?“

„Primitivní lidé věří, že každý člověk má několik jmen, ale jen jedno je opravdové. Skutečné. Skutečné jméno musí

zůstat utajeno. Pokud je znají nepřátelé, získají nad osudem bojovníka velikou moc. Ovšem - stejně špatné je, když muž nezná své pravé jméno. Oslabuje ho to.“

„A jaké je Goweryho skutečné jméno? Prozradíte mi ho?“

„Jmenuje se Gouvemet Raymond Fink. Přátelé mu říkají Pěnkavka, nebo také Gowery. Ale jeho skutečné jméno zní Muž od Laramise.“

„Ne! Od Laramise!? Snad mi nechcete říci, že to byl tenkrát on?“

„Ano. Pracoval jako vyjednavač pro barona Ogilvyho. Baron tehdy ustupoval z prohrané bitvy a zachytil se za řekou Laramise. Na druhém břehu se přeskupoval Thilemann. Goweryho vyslali jako vyjednavače, aby zdržoval, protahoval, získával čas. Gowery vjel do brodu, prý na té své rezavé klisně, které říká Vánočka - a Thilemann ho nechal zastřelit.“

„Zastřelit.? Slyšela jsem to jinak...“

„Jenže v brodu zabili někoho jiného. Pěnkavkova milá oblékla pončo a nasedla na Vánočku. Nechala se zabít místo něj.“

„Tak proto! Takhle to bylo!“

„Mluvil jsem s několika přímými svědky, ale nikdo přesně neví, co se u Laramise semlelo. Gowery, když viděl, že mu zabili děvče, sebral někomu koně a pušku, nepříčetný vztekem vyjel na Thilemannovy válečníky. Dokonce při tom strhl do útoku i pár baronových jezdců. Pak už si bral zbraně od Thilemannových mužů. Držel se snad patnáct minut, nedokázali ho zabít, zatímco on zabíjel je. Baron von Ogilvy pak využil zmatku, překročil Laramise, zaútočil a rozdrtil Thilemannovy oddíly.“

„Goweryho vytáhli z hromady mrtvol. Kolik lidí tam tenkrát zabil?“

„Něco mezi padesátkou a stovkou. Během chvíle tam pobil nejméně padesát silných a dobře ozbrojených mužů.“

„A co vám řekl on - o bitvě u Laramise?“

„Nikdy jsem se ho nezeptal. Nikdy jsme o tom nemluvili.“

Stín ustupoval, slunce se dotklo okraje vstupních dveří.

„Půjdeme,“ řekl Oggerd. „Za chvíli odejdeme.“

„A co s támhletou?“ kývla Ajna k vysvlečené Sandře. „Zabijete ji?“

„Ne,“

„Proč ne?“

„Nedokážu zabít ženu.“

„Do psího ucha! Děláte si ze mne srandu?“

„Zabijte ji vy.“

„Ou. Asi ji tu budeme muset nechat. Nebo ji vezmeme s sebou?“ „Ne. Svážeme ji a strčíme támhle do té skříně.“

„To se jí určitě bude líbit. Zdravý rozum mi říká, že bychom ji měli podříznout, ale…“

Oggerd zkroutil Sandřiny ruce za záda a svázal je silným provazem, který vytáhl z jedné kapsy. Pak jí svázal kotníky nohou a přitáhl je ke spoutaným zápěstím.

„Ještě jí musíme zabránit v tom, aby křičela!“

Ajna vytáhla z kapsy posmrkaný kapesník, zmačkaný do veliké koule. Lítostivě se na něj podívala: „Ne, nemám to srdce nacpat jí ho do pusy. Schovávala jsem si poslední cisty smrkáček... Tady ho máte!“

Dívala se, jak Oggerd ucpává Sandře ústa roubíkem. Pak ji nacpal do skříně - do té, z níž se vykulil mrtvý ozbrojenec. Sandra se už probrala, či snad přestala předstírat, že je omráčená. Kroutila se, koulela očima, Oggerdova pouta jí však nedávala šanci.

„Co když ji tu nikdo nenajde? Umře hladem a žízní?“ zeptala se Ajna. Oggerd jen pokrčil rameny.

„V noci přijde mráz. Umře na podchlazení,“

Oggerd přivřel dvířka skříně: „Tady jí bude teplo. Najdou ji ještě před půlnocí. Pojďte už. Dokážete se pohybovat tiše?“

„No, pokusím se...“

„Zůstanete tady, dokud vám nedám znamení. Vezměte pušku a přikrývku.“

Opásal se a za opasek pak zastrkal všechny získané zbraně - revolver, který vzal Martinovi, pistoli, původně patřící muži ze skříně, i druhou pistoli, kterou mu vrátil Gowery.

Přiklekl k otevřeným dveřím. Slunce, sklánějící se k západu, se do chodby opíralo naplno. Systém mezistropních zrcadel zaléval dlaždice roztříštěnými skvrnami světla a stínu.

Do psího ucha, uvědomila si Ajna. Schválně nechal dveře otevřené, když ten potrhlý poručík odpochodoval! Nechal je dokořán, protože to takhle naplánoval už dávno! Dívala se na něj, jak se v podřepu posunuje u stěny s ostrým sluncem v zádech, ale se stínem ztraceným v obrovském kaleidoskopu světlých a tmavých skvrn. Nevydal při tom nejmenší zvuk. Nespěchal. Vždy se posunul jen o několik drobných krůčků, zastavil se, naslouchal.

Jak dlouho bude mít tuhle výhodu? napadlo Ajnu. Slunce zakryje mrak, nebo se prostě nakloní k západu... Jenže Oggerd to měl dobře vypočítané. Sedm nebo osm metrů překonával snad deset minut. Pak se pohnul jako blesk, přelétl další čtyři metry a zmizel za rohem.

O dvacet vteřin později se znovu vynořil a zamával. Ajna se na roztřesených nohách vydala za ním.

Za rohem, vedle dřevěné židle, ležel na dlaždicích jeden z mládenců, kteří přišli ke spadlému letadlu společně s Lilienthalem. Hlavu měl zvrácenou v nepřirozeném úhlu, bradu natočenou téměř k linii páteře.

„Zase jeden z těch, co neuměli číhat.“ uklouzlo Ajně. Strach už ustoupil a místo něj se jí do mozku prodral jakýsi pocit neskutečna.

„Tiše,“ sykl Oggerd. „Pojďte.“ Vzal ji za rameno a vedl do boční chodby. Utíkal krátkými rychlými kroky, vlekl Ajnu za sebou. Po dalších dvaceti metrech zabočil do jiné z bočních chodeb. Rozhlédl se. Byla to krátká chodba a navíc slepá,

vedlo do ní celkem osm dveří, deváté se nacházely v čele.

Oggerd si klekl a hlavu sklonil k zemi, spánkem se téměř dotkl dlaždic. Chvíli se díval nejprve na jednu, pak na druhou stranu. Venku už slunce kleslo k obzoru, protože odražené odlesky zrudly a ztratily na intenzitě.

„Co to děláte?“ zeptala se ho užasle.

„Dívám se po stopách,“ vysvětlil šeptem. „Takhle, při pohledu rovnoběžně s podlahou, jsou dobře patrné.“

„Hledáte stopy nepřátel? Tady? Na dlažbě?“ „Stopy v prachu. Stopy nepřátel, naše vlastní stopy, které by mohli najít. Jenže se rychle stmívá a oni už za chvíli neuvidí nic. Támhlety dveře jsou používané - ale dnes je ještě nikdo neotevřel. Poprašek je nedotčený. Počkejte chvíli.“

Hbitě, ale tichounce se posunul dál do slepé chodby. Stále v podřepu zdvihl ruku a položil ji na kliku. Čekal, naslouchal. Pak jediným bleskurychlým pohybem pootevřel dveře a vklouzl dovnitř.

O deset vteřin později vyšel ven a mávl na Ajnu: „Pojďte.“

Následovala ho.

Tahle místnost byla bez oken, za dne osvětlovaná mezi-stropním periskopovým osvětlením, za šera a tmy přisvěcovaná elektrickými lampami. Zřejmě sloužila jako archiv. Uvnitř se nacházely regály s naskládanými štosy papírů a šanonů, které i po čtvrtině tisíciletí vypadaly nedotčené plísní a hnilobou. Ajna věděla, že pokud je papír skladován v suchu, vydrží věčně.

Oggerd přivřel dveře, ale nedovřel je. Pak pár těch balíků vytahal a naskládal je k nim jako jednoduchou stoličku. Sedl si na ně, vzal pušku a položil si ji na kolena.

„Teď budeme čekat a číhat, že?“ konstatovala Ajna.

„Ano.“

„Nedostanou se k nám mezistropem?“

„Uslyšel bych je. A oni nebudou prohledávat budovu mezistropem - stavba je obrovská. V noci se nemohou mezistropem plížit bez světla, a to by je prozradilo.“

„Oh... Vy jste v čekání a číhání opravdu ten nejlepší.“

Otočil k ní nehybnou tvář s chladnýma, oříškově hnědýma očima. Neřekl nic.

„Sednu si k vám, ano?“

Přikývl. Dokonce vstal a připravil pro ni další sedátko z papírových svazků. V místnosti se rychle šeřilo. „Nebude vám vadit, když budu pořád něco povídat? Nemůžu si pomoci, víte? To asi ten strach.“

Neodpověděl.

„Budu mluvit úplně tiše. Je to lepší, než kdybych tady hystericky vřískala, ne?... Nedopověděl jste mi to o Pěnkavkovi. Kde jste k němu vlastně přišel?“

Myslela, že neodpoví. Mlčel dalších pět minut. Ale nakonec tichounce začal: „Před čtyřmi roky. Nevím přesně, co se tenkrát dělo. Náhle jsem se ocitl v Bornnu - bez vzpomínek, bez paměti, beze jména. Věděl jsem jen, že jsem důstojník císařské armády a že musím plnit rozkazy. Doprovázel mě Hal Hargo, a ten mi říkal, co mám dělat. Zvláštní. Vždycky jsem považoval Harga za část svého majetku... Ale byl to on, kdo mě řídil. Měl jsem hodnost majora i riderskou certifikaci, to všechno však pocházelo z mého předchozího života... Nasazovali mě do riskantních akcí, většinou mimo území Císařství, mimo civilizaci. Teprve teď to všechno začínám chápat. Testovali mě a zároveň se báli, že někde uvnitř procesorové jednotky dojde k chybě a já se změním ve vraždící monstrum... S Pěnkavkou mě dali dohromady velice brzo. Při pohybu mimo hranice Císařství se potřebujete domlouvat s domorodci, kteří mluví dávno zapomenutými jazyky. A Pěnkavka má na cizí řeči úžasný talent. Neuvěřitelný... Vytáhl jsem ho ze zapadlé putyky, kde se pokoušel upít k smrti. Šlo mu to těžko, protože v bitvě u Laramise přišel o játra a vyklonovali mu nová ze zbytku jeho vlastních... Byl úplně vyřízený, ale... neměl ze mne strach.“

Oggerd se odmlčel. Škvírou dveří náhle zazněla ozvěna hlasů. Rychlé kroky. Tlumené výkřiky. Dupot mnoha nohou. Další hlasy. Ajnina čirá hrůza se vrátila. Zatínala pěsti a bezhlesně se modlila, zatímco Oggerd, ucho přiložené ke škvíře nedovřených dveří, pozorně naslouchal.

***

Někdy v tuto chvíli se na zastíněné straně pyramidy pohnul Gowery. V uplynulém čase se pomaličku, oblečený v zelené bundě a s kapucou přetaženou přes hlavu, posunoval houštinou po ochozu. Slunce se blížilo k západního obzoru a on tak nějak cítil, že je na čase vyrazit. Za chvíli nastane tma a tohle byl kraj, který vůbec neznal. Jestli má dorazit na místo schůzky, musí to být za světla.

Zrovna se rozmýšlel, jak se bezbolestně spustit po srázu, když na pravé straně hrudníku ucítil zvláštní chvění. Něco mu vibrovalo v kapse. Sáhl tam a našel, utěsněný balíčkem tamponů, zvláštní předmět velikosti penálu, opatřený tlačítky s čísly. Celý aparátek se neslyšně chvěl, svítícím displejem se dožadoval pozornosti.

Bezdrátový telefon. A číslo na displeji patřilo, jak jinak, Dantemu Albrechtovi, zvanému Inkvizitor. Jenže Gowery se s ním nechtěl spojit, a i kdyby to měl v úmyslu, nevěděl by, jak aparát použít.

Po chvíli to Dante Albrecht vzdal, displej zhasl a vibrace ustaly. Gowery zastrčil aparát zpátky do kapsy. Provedl rychlou revizi obsahu dalších kapes a našel věci, které se obvykle vyskytují v dámských kabelkách - hřeben, teplé ponožky, svazek klíčů, zrcátko, tyčinku na rty. Načaté balení Pepinových keksíků. Pár miniaturizovaných kousků dámské garderoby... Trochu ho to rozveselilo.

Obhlížel terén a uvědomil si, že na východní straně není pastvina, ale udupaná tráva. Dokonce tam zahlédl zbytky nějaké rozebrané stavby. Zapsal tento fakt do svých paměťových buněk.

Pak odmotal od pasu dlouhý bič. Byla to hračka, která se však dala použít i jako nástroj nebo zbraň. Tento bič ze splétané kůže vyrobil před staletími skutečný odborník, Pěnkavka ho pak objevil a následně ukradl v jakémsi zapadlém muzeu.

Zaklesl koneček biče za kmínek křivé břízky, rostoucí na okraji pyramidového stupně. Poutko biče si pevně omotal kolem zápěstí. Začal se spouštět dolů. Dával si pozor, aby byl konec biče stále napjatý a aby se neuvolnil.

Splétané řemínky mu poskytly sotva čtyři metry. Když natáhl ruku a celý se položil na svah, nedostal se ani do jeho poloviny. Šmátral kolem sebe nohama, nechtělo se mu znovu kutálet dolů. Pak špička pravé boty narazila na vystouplý drn. Opřel se o něj, nadlehčil, pohnul pravicí, aby uvolnil bič. To se mu také povedlo, jenže vzápětí ztratil rovnováhu i oporu. Stihl se jen přetočit z břicha na záda. Jel dolů po zadku a silné kožené kalhoty jakž takž chránily jeho vlastní kůži. Než se stačil vzpamatovat, prolétl těch zbývajících osm metrů. Nohama se zapíchl do houští rostoucího na spodním ochozu. Spíš instinktivně, než že by to plánoval, využil pohybovou energii k tomu, aby se po hlavě vrhl do roští, obličej si při tom chránil předloktími.

Částečně v letu, v pádu i v běhu proklouzl pásem houštin a vypadl na druhé straně. Výška posledního stupně měřila sotva pět metrů, příkrý sklon už dávno zmírnily návěje hlíny u paty svahu. Pěnkavka klopýtl, upadl, chvíli se koulel po stránce. Škubnutí v pravici mu málem vytrhlo loket z kloubu a poutko se mu bolestivě zařízlo do kůže - řemen biče se nahoře zapletl do křoví.

Sykal bolestí, když se škrábal vzhůru, aby vyprostil bič. Cítil, že mu na zadku naskakuje obrovská podlitina a i z jiných částí těla se hlásily zatím blíže nespecifikované pohmožděniny.

O chvíli později už kulhavým během spěchal k západnímu okraji ohrady, k místu schůzky. Ze všech svých ubývajících sil se snažil kličkovat a využívat různých terénních nerovností i keřů. V zádech cítil svědění - tam bylo místo, kam jej zasáhne kulka. Ale nedělo se nic. Nikdo si ho nevšímal. Denní světlo rychle ustupovalo blížící se noci.

K okraji dobytčích ohrad to měl asi kilometr, ale blížil se k němu oklikou, a tak mu cesta trvala asi čtvrt hodiny. Vyhlížel, kde na něj čekají Norris a Baumann. Viděl jen kravince, vypasenou trávu, živořící křoviska s okousanými výhonky, blátivé skvrny rozdupané kravskými paznehty.

Pak zahlédl dvě nepatrné kupky sena. Pousmál se, zamířil k nim.

„Hele, Norrisi, někdo sem kluše," promluvila jedna z kupek germánštinou, s přízvukem obvyklým v chudinských čtvrtích. „Mám ho odprásknout?"

„Žádný střílení, blbče! Šéf říkal, že máme bejt nenápadný. Až proběhne kolem, sejmeme ho kudlou!"

„Čéče! To je ten šéfův mamlas! A má na sobě kabát naší Ajny!"

Baumann se zdvihl a začal si z výložek vytřásat stvoly dlouhé loňské trávy.

„Kde máš tu tvoji prostřiženou deku, blbe?" oslovil Goweryho přátelsky. „Málem jsme tě sejmuli. A kdes nechal Ajnu?"

„Dostali jsme se do průseru, hoši. Vaši madam jsem pozůstavil péči toho nejlepšího z nejlepších," zašklebil se Gowery do houstnoucí tmy. „A teď, pánové, se přesuneme támhle k těm domkům a pohovoříme s místníma."

„Někoho si za sebou přitáh, čéče," ukázal Baumann hlavní pušky. „Ňákýho skřítka."

Podél ohrady k nim spěchal vlasatý a vousatý muž ve vatovaném kabátku a rozdrbaných maskáčích. Přes prsa měl na řemeni zavěšenou pušku, ruce držel zdvižené k ramenům a ukazoval, že jsou prázdné. Vousy měl kučeravé, husté, spadající až na prsa - jako opravdový lesů pán.

Baumann s cvaknutím natáhl závěr své zbraně, kovový zvuk jasně zazněl chladnoucím vzduchem. Donesl se až k vousáčovi a ten zdvihl dlaně ještě výš. Nezastavil se však.

„Vypadá to, že se vzdává," podotkl Norris.

„Jo. Třeba sou tam ještě další takoví. Třeba se nám vzdají všichni, čéče."

Vousáč doběhl k nim, prstem pravice zašermoval ve vzduchu. „Dlužíte mi život, pane," vyhrkl směrem k Pěnkavkovi. „Měl jsem vás na mušce od chvíle, kdy jste začal ty ženský šaty věšet na křoví!"

„Vážně?" podivil se Gowery.

„Určitě," potvrdil vousáč ohavným nyxehafenským dialektem. „Mohl jsem vás odprásknout jako nic."

„Ah, nejsou žádné dokonalé plány," povzdechl si Gowery. „Jeden se musí spolehnout na svou šťastnou hvězdu. Vy se jmenujete Kármán, že? Lovec. Říkají vám Karbanátek. A proč jste mě, jak říkáte, neodprásknul?"

„Já už s těma šmejdama nechci nic mít. Chtěli jsme se jen postavit Wacovi, pane, nic víc!"

„Waco už to má taky za sebou."

„Jo? Ale pět dobrejch chlapů od nás to odskákalo."

Gowery si vzpomněl na lovce, kterého včera Oggerd sestřelil ze stromu. Na chlapíka, vlastnícího pušku jménem Maruschka.

„Chci se k vám přidat, pane!" vyhrkl vousáč. „Vím plno věcí, který vás budou zajímat - a řeknu vám je."

Gowery důvěřoval svému úsudku. Dokázal na první pohled odhadnout povahu i úmysly náhodně potkaných lidí. Tenhle vousatý lovec určitě nebyl špión nebo nastrčená volavka. Vyzařovalo z něj rozhořčení. „Jo? Vlastně - proč ne? Tohle je lovec z osady, pánové," představil vousáče Baumannovi a Norrisovi. „Kármán, zvaný Karbanátek. Dostal se do téhle šlamastyky náhodou. Myslím, že se mu dá věřit. Tak vítej na palubě, námořníku. A můžeš se rozpovídat. Posloucháme."

***

Ozvěna křiku a dupotu se přelévala v chodbách sem a tam. Teď se k ní přidružil i ječivý ženský hlas.

„Našli Markýzu," poznamenal Oggerd. „A vy jste se o ni tolik bála."

Poslouchal dál. Hluk se vzdaloval, pak ztichl docela.

„Bylo jich kolem deseti," dodal ještě válečník.

„To je hodně nebo málo?"

„Pokud je bude řídit schopný velitel, tak nás dostanou během hodiny, ještě než nastane úplná tma. Ale zdá se, že jim nikdo nevelí,"

„A co ten poručík Wolfi?“
„Ne, tohle nejsou vojáci. Jen narychlo sehnaní žoldáci.“
„A co v noci?“
„Nevím.“
„Vy nevíte? To je pro mne teda novina. Myslela jsem, že máte vypracovaný detailní plán.“
„Nevím, jestli je budu muset pobít. Počkám na Pěnkavkovu zprávu.“
„Jejda? Jestli je budete muset zabít? Nevěříte si příliš?“
„V noci je to velmi snadné.“
„Ah! Už si vzpomínám! Máte posílený světločivný nerv! Vidíte potmě jako kočka!“
Oggerd mlčel, minuty ubíhaly. Zaprášené regály se propadaly do tmy. A pak si Ajna s úžasem uvědomila, že válečník mluví. Pokračoval ve vyprávění, v odpovědích na její předchozí otázky.
„Tři měsíce jsem se probouzel ze sna, bez jména, bez paměti, bez minulosti. Bez vlastní vůle. Doprovázel mě pouze Hargo. Myslím, že jsem pro někoho vyřizoval nějaké špinavé záležitosti. Zabil jsem pár lidí, ale vzpomínky na tu dobu vidím jako v mlze. Pak jsem si začal uvědomovat sám sebe i okolní svět. Víte, madam, Hal Hargo nemá tak úplně lidské vlastnosti. Nepociťuje empatii, soucit. Jiné lidi vnímá jenom jako hmyz. Do značné míry je netečný k vlastní bolesti a nevšímá si bolesti cizí. Po většinu času je napůl pohroužený do svých vědeckých problémů. Ale cítil jsem, že ze mne má strach. I Hal Hargo se mě bál - a což teprve ostatní! Umírali hrůzou, sotva jsem se na ně podíval - a to i ti, které jsem viděl poprvé a nevěděli nic o tom, že mám v hlavě procesor. Ale Gowery se nebál. Přidal se ke mně a už zůstal. Myslím, že znovu získal chuť žít. Pomohl mi, abych znovu našel ztracené postoje a názory. Vrátily se mi vzpomínky. Některé.“
Užasle poslouchala.
„Chtěl bych vědět.“ pokračoval Oggerd, „kdo ve skutečnosti jsem. Chtěl bych znát své skutečné jméno."
„Jmenujete se Oggerd,“ hlesla. „Četla jsem vaše záznamy. Frekventant kadetní školy, mladý důstojník, nasazovaný do těch nejnáročnějších akcí. Kadet, poručík, kapitán, major. Skvělý velitel. Mnohokrát vyznamenaný - za statečnost před nepřítelem, za hrdinství. Přijatý do společenství riderů.“
„Ano. Tohle všechno vím. Vzpomněl jsem si. Ale co bylo před tím? A mezi tím?“
„Před čím? A mezi čím?“ nechápala.
„Před kadetní školou. A mezi mou... Mezi mými dvěma kariérami. Kariérou velitele a... kyborga.“ „Vím jen málo.“
„Chtěl bych to vědět: jak jsem žil před kadetní školou. Kdo a proč ze mne udělal kyborga. Myslel jsem, že mi to povíte.“
„Něco vím. Ale myslím, že vás to neuspokojí.“
***
„Ježíši Kriste,“ opakoval Gowery a hlas se mu třásl. „Ježíši! To není možné, tomu nevěřím!“
„Je to tak,“ ohradil se Kármán, zvaný Karbanátek. „Poblil jsem se, když je zabíjeli tou elektrikou. Jeden z nich pořád ne a ne chcípnout, tak ho přismahli nějakým hořákem! Ale co jsem mohl dělat? Byli by mě rozmáčkli jako mouchu! A ten vysokej chlap v hábitu, ten čaroděj, jak ten se v tom vyžíval. Natáhl levačku a řekl ZEMŘI!“ pokusil se Kármán o jistou dávku patetičnosti. „Z ruky mu vyletěl blesk a spálil tomu nešťastníkovi kůži na uhel!“
„Ah!“ vyhekl Gowery. „To on umí. Včera jsem to viděl na vlastní oči.“
„Sejmuli by i mě, ale včera jste je u pevnosti pěkně zmáčkli! Nechali mě být jen díky tomu, že už je jich tak málo!“
„To je k zblití,“ vyhrkl otřesený Baumann. „Zavoláme šéfovi a dáme se do nich.“
„Ještě ne,“ zarazil ho Gowery. „Ještě je brzo. Pustíme se do nich, ale později v noci. Teď si chci ještě popovídat s místníma lidma. Musíme dát Oggerdovi ucelené informace.“
„To asi nepůjde,“ ozval se Kármán. „Jak jsem si všiml, ve vesnici je hlídka. Čtyři nebo pět lidí,“
„Řekl jsem popovídáme si s místníma. A jestli je tam nějaká zkurvená hlídka, tak má prostě smůlu!“
„Je čas pro pomstu,“ přidal se Norris. „Hodina pomsty,“ kývl Gowery. „Hodina pomsty udeřila. Myslím, že dneska poruším pár dobrých předsevzetí.“
O dvacet minut později se připlížili ke krajnímu domku, tma houstla jako hrachová kaše, jen nad západním obzorem zůstával proužek hrající žlutou, červenou a oranžovou barvou. Dívali se na temnou postavu, která se odlepila od srubové stěny a vykročila směrem k nim. Nezahlédla je však. S lokty opřenými o pušku, zavěšenou na řemeni přehozeném přes šíji, pozorovala barvy nad obzorem.
V posledním světle odcházejícího dne zahlédl Gowery lesklé cvočky zdobící žoldákův obličej. Zdálo se, že má v každé líci zaražené tři, symetricky rozmístěné pod lícními kostmi. Takováhle móda se v posledních letech rozmohla mezi bornnskými a frankofurthskými grázly. Kdyby byl tenhle opiercinkovaný týpek přišel s Lilienthalem k havarovanému letadlu, byla by se bitva odehrála už tam.
Pozorovali ho ze vzdálenosti čtyřiceti metrů, rozpláclí na olysalé zemi.
„Já to s ním vyřídím,“ vydechl Gowery.
„Nechceš to nechat nám, čéče?“
„Jdu tam a vyřídím ho!“
Po břiše se začal posunovat vpřed. Pak se ocvočkovaný grázl přestal kochat barvami, protože slunce zmizelo. Otočil se, volným krokem se vracel ke srubům. Gowery se zdvihl a tichounce se rozběhl za ním. Baumann a Norris ho bezhlesně sledovali, stejně nemohli dělat nic jiného.
Gowery se dostal ozbrojenci tři kroky za záda. Pak mávl rukou, splétaný bič vyrazil vpřed jako útočící had.
Dokázal švihnout bičem zcela tiše. Ozvalo se jen plesk, jak koneček narazil do ozbrojencova zátylku, doprovázené chřupnutím prvního krčního obratle, zvaného atlas.
Ocvočkovaný grázl se s žuchnutím složil do trávy. Ze stínů vyběhl jiný ozbrojený chlapík. „Heini?“ zeptal se. „Kde

jsi?“

Konec biče mu prolomil hrtan a rozmačkal hlasivky. Muž se chytil za hrdlo a pokusil se křičet, nebo alespoň zachrčet. Nepodařilo se mu ani jedno, ani druhé. Z temnoty se zhmotnil Gowery, přišlápl muži nárt a švihl otevřenou dlaní zdola nahoru. Rozrazil ruce, jimiž si chlapík tiskl zraněné hrdlo, prudce zasáhl špičku brady a zvrátil ji vzhůru. Ozvalo se zapraštění lámaného vazu.

Stál nad dvěma mrtvými a zhluboka oddechoval.

„To byla čistá práce, čéče,“ ozvalo se mu za zády.

„Dodělejte to,“ zachraptěl. „Ale nesmíte ublížit nikomu z místních - musejí nám důvěřovat! Potřebujeme od nich informace!“

„Jasný, brácho. Jdeme, Norrisi. Hele, Karbanátku, půjč mi tu tvoji flintu.“

Baumann vzal lovcovu pušku. Zaškubal závěrem a vyházel z ní náboje. „Tady máš,“ podal ji zpátky Kármánovi. „Takhle to bude lepší. Eště bys spustil palbu. Pamatuj -všechno musí jít potichu.“

Kármán zašeptal: „Ale já -“

„Ticho buď a merkuj, co děláme my. Potichu, hlavně potichu!“

Plížili se mezi sruby a skrývali se ve stínech.

Z otevřených dveří svítilo světlo a zaznívaly nějaké hlasy: „Do prdele, tři krále na ruce a je mi to stejně na hovno. Ty seš určitě smluvenej tady s tou sviní, Červe! Kouká mi do karet a dává ti znamení!“

„Ale hovno. Seš na řadě a rozdáváš!“

„Seru na takovou hru! Radši se pobavím tady s tou mrchou!“

„Prosím, pane -“ Ve velké místnosti seděli za dřevěným stolem dva žoldáci s různě poletovanými a ocvočkovanými obličeji. Před nimi ležely karty i hromádky hracích známek. A ovšem i zbraně - poloautomatické pušky bez pažeb, vybavené jen ramenními opěrkami.

Třetí žoldák držel pod krkem vyhublou ženu v šatech z podomácku tkané látky, tiskl ji ke srubové stěně a špičkou nože se jí snažil nakreslit na obličej nějaký obrazec. „Tak co, svině, přiznáš se, že Červovi napovídáš?“

„Zábava skončila, hoši,“ usmál se přes hlaveň pušky Baumann.

Žoldáci se otočili ke dveřím a uviděli Baumanna, Norrise i Karbanátka, jak stojí proti nim se zbraněmi připravenými ke střelbě.

Nezdálo se, že by je to nějak zvlášť vyděsilo.

„Co si myslíte, že děláte?“ zeptal se ten, kterému říkali Červ.

„Ruce dál od kvérů, hoši,“ usmíval se Baumann. „Žádný hlouposti a všechno bude fajn. Tak, fešáku, přestaň obtěžovat tu dobrou ženu. Ještě ten nůž kdyby sis odložil.“

Kármán těkal očima z jednoho na druhého. Takováhle konverzace se mu zdála příliš přátelská.

Norris mlčel a rychle dýchal otevřenými ústy.

„Dobrý, hoši, určitě se spolu dohodneme. Postavte se nosánkama ke zdi, tak, ruce kdybyste si sepnuli za hlavama... Žádný zbytečný hrdinství a všechno bude v čajku. Vy tu ste kvůlivá prachům a my taky. Dohodneme se, žádnej strach.“

Žoldáci se otočili tvářemi ke srubové stěně, ruce sepjali v týlu. Stáli uvolněně. Strach, pokud vůbec kdy nějaký měli, z nich opadával.

Norris nasadil na hlaveň své pušky bodák. Obešel stůl a vrazil čepel do zad muži, který před tím ohrožoval ženu dýkou. Zasáhl ledvinu a pootočil čepelí v ráně. Pak bodák vytrhl. Druhý muž sebou škubl a Norris mu zarazil ostří pod žebra.

Třetí, ten, jemuž říkali Červ, skočil ke stolní desce se zbraněmi. Baumann mávl puškou jako kyjem a zasáhl ho pažbou do hlavy.

Pak oběhl stůl a mlátil pažbou do bezduchého Červova těla, dokud ho Norris a Gowery neodtrhli.

***

„Táta z toho byl tenkrát vyřízenej. Předvedli vás na zasedání Rady. Prý: kyborg, voják budoucnosti.“

„Kdo provedl operaci? Kdo to naplánoval? Připravil? Byl to Hal Hargo?“

„Ne, ten určitě ne. Nikdo z Císařství, Vím jen, že to zařídil váš dobrý přítel, polní maršál Hayek. Zkyborgizovali vás úplně zdarma. Prý jako ukázku, jako signální vzorek.“

„Ale někdo mě musel operovat! Kdo?“

„To táta nevěděl. Ale strejda Albrecht mi jednou řekl, že to byl ďábel, kdo z vás udělal napůl stroj.“

„Ďábel?“

„Ano, Oggerde. Tak to řekl. Ďábel nám přišel nabídnout dar.“

„Tomu nerozumím.“

„Strýček Albrecht je hluboce věřící člověk. Jestli mluvil o ďáblovi, myslel skutečného ďábla.“

„Nic takového neexistuje,“ odsekl Oggerd. „Ani bůh, ani ďábel. Ale ta věc v mé hlavě je skutečná! Žil jsem bez ní a někdo mi ji tam dal - před čtyřmi roky. Chci znát pravdu.“

„Pravda je ta, že před čtyřmi roky, na zasedání Rady, polní maršál Hayek představil nový typ bojovníka. Vás. Kromě jiného tehdy nabídl, že může zajistit celou armádu kyborgů. Neprozradil, kdo provedl vaši kyborgizaci, ale jak se zdá, strýček Albrecht to věděl. Někteří členové rady žádali vaši okamžitou likvidaci, například můj táta. Ale strejda Albrecht byl rozhodně proti. To on vám zachránil život, jinak by vás nechali zabít. Navrhl postup, s nímž nakonec ostatní souhlasili. Měl jste být odzkoušen v nestandardních podmínkách, pokud možno mimo území Císařství. Nasazován do sebevražedných akcí. Přidělili k vám Harga, aby hodnotil vaše reakce. Byl pověřený vypracováním závěrečné zprávy... a pitvou po vaší smrti. Nikdo nevěřil, že obstojíte...“

„To byl projekt Kyklop“ poznamenal tiše Oggerd.

„Ano. A trvá stále. Už čtvrtý rok.“

„To znamená, že mi Hargo nepomůže.“

„Nepomůže v čem?“

„Doktor Gries mi řekl, že vibrační granát poškodil mou procesorovou jednotku...“

„Doktor Gries je blbec. A jaký má choutky! Když mě aranžovali do tý jeho zablešený postele a polejvali kečupem, málem jsem se poblila... No, jenom díky Griesovi jsme se konečně dostali na správnou stopu...“

„Cítil jsem Hargovu přítomnost. A měl jsem záchvaty, když zmizel...“

„Možná to souvisí s tím, že se vám chtěl podívat do hlavy...“

„Podívat do hlavy?“

„Než jsme sem vyrazili, nakoukla jsem do vaší složky, strejda Albrecht ji měl na stole. Hargovi už nestačilo jenom vás pozorovat. Chtěl monitorovat mikroimpulzy mezi procesorem a vaším mozkem -“

Oggerd se prudce nadechl.

„Co je?“ zeptala se ho.

„Přístroj na čtení myšlenek! To mi bude muset Hargo vysvětlit!“ „Přístroj na čtení myšlenek?“

„Ano! Hargo ho začal sestavovat před půl rokem, krátce po tom, co jsme se vrátili z Pobaltí. Pěnkavka se tomu tehdy hrozně smál!“

Cítila, jak se Oggerd chvěje, zřejmě hněvem.

„To mi Hargo bude muset vysvětlit. Prodělal jsem několik záchvatů. Choval jsem se jinak, než bych si přál. Provedl jsem věci, za které se stydím...“

Pak se odmlčel. Šero se měnilo v neproniknutelnou temnotu, alespoň pro Ajnu. Věřila však, že Oggerdovy oči vidí stejně jasně jako za bílého dne.

Přitiskla se k němu blíž, položila mu dlaň na nahé předloktí. „Vám není zima?“ zeptala se. Neodpověděl. Ale ona věděla, že jemu zima není, a nesouvisel s tím žádný mikroprocesor. Oggerd byl prostě otužilý, odolný bojovník.

„Támhle je ta Goweryho přikrývka,“ kývl. „Hoďte si ji přes ramena.“

„Jak jste poznal, že se vás Gowery nebojí?“ zkusila jinou otázku.

„Tykal mi. Od samého začátku mi tykal.“

„Já... já už se tě taky nebojím, Oggerde,“ přitiskla se k plastikovému pancíři.

Tmou se mihl slabý odlesk v jeho očích, jak se po ní ohlédl. „Co to děláte?“

„Nelíbím se ti snad, Oggerde?“

„Nesmíte mě vyrušovat! Teď už je tma, jsme ve výhodě, ale nesmíte mě rušit!“

Poodtáhla se, dlaň však nechala na jeho předloktí. „Promiň, Oggerde... Víš, chtěla jsem ti jen říct... Až bude po všem, uděláme si na sebe čas. Jen ty a já. Jak dlouho už jsi nespal se ženou, Oggerde?“

Mlčení. „Nelíbím se ti? Prohlédl sis mě dostatečně tam v tom bazénku? Nemám co skrývat, jsem dobře narostlá, souměrná, bez viditelné vady... A slibuju ti, že až tohle skončí -“

Z Oggerdova hrdla se ozvalo cosi jako slaboučký smích. Užasla. „Ty se mi směješ, Oggerde?“

„Já vím, proč takhle mluvíš, Ajno.“

„Ty že to víš?“ Ani si neuvědomila, že jí začal tykat a oslovovat jménem.

„Ano. Gowery tomu říká sliby bohům. Když je někdo ve velkém nebezpečí, pokouší se podplatit osud. Slibuje: když vyváznu, zapálím svíci v chrámu. Obětuji tučného berana a jeho maso spálím na oltáři. Vybuduji nový svatostánek.“

Rukou v kožené rukavici se dotkl její tváře: „Ale klidně můžeš povídat dál.“

Nejdřív se chtěla urazit, pak v ní převládla zvědavost: „Máš vůbec nějaké zkušenosti se ženami?“

„Jistě, nějaké ano.“

„Ale za poslední čtyři roky nic - že je to tak? S tím musíme něco udělat! Musíš to dohonit! Celé čtyři ztracené roky! Takže jak je to: líbím se ti? Chceš se se mnou pomilovat? Nebo nechceš?“

„Líbíš se mi a chci se s tebou pomilovat.“ zašeptal. Ruka v kožené rukavici stiskla její dlaň.

Ou, do psího ucha, prolétlo jí hlavou. Teď nás tady oba zabijou jen proto, že držel mou něžnou ručku a sundal prst ze spouště...

Nedokázala si však pomoci, šeptala dál. „Nechci ti zůstat na krku, Oggerde, vůbec ne. Jenom ti chci nějakým vhodným způsobem poděkovat za to, žes mi zachránil život.“

„Až ti zachráním život.“ opravil ji. „Myslím, že pak bude takové poděkování, o kterém jsi mluvila, docela přiměře-“ Hlavou se opírala o jeho rameno, a tak zaslechla slaboučký signál, spíše jen vibraci, ohlašující, že se někdo domáhá hovoru pomocí krátkovlnné vysílačky v Oggerdově límci.

Oggerd si zastrčil sluchátko do ucha, stiskl přepínač a zahlásil se: „Slyším!“

„Oggie! Pro Krista, Oggie! Markýza, Lilienthal i ten tvůj poručík Wolfi - to jsou takový svině, že si to ani nedokážeš představit!“

***

Gowery téměř plakal. „Víš, jaká je nejlepší lež, Oggie? Nejlepší lež v sobě má devadesát procent pravdy. A přesně takhle nám to naservírovali. Pravda je, že se tady přes dvě stě let udržela komunita zemědělců. Objevili je před dvaceti roky, když začali připravovat Projekt Baltinik. Pravda taky je, že po krachu projektu tady zůstalo asi čtyřicet dělníků a techniků, mužů i žen. Těžkej vzduch je opravdu odřízl od Nyxehafenu a zmasakroval stáda volně žijícího dobytka. Noví osadníci se neměli s místníma moc v lásce, ale nakonec spolu dokázali vyjít. Je tady jedno jméno, Oggie. Franz Helbich, stavbyvedoucí. To on prošmejdil dům na skleněný hoře, kterej byl pro původní místní zemědělce něčím jako zakázaným příbytkem bohů. Franz Helbich a jeho parťáci zprovoznili všechny ty kolektory, nádrže na dešťovou vodu a destilační

přístroje. Oggie! Sandra a Lilienthal se tu objevili loni v létě, aby si to omrkli. Vrátili se pak letos, začátkem února, a s nima rota zabijáků! Oggie? Jsi tam vůbec ještě? Přepínám.“

„Jsem tady. Poslouchám. Povídej dál. Přepínám.“ „Takže sem přišli s jediným cílem: vybudovat základnu pro šmelení s marťanama! Pár místních rovnou popravili - a byla to prý poprava veřejná a hodně pomalá. Zbytek lidí od projektu Baltinik nastrkali do vězení ve skleněný hoře. Někteří prý to přežili a jsou tam dosud. Oggie! Sebrali místním všechno jídlo, všechny zásoby a všechno to sežrali sami! Nechali je hladovět, umírat hladem! Bylo jim to jedno! A Oggie - ty čtyři nešťastníky, které nám ukázali mrtvé, odpravili oni sami! Rozumíš? Lilienthal a Sandra! Když přiletělo letadlo a nouzově přistálo do pole, uviděli z kopce, jak se přibližujou světla našeho nákladňáku. Věděli, že jim šlape na paty kontrarozvědka a vymýšleli, jakou historku by nám pověsili na nos! Netušili, že sem dorazí jen tři obejdové a z toho jedna ženská! Vytáhli čtyři vězně a prostě je uškvařili elektrikou! A Oggie! Teď mě dobře poslouchej! Žádný druhý létající talíř nepřiletěl! Hal Hargo je pořád ještě tady! Slyšíš? Přepínám!“

„Hargo tu není,“ zachraptěl Oggerd. „Není tu. Cítil bych ho!“

„Ne! Je tady! A já dokonce vím kde! Při východní straně pyramidy je vchod - tam žili Franz Helbich a ostatní z Baltiniku. Nebo myslíš, že se jim chtělo každej den štrádovat nahoru a dolů po schodech? Ne, žili v pyramidě, pěkně stranou od místních, ale vchod měli dole. Pak přišla Sandra a Lilienthal a zabrali jejich bydlení pro sebe. Buď si jistej, že tam teď schovávají Harga i pár těch marťanů. Nějaké další dotazy? Přepínám.“

„Kolik lidí je proti nám?“

„No, Oggie, je to něco mezi dvacítkou a třicítkou a vypadá to jako pestrá směska. Jsou tu především odporní sadističtí zabijáci, ke kterým Sandra zřejmě přišla během svého působení v Markýzině salónu. Naprosto bezskrupulózní prasata. Šestnáct městských gaunerů.

Pak je tu pár chlapů od Vitautase Frosta, zřejmě víceméně slušní chlapi, žoldáci, kteří se nechali navézt do pěkného průseru, včera se jich pár dostalo do letadla. Sandře se to jaksi vymklo z rukou, takže se sem pokusila stáhnout všechny své agenty i spojence. Byla to Sandra, kdo vezl Harga z Nyxehafenu, včera v noci sem doletěla talířem. Čilá potvůrka, co? Jenže tam u pevnosti jste rozstříleli většinu jejích žoldáků na kousky. Mimochodem, přidal se k nám jeden z těch lovců z osady, Karbanátek Kármán.

No, a poslední partou jsou Wolfiho vojáci. Kolik jich má? To nevím, pár. Pět, šest, nevím. Pár. Oggie! Už jsem to zjistil! Víš, kdo zajišťoval vojenskou ochranu projektu Baltinik? Kapitán Hayek, nynější polní maršál! To on zpackal průzkum, to on je zodpovědný za krach projektu, kvůli němu sem vhrknul těžkej vzduch! A víš, co je ironie? Tolik lidí přišlo o život! Ti, kteří přežili, jsou prokletí, poznamenaní! Jen kapitán Hayek, Markýzin papá Hayek, si dál budoval kariéru a dotáhl to až na polního maršála. Oggie! Vlítneme na ně a pobijeme je do jednoho! Přepínám!“

„Pěnkavko? Vy už jste někoho zabili?“

„Dostali jsme pět těch hajzlů, Oggie, dva jsem sejmul vlastníma rukama. A zbytečně se nediv, tady není čas na ohledy.“

„Pěnkavko! Žádnou ukvapenou akci! Ještě je brzo!“

„Jasně, Oggie. Hele, kde jsi? Už ses přesunul? Sandřini zabijáci mají psa, obrovskou lidožravou bestii, cvičenou na lov lidí! Tak bacha! Snadno tě vystopuje! Ještě něco? Přepínám.“

„Zůstanete tam, kde jste, Pěnkavko! Budete čekat! Rozumíš? Potvrď příjem a odhlaš se.“

„Potvrzuju a končím. Ale, Oggie, pobijeme je - ještě než vyjde slunce.“

Oggerd vypnul vysílačku. Ajna se k němu tiskla, dotýkala se tváří jeho krátkých vousů, a tak slyšela všechno, co se povídalo. Při zmínce o psovi se jí znovu něco pohnulo ve střevech. Strach.

„Mají psa,“ konstatovala roztřeseným šepotem.

„Ano.“

„To je špatné?“

„Ne.“

„Nevěříš si trochu moc, Oggerde? Pes vidí i slyší ve tmě stejně dobře jako ty a možná i lépe. A pokud mají nějakou obrovskou dogu, která ti skočí po krku -!“

Oggerd přikývl: „Je pravda, že válečný pes je mnohem horší protivník než člověk, zvlášť ve tmě. Vždycky jsme museli počítat s tím, že nepřátelé použijí psy. Gowery už dříve vymyslel píšťalku proti psům, Hal Hargo ji propočítal, nechal vyrobit a odzkoušel. Mám ji s sebou. Výhoda nepřátel se změní v nevýhodu.“

„Protipsí píšťalku?“

„Ano. Vydává tak vysoký zvuk, že už ho neuslyšíš. Ultrazvuk.“

„Ale pes ho uslyší!“

„Ano. Ta píšťalka je zbraň. Nevím, jak bych ti to vysvětlil... Pes ucítí bolest.“

„Oh... Ty počítáš se vším...! Co budeme dělat?“

„Chtěl jsem se vypravit na průzkum a nechat tě tady. Ale jestliže mají psa... Musíme počkat, až přijdou.“

„Nechal bys mě tu? Zbláznila bych se strachem. Takže budeme čekat a číhat, že?“

„Ano. Oni nespěchají. Poučili se.“

Uvědomila si, že tma není úplně temná. Zrcadlový systém přenášel odlesky hvězd i nebeských těles. Čerň se střídala s temnou šedí a poskytovala alespoň základní prostorovou orientaci. Strop mihotal šedavými stíny.

Zavřela oči. Přitáhla si k tělu ještě těsněji vlněnou látku Pěnkavkova ponča.

ŠESTÝ DEN:
JEDOVATÝ DECH

Zdál se jí sen, ale když se s trhnutím probrala, nemohla si ho vybavit. Uvědomila si, že se nekontrolovatelně třese zimou. V náhlém záchvatu paniky se rozmáchla oběma rukama, narazila na hrbolaté stěny. Zašustilo to. Než mohla vykřiknout, ruka v silné rukavici jí zakryla ústa: „Tiše, Ajno!“

Přestala se zmítat. Uvědomila si, že leží v jakémsi hnízdě z naskládaných papírových štosů. Oggerd pro ni připravil postel z papírových balíků, uložil ji na ni a pak ji ještě obložil nízkou zídkou z papíru. Nakonec ji přikryl Goweryho dekou.

Rázem byla vzhůru. „Spala jsem?“ vyhrkla polohlasem, ale rukavice zdusila většinu zvuku.

„Tiše, jsou tady.“

Na okamžik propadla panice. Chtěla ječet a křičet hrůzou, ruka v rukavici jí však neprodyšně uzamkla ústa.

„Uklidni se. Klid.“

Uvědomila si, že Oggerd mluví nějak divně. Proti šedému stropnímu sklu zahlédla část jeho siluety. V ústech jako by měl dlouhé cigáro.

Její pohyby ochably a Oggerdova ruka se stáhla. Ajna se zaposlouchala do nočního ticha, které bylo plné drobných zvuků. Praskání materiálu, šumění vody v trubkách, šustění papírů, kterými byla obklopena. „Spala jsi dlouho, Ajno. Už je po půlnoci.“ „Do psího ucha,“ uklouzlo jí, „Oni nás našli?“ „Ne, o tomhle nemluv. Spala jsi. Mluv dál.“ „Do psího ucha... Jak jsem mohla usnout?“ Co tímhle Oggerd sleduje? Návnada! pochopila. Tenhle tichý hovor má být návnada! Zabijáci už se poučili z chyb, dřepí za rohem, čekají a číhají, Oggerd je chce vyprovokovat k útoku!

„Auauau...“ zaúpěla z toho poznání. Pokusila se postavit, ale Oggerd ji zarazil: „Lež. Zůstaň schovaná za těma balíkama.“

Ano. Tohle byl jeden z účelů. Obestavět ji balíky papíru, kterými neproniknou kulky. Vyrobil pro ni postel, uložil ji, obestavěl ji štosy papíru... a ona se vůbec neprobudila. „Jak jsem mohla takhle spát? Tady?“

Vzápětí, k jejímu úžasu, se Oggerd tiše pustil do vyprávění: „Před necelým rokem, loni v létě, jsme s Hargem a Pěnkavkou vyřizovali nějaké úkoly v Pobaltí. Dostali jsme se hluboko do neosídleného území... tedy neosídleného lidmi. Ale na tom nezáleží. Osvobodili jsme nějaké kolonisty, kteří tam uvázli, potřebovali jsme uniknout, utéct, projít podzemím.“ Mluvil divně a nepůsobila to jen ta píšťalka, zasunutá v jeho ústech. Zůstával stále nadechnutý. Nechával si v plících co nejvíce vzduchu. Aha, napadlo Ajnu, ono nebude tak snadné profouknout tu píšťalku.

„Šel jsem jako první, prošlapával jsem cestu a nechával za sebou značky. Ostatní mě měli následovat po asi deseti hodinách. Nařídil jsem jim, ať si odpočinou, ať se prospí. Jeden z nich byl takový veliký tlusťoch. Baruzzi. Jmenoval se Baruzzi. Silný chlap. Měl dřevěnou nohu, ale dokázal s ní ujít víc než jiní, zdraví lidé. Gowery mi pak vyprávěl, že tenhle Baruzzi před nebezpečnou cestou, plnou nástrah a pastí, usnul. Usnul tak, že ho nemohli probudit. I když ho pak postavili na nohy a vedli ho, pořád ještě napůl spal. Spal v chůzi. Gowery říkal, že u něj zřejmě došlo k nějakému nervovému zhroucení. Baruzzi měl takový strach, že jeho podvědomí odmítlo uvést mozek do bdělého stavu.“

V praskotu konstrukce i v šumění vody vyvstaly další zvuky. Dvojité kovové klepnutí, klap, klap. Zafunění.

Zafunění velkého psa.

„A jak to dopadlo?“

„Došlo k boji, Gowerymu propíchli plíci a -“

Zvuk protipsí píšťalky nebyl slyšet. Jistě. Ale byl cítit.

Ajně jako by někdo přejel pilníkem přes kořeny zubů. Zaječela, ruce jí vystřelily k hlavě. Zároveň se na chodbě ozvalo zběsilé psí zavytí. A pak už se všechny zvuky slily do jediné obludné kakofonie.

Záblesky, burácení výstřelů.

„Běž, Pluto! Vem si je!“

Houuuuuu! Chodbou prolétla světlice, narazila do dveří na konci slepé chodby, rozprskla se do několika ohníčků.

Ajna vidí rozevřené dveře, před nimi Oggerda, ležícího na zádech na podlaze, jak obouruč střílí vzhůru, kamsi do stropu.

„Svině! Ty svině!“ řve někdo v chodbě.

A jiný hlas: „Ježíši! Zasáhli mě! Ježíši!“

Záblesky vyšlehávající z hlavní. Oggerd, v jedné ruce pistoli a ve druhé revolver, se vleže na zádech posouvá do chodby a mačká spouště.

Pištění odražených kulek.

Řinčení skleněných střepů, padajících na dlažbu.

Rudé světlo z roztříštěné světlice.

Ajna vidí temný obrys pootevřených dveří a za nimi plápolání ohníčků. Takhle vypadá peklo, napadá ji. Jako by její myšlenka obživla: mezi zárubněmi se zhmotňuje pekelný pes. Obrovský, sípající, z mordy mu kane červená pěna.

Ne, není to pěna, ale krev.

Prásk! Prásk! Prásk! burácí chodbou. Pes se vzpíná na zadních, chvěje se v předsmrtné křeči, bezhlesně se hroutí na zem.

„Karole! Ježíši Kriste! Nenechávejte mě tady! Karole!“

Prásk! Práskpráskprásk!

„Chcípni! Chcípni!“ ječí kdosi fistulkou.

Ticho.

„Hej! Ať jste kdo chcete, už tady není nikdo naživu!“ zní chodbou stařecký, pištivý hlas. „Posledního hajzla jsem dorazil!“

Ticho. Jen kovové zvuky, zní to jako cinkání nábojnic, vysypávaných z bubínku revolveru, jako dorážení zásobníku do pistole.

Ticho.

Ticho a nějaký hovor.

Oggerd stojí ve dveřích, zezadu nasvícený dohasínajícími plamínky roztříštěné světlice.

„Ajno?“

Překračuje psí tělo a shýbá se pro pušku, postavenou vedle dveří. Za ním vchází nějaký další člověk. Obrys jeho hlavy je rozježený, vlasatý a vousatý.

„Tohle je pan Franz Helbich,“

„Už dávno mi nikdo neřekl pane,“ zasípal muž, hlas měl slabý a stařecký. „Musíme se rychle vrátit do vězení - než tam Markýza povraždí všechny ostatní vězně.“

„Vrátíme se,“ přikývl Oggerd. „Říkáte, že dva z těch, co byli s vámi, utekli?“

„Karol odtáhl Prospenta, ten měl něco s nohou. Asi nebudou daleko.“ „Podívám se po nich. Ajno? Tady máš revolver. Pane Helbichu, sedněte si sem. Nehýbejte se, prosím. Ajno, opatrně, kohoutek je natažený. Hned se vrátím.“

„Jistě, opatrnost především,“ poznamenal starý muž.

Oggerd zmizel.

„Vy jste tu zůstal po krachu projektu Baltinik?“ zeptala se Ajna starce. Světlice už téměř dohořela, ale v záři lesklých stropních zrcadel jakž takž viděla jeho siluetu.

„Tak jest, dámo. Od toho kardinálního průseru s těžkým vzduchem.“

„Žili jste tu úplně odříznutí od civilizace - to vám nevadilo?“

„A co jsme měli dělat?' povzdechl hořce starý muž. „Ten parchant Hayek hodil všechnu vinu na nás. Dobří přátelé nám vzkázali, ať zůstaneme tam, kde jsme. Těžkej vzduch nás naštěstí odříznul od Nyxehafenu. V těch prvních letech, než některé z průseků znova zarostly, se prohánělo snad až k moři.“

„Mohli pro vás doletět zepelínem,“ namítla Ajna.

„No, mohli to udělat, ale neudělali. Asi neměli žádnej zvláštní důvod. Možná to tak zařídil Hayek.“

Cítila úžas z toho, jak v noci plné umírání, v blízkosti zabitých lidí, probíhá takovýhle lehký společenský hovor. Ani stařík se nezdál být úplně v pořádku, hlavou mu pocukával pravidelný tik.

„To Hayek o tomhle místě řekl Markýze.“

„Ah! Všechno to bylo dost dobrý, dokud sem nepřišla ta svině a její kamarádíček Lilienthal. Od tý doby mě drží pod zámkem. Stejně jsem se ale měl líp než ostatní chlapi. Lilienthal s Markýzou mě potřebovali. Já vím o tomhle skleněným baráku všechno... A pak přišli dneska v noci, že přej musím s nima. Mysleli, že jste se zavrtali někam do chodeb. Chtěli, abych je vedl. Jinak přej mě daji sežrat psovi. Stejně vás Pluto vystopoval jako nic, popošli jste sotva o padesát metrů! Říkal jsem si - už je po vás. Za rohem jsme poslouchali, jak si povídáte, chlapi nevěděli, jestli tam mají vlítnout, nebo pustit Pluta. Karol chtěl psa šetřit a říkal vlítnout... Drželi mi u krku břitvu, kdybych chtěl křiknout a varovat vás... Pak se najednou Pluto zbláznil. I já jsem cítil takový škubnutí v hlavě.“

„Jo,“ přitakala Ajna. „Oggerd zapískal na takovou zvláštní píšťalu. Já jsem myslela, že mi to vyžene zuby z dásní,“

Starý muž se opatrně zeptal: „Včera v noci odvedli Filipa, Bruna, Veverku a Baryka - nevíte, co se s nima stalo? Zabili je?“

„Je mi líto. Ti čtyři jsou mrtví,“

„Ah...“

Mlčeli.

Z chodby se ozvalo táhlé zaječení, „To byl Prospent!“ zachichotal se spokojeně stařec. „Tak už i Prospent skončil. Ti parchanti! Ti se ale divili, když od stropu začalo pršet olovo!“

„Začalo pršet olovo?“

„No jistě, ten váš parťák má za ušima, madam. Střílel do stropu a kulky se odrážely za roh. Osm jich bylo se mnou - a už zbývá jenom Karol.“

„Nezbývá nikdo,“ řekl ze ztemnělé chodby Oggerd.

„S panem Helbichem jich šlo osm,“ počítala nahlas Ajna. „Čtyři jsi dostal odpoledne, dalších pět zlikvidovali moji chlapi s Pěnkavkou. Ten Karbanátek se přidal k nám. Kromě Sandry a Lilienthala jich zřejmě už moc nezbývá.“

„Ah? To je dobrá zprava!“ ožil Franz Helbich. „Ale stejné musíme co nejrychleji do vězení, než bude pozdě! Ta ženská, pane, ta snad ani není člověk!“

***

Cesta by jim za dne a bez rizika napadení trvala slabých třicet minut, ale Oggerd nedůvěřoval Ajniným výpočtům. Někde v temnotách se mohl skrývat zapomenutý Markýzin zabiják, žoldák od Vitautase Frosta či voják z buldočí kompanie. Šli pomaličku, drželi se stěn, co chvíli se zastavovali a poslouchali zvuky noci. Bylo půl druhé, když se vydali na cestu, a teprve před třetí hodinou se po zaprášených vnitrních schodištích dostali o dvě patra níž, do místnosti, kde Markýza a Lilienthal shromáždili zajatce.

Vězení se nacházelo při severním plášti pyramidy, skleněné tvárnice do něj propouštěly trochu světla nočních těles. Oggerd rozsvítil baterku. Z páchnoucích přikrývek se zvedali na kost vyhublí, vousatí a vlasatí muži se zapadlýma očima. Ajna jich napočítala sedm.

Zírali do světla. Franz Helbich, téměř bez sebe, chodil od jednoho k druhému a vysvětloval jim, že záchrana už přišla. Nezdálo se, že by chápali, co to povídá. Pak se jeden z nich probral ze šoku a vykřikl: „Co moje rodina? Moje žena a děti? Jsou v pořádku?“

„Tiše, Rufusi, tiše,“ uklidňoval ho Helbich. „Ještě není dobojováno...“

Místnost kdysi sloužila jako sklad cvičebního nářadí. Stály v ní různé gymnastické kozy, kladiny, bradla, ležely tam rozpadlé žíněnky. Rukojeti činek se už dávno vlastní vahou zapekly do stojanů. Na jedné stěně dosud visela dvě

porcelánová umyvadla a zřejmě byla funkční. Jen díky vlažné dešťové vodě, vytékající z kohoutků, se vězňům podařilo přežít dlouhých padesát dní.

Vězni byli zajištěni jednoduchým způsobem - každý z nich měl kolem nohy obtočený řetěz, zamčený obyčejným visacím zámkem. Opačné konce řetězů byly připnuté k těžkým kusům tělocvičného nářadí,

Oggerd sáhl automaticky přes rameno pro řezák, aby vězně osvobodil, teprve pak si uvědomil, že už zbraň nemá. Našrouboval tedy na hlaveň pušky tlumič a ustřeloval zámky jeden po druhém, nedbal, že mu ubývá munice. Pohyboval se jako automat a Ajna cítila jeho hněv.

Vězni si postupně uvědomovali, že jsou svobodní. Třásli se a plakali. Ajna nevěděla, jak jim pomoci, alespoň mezi ně rozdělovala tu trochu jídla, kterou Gowery přinesl zabalenou do pokrývky.

„Musíme jít," řekl Oggerd, když ustřelil poslední zámek. „Pane Helbichu - vy nám musíte ukázat cestu."

„Jo... Ale kdo se postará o tyhle? Rufusi! Ještě není dobojováno! Já a pan Oggerd ještě musíme zabít Markýzu! Odvedeš chlapce o kus dál. Hlavně buďte zticha, jo?"

***

Nacházeli se v nejnižším patře, před dveřmi do Markýzina příbytku. Tyhle dveře někdo nechal pootevřené na škvíru, kterou pronikalo žluté elektrické světlo. Zněly odtamtud nějaké hlasy.

Hlasy tří podrážděných, unavených a nevyspalých lidí,

Oggerd kývl na Ajnu a Helbicha. „Počkejte tady," hlesl. Potichoučku, v podřepu se posunoval krůček po krůčku až ke dveřím. Zastavil se, poslouchal.

„No tak, Wolfgangu, už se na to vykašlete. Nechte nás zmizet a ono se to vyřídí samo."

„Držte hubu, Lilienthale. Dostanu vás před soud," okřikl ho poručík Cheiram.

„A mě bys chtěl taky dostat před soud, Wolfi?" pokusila se o škádlivý tón Vicinie - Sandra - Sabrina, zvaná také Markýza. Pokusila se, ale neuspěla. Ale nevzdávala se. Zkoušela to dál: „Proč jsi na mě tak ošklivý, mourku? Jestli myslíš, že zasloužím trest, potrestej mě sám!"

Poručík Wolfgang odpověděl překvapivě krotce: „Dej pokoj, Sabrino. Nezkoušej to. Nejde to."

Žena mu odpověděla o poznání ostřeji: „Ale já už toho mám plný zuby! Nespala jsem včera v noci a nespala jsem ani dneska! Včera mě málem rozstříleli mašinkvérem a div jsem se nezabila při havárii Blackmorova letadla! Hodinu jsem strávila ve skříni, svázaná jako uzenka! Bolí mě břicho a co nevidět dostanu menses! Tak buď tak laskav, odvaž mě a pusť mě do postele!"

„Dej pokoj! Mlč už konečně! Buď zticha!" ujely poručíkovi nervy. „Tvoji zabijáci vyrazili už před třema hodinama! A kde jsou? Je po nich! Zvorali jste to oba dva, ty i Lilienthal! Tak tady pěkně seďte a čekejte, dokud nepřijde major Oggerd!"

„Jsem tady," řekl Oggerd a vešel dovnitř.

Velká místnost se utápěla v nepořádku. U stěn stály postele s neustlanými přikrývkami, přes ně bez ladu a skladu ležely kusy oblečení i výstroje. Uprostřed, za velkým stolem, seděli ti tři. Markýza a Lilienthal na jedné straně a poručík Uberfalzer na straně druhé. Lilienthal a Markýza měli ruce navzájem připoutané ocelovými pouty, Markýza levou a Lilienthal pravou. Před poručíkem ležela na stolní desce automatická puška.

Na první pohled bylo zřejmé, že stůl, židle, postele i skříně a skříňky, zavalené haraburdím, patřily k původní výbavě sportovního areálu a představují solidní starožitné sběratelské kousky. U stropu visela žárovka svítící kalným žlutým světlem, od ní se táhl kabel ke skříňové baterii, napůl zaházené rozebranou vrtulí větrného generátoru. Oggerd vešel s puškou připravenou ke střelbě a za ním vstoupili i Ajna a Helbich. Starý muž sebou trhl, když spatřil své trýznitele. Dokonce o dva kroky ustoupil.

Poručík Cheiram už nebyl tím uhlazeným vojákem jako odpoledne. Probdělá noc i vypětí zanechaly na jeho tváři stopy. Pod očima měl temné kruhy, blůzu rozepnutou, navíc politou nějakou omáčkou. Pokusil se vyskočit, když Oggerd vešel, ale válečník ho jediným pohybem zastavil: „Seďte, poručíku."

V poručíkově neoholené tváři se objevil nejistý úsměv: „Věděl jsem, že to zvládnete, majore. Osm chlapů a jeden pes - co je to na vás."

Ukazovákem postrčil vysílačku, ležící na stole vedle pušky: „Nejste jediný, kdo tu má standardní vybavení. Poslouchal jsem vaši frekvenci. Věděl jsem, že vaši lidé zabrali vesnici. Nechal jste v lese zálohu, to bylo chytré."

Uwe Lilienthal zašermoval pravicí, s ní zdvihl i Markýzinu levačku: „Ty idiote!" vykřikl. „Tys je slyšel, jak se domlouvají? A nám jsi nic neřekl? Za tohle tě Sandra pomaličku rozkrájí na kousky!"

Ale Sabrina - Vicinia - Sandra nevypadala, že by se chtěla na někom mstít.

„Seš blb, Wolfi," hlesla jen. „Společně jsme to ještě mohli vyhrát. Ale jestli ses rozhodl jít proti nám... Skončíš v pekle s náma. Sám sis podkopnul stoličku."

Poručíku Cheiramovi se třásl hlas. Třásly se mu i ruce. Vlastně se chvěl celý.

„Zatkl jsem tyhle dva, majore. Zatkl jsem je. Předáme je soudu. Dopouštěli se tu nepředstavitelných zvěrstev na místním obyvatelstvu."

„Ty svatoušku!" vyprskla Markýza.

„Co mi ještě povíte, poručíku?" „Všechno to zesnovala ona, ta ďáblice. Ona a Lilienthal. Lilienthal se už s obchodníky setkal - před dvaceti roky. A teď, když se obchodníci vrátili, kontaktovali ho."

„Jak?"

„Pomocí mobilního telefonu."

„Tomu nerozumím."

„Lilienthale, vysvětlete to," přetřel si čelo poručík. Zdálo se, že ho konverzace zmáhá. Ajna si sedla na jednu z rozházených postelí a Helbich dřepl vedle ní.

Čekali, co se bude dít. Pak se Lilienthal, kdoví proč, pustil do vyprávění. Zřejmě i on byl unavený, k smrti vystrašený a zlomený. Tušil blížící se smrt a přál si, aby tady kus jeho života zůstal alespoň ve vyprávění.

„Tenkrát, před dvaceti lety, to nebyli žádní obchodníci. Jenom taková veselá parta. Zbohatlíci na výletě. Přiletěli, jak říkali, navštívit starou vlast. Podívat se, co z ní zbylo. Ale když došlo na věc, měli zájem především o ženské a o chlast. Zvlášť po vysokých blondýnách byli jako diví."

„Tenkrát jsi mě jim pronajal," zachichotala se Markýza. „Byla jsem ještě mladinká, úplná holčička. Ach, ti byli nenasytní."

„Bylo ti třiadvacet... Další, o co měli marťani zájem, byl lov. Vyráželi do zamořených oblastí, střílet mutanty. Párkrát mě vzali s sebou, ale to, co mi ukázali, to bych byl vidět nemusel. Neuvěřitelná monstra..."

„Únosy lidí," probrala se Ajna z ohromení, „Oni unášeli ženské, aby s nima měli sexuální styk?"

„No jistě, ty chytrá," culila se Markýza.

„Taky je bavilo děsit primitivní obyvatelstvo," dodal Lilienthal. „Na své létající stroje si nechali namontovat barevná světýlka. Přelétali nízko nad městečky a všechno to blikalo. Pak někde přistáli, vystoupili ve svých stříbřitých overalech a říkali takové ty věci jako Zdravíme obyvatele planety Země? Přicházíme v míru!"

„Jo, a pak si vybrali pár místních holek a ty opíchali, až jim odstávaly uši. Měli úžasnou výdrž," doplnila Markýza.

„No, někteří byli takovíhle. Ale pár jich myslelo i na obchod. Shánělí artefakty, vzpomínky na dobu před druhou energetickou válkou. Knihy, porcelán, příbory... Stejně jako prominenti v městech Císařství, ale tihle marťani platili daleko líp. A jeden na to nakonec kápl. Vzal si mě stranou a vysvětlil mi to."

Lilienthal se odmlčel, rozhlédl se, udivený tím, že tady vypráví, jako by seděl u krbu v kruhu přátel.

„Všechna technologie, která je na Marsu, pochází z doby před druhou energetickou válkou. Je to technologie, kterou si vysídlenci odvezli ze Země v dobách hlubokého míru. Jenže válka, jak mi řekl ten marťan, je zlem pro lidi, ale pravým požehnáním pro vědu a techniku. Na Marsu žádné války nebyly a věda tam šla dopředu pomalým tempem, krok za krokem, spíše se jen zdokonalovaly již známé technologie. Ale tady? Při přípravě na druhou energetickou vznikly v laboratořích úžasné věci. Ale i po katastrofě se věda vyvíjela dál. Kdo vládl lepší technologií, ten pobil nepřátele a zvítězil. Válčilo se pořád, neustálé boje poháněly techniku vpřed. Pozemští konstruktéři už neměli žádná přírodní paliva. Improvizovali, přišli na geniální figle a triky. Ten mrňavý človíček z Marsu mi řekl, že se vrátí a že se bude zajímat právě o ty technologie. Také mě upozornil, že přiletí až za mnoho, mnoho let, až bude konstelace Marsu a Země opět mimořádně příznivá. Jejich doktor mi pod kůži všil takovou věcičku, které říkali pager. Řekli mi, že pager je poháněný biologickou energií a že vydrží věčně, tedy pokud já budu naživu. Až znovu začnou připravovat výpravu, vyšlou signál a pager začne pískat. Pak mám vyhledat mobilní telefon, který mi dali, nabít baterii a počkat, až mi zavolají.

Pak odletěli. Mně bylo třicet a kousek - kdo by v tom věku přemýšlel, co bude za dvacet let. Léta ubíhala, já jsem byl jednou dole, jindy nahoře. Pak už jsem začal počítat, kdy se obchodníci z Marsu vrátí. U astrologa jsem si nechal určit konjunkci Marsu se Zemí, Znovu jsem se spojil s Markýzou, se svou bývalou - ta už dávno pronikla mezi bornnskou smetánku a měla ty správné kontakty. Nakonec se marťani ozvali - před necelým rokem."

„Jak jste se s nimi domlouval?" zeptal se Oggerd.

„Mobilním telefonem přece. Sice je to rozhovor na prd, něco řeknete a odpovědi se dočkáte až za pár minut, tak dlouho letí vlnění na Mars a zpátky... Jo, já vím, na co se ptáte. Z mobilního telefonu jde hovor na telekomunikační družici, ta ho přesměruje do Cody 3, do toho satelitního města, víte? Tam je nějaké mnohem výkonnější zařízení. Zajistí vám hovor s marsovskou rádiovou stanicí."

„Obchodníci z Marsu se ozvali. O co měli zájem?"

„Chtěli vědce. Začali jsme připravovat seznamy vědců, tak trochu je zpracovávat. Ti marťanský šmejdi ale nekontaktovali jenom nás. Domlouvali se ještě s dalšíma lidma. Měli tu víc svejch špiónů... bohužel já neznám jejich jména."

Odmlčel se.

„A co nabízeli?"

„Standardní technologie jedenadvacátého století. Seznam nabídek jsme předložili maršálu Hayekovi - a on si vybral bezdrátové telefony... a pár dalších věciček. Kdybychom ho do toho nezamíchali, bylo by nám daleko líp. Nechali bychom si od marťanů zaplatit zlatem a drahými kameny... Jenže se ukázalo, že obchod s mozky je tak trochu nad naše možnosti..." „Můžete mi ještě jednou vysvětlit, jak funguje ten mobilní telefon? K tomu musí být nějaký satelit?" zeptala se Ajna.

„Jo, to musí. Telekomunikační družice. Víte, ti veselí zbohatlíci tenkrát, před dvaceti roky, přiletěli velkým planetoletem, který zaparkovali u Cody 3, na Zem se pak dopravovali menšími stroji, takovými, jaký teď leží na poli. Myslím, že tak je to i teď. Někde u Cody 3 čeká velký raketoplán. Jenže oni jsou mnohem méně sdílní než tenkrát. Vlastně se vrátil jenom zástupce toho chytrého marťana. Nějaký Jasper Blackmore. Aktuár Jasper Blackmore. Vymluvil by vám díru do hlavy, ale ve skutečnosti nic neprozradí... Kde jsem to skončil? Jasně - raketoplán má samozřejmě posádku - techniky, piloty a tak dál. A zatímco si tenkrát panstvo užívalo na planetě, obslužný personál se z nudy začal šťourat v jedné ze starých telekomunikačních družic - a opravil ji. V Codě 3 pak ve skladišti objevili zásilku několika set mobilních telefonů, extra kvalitních a odolných, určených pro venkovní používání na Marsu."

„Chcete říct, že satelit opravili už tenkrát? Že fungoval celých těch dvacet let?" vyhrkl poručík Cheiram.

„Jistě. Ale tady dole nebyly žádné mobilní telefony - samozřejmě kromě pár kousků, které marťani rozdali mně a pár dalším kšeftákům."

„Tak k čemu tohle všechno?" rozhodil Cheiram rukama. „Únosy vědců? Zabíjení? Na co?"

„Vy idiote!" obořil se na něj Lilienthal. „Pokud Jasper Blackmore nedostane to, co chce, roztříská telekomunikační družici těmi svými paprsky smrti!"

Markýza zvrátila hlavu a začala se hystericky smát.

Oggerd se obrátil k Ajně: „Tam v Nyxehafenu, na Správě přístavu, mají také mobilní telefon?“

„Mají ho tu i onde,“ přitakala žena. „Mají ho přátelé Lilienthala i Sandry, máme ho my, mají ho zcela nezasvěcení lidé. I já jeden mám, ale nechala jsem ho v kabátě, který si vzal Gowery. Doufám, že ho při tom pádu nepoškodil. V jistých bornnských dílnách se poslední měsíc nevyrábí nic jiného než funkční repliky mobilních telefonů.“

Oggerd přemýšlel. „Mobilních telefonů je najednou všude plno. Ale pořád jsou tajemstvím. Ještě je tady něco, co jsme se nedozvěděli...“

„Já vím, co chceš říct, Oggerde,“ kývla Ajna. „A vysvětlím ti to. Bezdrátová telekomunikace má být předána Císaři jako celek... Až po tom, co marťani odletí a nechají družici v chodu. Chápeš? Pokud se něco pokazí, marťani zničí satelit a Císař uvidí jen pár směšných krabiček!“

„Ano, a pak se polnímu maršálu Hayekovi dostane poct a uznání,“

„Cože?“ vyjekl Helbich. „Mluvíte o tom zmetkovi Hayekovi?“

„Dost!“ vyhrkl poručík. „Nebudu poslouchat, jak se tu špiní jméno polního maršála. Všechno to začalo jako soukromý špinavý kšeft Markýzy a Lilienthala! Maršál se do celé záležitosti vložil až poté, co ti dva všechno zpackali! Nemohl dopustit, aby Císařství přišlo o možnost mobilní telekomunikace!“

Markýza se znovu hystericky rozesmála. „Ty idiote, ty idiote...“

Poručík se naklonil přes stůl a vrazil Markýze facku. Přestala se smát, místo toho si olízla kapičku krve, která se jí vyronila na rtu.

„Zřejmě nejste dobře informován, poručíku,“ řekl Oggerd. „Polní maršál byl do této věci evidentně zapojen už od počátku. On věděl o tomhle místě, kde bylo možné obchod uskutečnit.“ „Jsem dobře informován,“ potřásl hlavou poručík. „Informoval mě sám polní maršál. A vy, majore, máte teď poslední šanci se rozhodnout, ke komu se přidáte.“

Zkrotil svůj hlas tak, aby se netřásl. Podařil se mu i jisty patetický tón.

„Kde je Hargo?“ zeptal se Oggerd.

„Cože?“

„Kde je Hal Hargo? Včera nastoupil do letadla, které pak havarovalo v polích.“

„Celá posádka - i s doktorem Hargem - vyrazila do lesů.“

„Proč?“

Markýza si se syčivým zvukem sála rozbitý ret. „Jen tak dál, Wolfíku,“ vybídla poručíka.

„Celá posádka - i s doktorem Hargem - vyrazila do lesů,“ zopakoval poručík, jako by to byla nějaká náboženská litanie.

„Hal Hargo byl vážně nemocen,“ namítl Oggerd.

Dostalo se mu však jediné odpovědi: „Celá posádka - i s doktorem Hargem - vyrazila do lesů.“

„Poslyšte, majore,“ ozval se Lilienthal, „s tím blbcem se nedomluvíte. Jen tak mimochodem - v tom víně žádný jed nebyl. Nechtěli jsme vás otrávit. Je fakt, že jsme se tu chovali trochu drsně, ale bylo to tím, že nás maršál Hayek držel pěkně pod krkem. Jak to vypadá, staly se z nás obětované figurky. Maršál obětuje i Wolfíka - ale tomu to asi nevadí. Jen se na něj podívejte, jak lže a zdržuje. Já i Sabrina jsme v pěkným průseru, ale vy taky vězíte ve sračkách až po uši. Nabízím vám -“

Poručík sáhl po pušce, ležící na stolní desce. „Mlčte!“ vykřikl. „Zmlkněte!“

Zároveň střílel. Stihl vypálit dvě kulky do Lilienthala a jednu do markýzy, než ho Oggerdova střela udeřila do ramene a srazila ze židle. Ajna i Helbich zděšeně vyskočili. Oggerd odkopl pušku z poručíkova dosahu a zamyšleně se díval, jak se pod jeho tělem rozlévá kaluž krve.

„Nechal jsi ho, aby je zabil!“ rozječela se Ajna. Náhlý přechod živého Lilienthala v mrtvý kus masa ji hrozně vyděsil. V jedné chvíli tady seděl a vyprávěl o svém životě, ve chvíli druhé...

„Nechal jsi ho, aby je zabil! Oggerde! Jsi přece tak rychlý! Jak jsi to mohl dopustit? Proč?“

„Nechal jsem ho, aby je zabil,“ přikývl Oggerd.

Ajna pochopila. Lilienthal i Markýza byli odporné zrůdy, smrtelně nebezpečné bestie, ale Oggerd by je nedokázal odpravit. Neuměl by zabít bezbranné. A tohle bylo řešení. Jejich krev padla na poručíkovu hlavu. Ale za jakou cenu? Lilienthal by byl prozradil něco důležitého.

Pozvolna se uklidňovala: „Řekli by nám, kde je doktor Hargo.“

„Hargo tu není. Věděl bych to.“

Podívala se na Oggerda a napadlo ji, že mu nikdy nedokáže porozumět. V jednu chvíli byl tak lidský a o pár minut později... nepochopitelný.

„Co budeme dělat?“

V tu chvíli zadrnčela vysílačka v Oggerdově límci a zároveň zazvonila i ta Cheiramova, ležící na stole.

***

Gowery přesně plnil Oggerdovy rozkazy. Se svými třemi muži obsadil osadu roubených domků a držel ji. Rozdělil hlídky. Čekal. Čekal a číhal. Dlouho po půlnoci se rozhodl dopřát si pár hodin spánku. Svalil se v jednom ze srubů na postel ze zválené slámy a přikryl se vypůjčenou dekou. Norris ho probudil krátce před pátou: „Šéfe! Něco se děje!“

Gowery vyšel ven, mžoural rozespalýma očima na blednoucí oblohu. Nahoře, v miskovitém zakončení majáku, hořel jasný oheň. Někdo tam stál. přikládal, živil plameny a k dovršení všeho otáčel sem a tam vypouklým zrcadlem, které bylo zřejmě součástí majáku. To záři několikanásobně zesilovalo a vyvolávalo různé světelné efekty.

Gowery stiskl pípátko vysílačky.

„Slyším?“ ozvalo se ze sluchátka.

„Oggie? Oggie! Žiješ ještě? A co Ajna? Jak jste na tom? Hele, v majáku hoří oheň! To je zřejmě signál pro další

letadlo! Přepínám!“

„Já i Ajna jsme zdraví,“ zachraptěl Oggerd. „Jsme tady dole - v přízemí - ale Hargo tu není. Přepínám.“

„Není? Není? Jak to, že tam není? Pak může být jenom... Oggie! Já už to vím! Oni zůstali v havarovaném letadle! Jdu tam a omrknu to! Končím!“

Vypnul vysílačku a otočil se ke svým třem společníkům: „Tak, pánové, kdo je odhodlán pokrýt své jméno ctí a slávou?“

„Co povídáš?“ zahučel Baumann.

„Jdu na průzkum! Kdo se chce přidat?“

„Hele, čéče, já a Norris zůstaneme tady. Jsme sehraná dvojka.“

„Tak, Karbanátku, zůstalo to na tobě. Popadni kvér, utíkáme.“

K havarovanému letadlu to bylo něco kolem kilometru. Gowery, s vousatým lovcem v patách, se pustil přes rozorané pole. Rozměklá hlína se jim lepila na boty. Uběhli sotva polovinu vzdálenosti, když se pár desítek metrů nad zemí rozžehla světla. Další létající talíř se chystal k přistání,

„K zemi,“ zavelel Gowery a sám šel příkladem. Rozpleskl se do prochladlé hlíny a Kármán ho napodobil.

Létající člun kroužil nad plání, reflektorem nasvěcoval terén, od havarovaného letadla vyběhli nějací lidé a signalizovali elektrickými svítilnami svou polohu. Letící člun si jich všiml, zamířil k nim, zakroužil sem a tam. Zdálo se, že pilot nechce sedat do zoraného pole, že hledá pevnější terén. Ještě jednou přelétl kolem dokola. Vybral si rozhraní mezi polem a pastvinou. Pomalu se snášel na travnatou plochu.

Goweryho ani Karbanátka si nevšimli, ostatně ti dva se ve svých zelených kabátech podobali spíš kupkám vytrhaného plevele.

„Jdeme!“ zasykl Gowery. „Kupředu, Karbanátku!“

V předklonu utíkali řídnoucí tmou, blížili se k havarovanému stroji z opačné strany, než z jaké přistál nový talíř. Nohy jim vázly v rozbředlé oranici, ale oni nepolevovali. Během tří minut se ocitli na místě. U trupu talíře zahlédl Gowery dva postávající ozbrojené muže, proti blednoucímu nebi v nich rozpoznal bojovníky od Vitautase Prosta, s nimiž se setkal před pár dny v troskách Kobenhafenu. Otočil se ke Karbanátkovi, podobajícímu se spíš obrovské hroudě hlíny, popadl ho za rameno: „Tiše! Tichounce, nech to na mně!“

S hrůzou si uvědomil, že nemá zbraň. Nebyl zvyklý žádnou nosit, a tak ani nepopadl některou z těch ukořistěných. Kolem boků už měl sice zase omotaný bič, ale nechtěl ho použít. Bič byl pro tuto chvíli příliš těžkopádný a Gowery nechtěl zabíjet.

Už měl zabíjení plné zuby.

Co možná nejtišeji, kryti trupem talíře, se přiblížili do zad oběma Frostovým bojovníkům. Ti si jich nevšímali, dívali se na druhý stroj, stojící na třech teleskopických nohách o sto padesát metrů dál. Z břicha druhého talíře se už spustily schůdky, uvnitř svítilo světlo, ostatně i po obvodu obruby tlumeně zářila řádka pozičních svítidel. Někdo malý a oblečený v čemsi lesklém a stříbřitém vylezl ven, ale stál na místě. Nechtělo se mu opouštět relativní bezpečí v blízkosti pancéřovaného stroje.

„S-s,“ udělal Gowery za zády obou Frostových mužů. Ti se otočili a Karbanátek výhružně zdvihl pušku.

„Tichounce!“ vyzval je Gowery. „Přináším pozdravy od Vitautase Frosta.“

„Jo?“ řekl stejně tiše jeden z mužů. „A co nám vzkazuje?“

„Je mrtvý! A vy si dejte pozor, aby se vám nestalo to samé! Pomaličku odložte zbraně... Ták! Tak se mi to líbí!“

Obloha bledla, ale človíček, který právě přiletěl letadlem, se díval do tmy. Buď neviděl, co se děje, nebo nedával pozor. Vše se odehrávalo v tichosti a v klidu.

Gowery poodstoupil, aby se mohl z boku přiblížit k odložené brokovnici a přivlastnit si ji. Ale nedostal se k tomu. Z havarovaného stroje se někdo soukal ven. Jedna postava. Druhá. Nějaké zvuky. Tlumené kletby. „Hell! Karacho!“

Než se Gowery rozhodl, co má dělat, vylezl z mělké rýhy vysoký muž v hábitu s kápí. Naklonil se, pomáhal ostatním vyhrabat se na terén.

Gowery se rozhodl vsadit všechno na svůj šarm. „Á! Pan inženýr Brunn! To je ale překvapení!“

Dlouhán se k němu otočil, kápě se svezla a odhalila bledou, nakratičko ostříhanou Brunnovu hlavu.

Úsměv. Inženýr Brunn se usmál. A Gowery pochopil, že udělal chybu.

„Střílej, Karbanátku!“

Jenže vousatý lovec strnul hrůzou. Včera už viděl inženýra Brunna v akci. Paralyzovaný, neschopný pohybu, se díval, jak inženýr Brunn zdvihá levici. Pak se ústa v bledém obličeji rozšklebila: „ZEMŘI!“

Z inženýrovy rukavice vytryskly modré paprsky. Karbanátek se chvíli zmítal ve výbojích elektrického pole, vzduchem prudce začpěly škvířící se vousy, pálící se kůže.

Vousatý lovec padl naznak s obličejem seškvařeným na uhel.

Inženýr Brunn jediným pohybem zhodnotil Goweryho, bezmocně stojícího s prázdnýma rukama, vystrašeného až k smrti. Neodpustil si drobný vtípek: „Říkali mu prý Karbanátek,“ kývl k mrtvému lovci. „Teď tak opravdu vypadá.“

Plynule přešel do magického hlasu: „LIDSKÝ ČERVE!“ zahřímal a opět zdvihl levičku. „ZEM-“

Zespoda jako by vybuchl granát. Inženýr Brunn se nadnesl do vzduchu a celá horní polovina jeho trupu se rozprskla do krvavé kaše. Zvuková vlna na okamžik ohlušila a paralyzovala všechny okolostojící.

Gowery se probral ze šoku o vteřinku dřív než ostatní. Tohle znal. Takhle střílí Hargova zkrácená brokovnice, protože mrňavý technolog zásadně mačká obě hlavně zároveň.

Shýbl se, sebral Karbanátkovu pušku. „Vylezte ven,“ vyzval ostatní. Neslyšel sám sebe. Dvakrát polkl, sluch se mu vracel. „Vylezte ven,“ zopakoval.

Jako první se vyhrabal z díry Hal Hargo, v párátku stále svíral postříbřenou dvojku, z obou jejích hlavní stoupal dým.

Za ním vystrkali drobného, nazelenalého a velice vystrašeného marťana v šedé kombinéze. Pak se vyškrábali ještě další dva marťani a nakonec nenápadně se tvářící pozemšťan, nevysoký chlapík ve zválených vlněných kalhotách a příliš velké oteplené bundě.

„Mister douktor," zablekotal vyděšený marťan v šedé kombinéze, „douktor Hargou - vy jste pana indžinéra jubil! Jubil - zamourdoval!" Hal Hargo, důležitá figurka v dlouhém hábitu s kápí, zatahal za Goweryho zabahněnou bundu: „Pane Blackmore - tohle je Pěnkavka Gowery!"

Marťánek se nekontrolovatelně třásl: „Vy rouzstřelil pana indžinéra na kjúsy... Pan indžinér..."

„Tohle je pan aktuár Jasper Blackmore," představil marťánka Hal Hargo.

Goweryho vysílačka zachrastila: „Pěnkavko? Co se děje?"

„Oggie! Máme Harga! Nic nepodnikej! Mám to pod kontrolou!"

„Rád jsem tě viděl, Pěnkavko," řekl Hargo nepřítomně. „Ale musíme jít. Čekají na nás," ukázal k letadlu stojícímu na okraji pole.

„Na to zapomeň, Haliku! Už jsme tě našli a zůstaneš s náma!"

„Já doustal douktor Hargo slíbeného!" vybuchl Jasper Blackmore spravedlivým hněvem. „Tohle mi připadá jako very very fucking byznys. Oni řekla - my dáme douktor Gries. Doubra, já řekla, douktor Gries na seznam. Já beru. Pak oni řekla: my nemít douktor Gries, ale my mít douktor Hargou. Já very very happy, šťastná. Douktor Hargo? řekla já. All rightl Tou beru! He is number one! Oun jednička! A oni pak volat: douktor Hargo nemocná! Já vzít Firefly a létat pro douktor. Ou, jak on vypadal! Oun skouro mrtvoula - neboužtík! Já přilétala na poslední minute! A pak? Co dalo pak? Attack! Nějaké divoké warriors, válečníky, začaly pálit po má Firefly! Ou, má Firefly!" zalkal mužík a plácl dlaní do trupu sestřeleného letadla. „Ona už nikdy nevzlétat! Já kašlat na taková fucking byznys. Ale já zavolala tomu pig head marshall a já mu říkala: když ne douktor Hargou, vy nemít moubiliní telifoun. Já vypnout satelit, já přisahala k Bouhu!" Goweryho zoufalý marťánkův výbuch zaskočil. Ale přece jen se nejprve zajímal o svého přítele: „Haliku, jsi v pořádku? Slyšeli jsme, že máš horečky..."

Teď vypěnil i netečný a roztržitý technolog: „Horečky? Měl jsem zápal plic a zánět pohrudnice! K tomu ještě komplikace! Kousek žebra se mi zapíchnul do plic! To jak mě pan Oggerd postřelil! Říkal jsi to správně, Pěnkavko - pan Oggerd se mnou zacházel hůř než se svým koněm. Byl bych umřel! Ale s tím je teď konec!"

„My vylékovali pan douktor Hargo," přikývl vážně Jasper Blackmore. „My mít poukročilá medicinální technika."

„Neumřel bys, Hargo, postarali bychom se o tebe. Je pravda, že by to trvalo déle než... než čtyřiadvacet hodin? Vy jste vyléčili zápal plic za čtyřiadvacet hodin?"

„To oni dokážou," přitakal Hal Hargo. „Pan aktuár Blackmore mi nabídl smlouvu... Pan Oggerd mě postřelil." dodal vzdorovitě.

„Oggerd tě nikdy nenechá odejít, Haliku."

„Já vím," řekl Hal Hargo tiše.

„Maršál řekla, že já, Jasper Blackmoure, byznysmen z Nemedia, doustat pan douktor Hargo! Já chtěla douktor Hargo."

„Chtěla, ale nedostala ho," vysvětlil mu Gowery.

„To byznys na houvno, taková byznys."

„Pane aktuáre! Tenhle chlapík, který právě vylezl z talíře a který se tváří, že tu vůbec není, se nápadně podobá osobnímu lékaři jeho Císařského veličenstva. Chcete, abych zkoumal, zda je to skutečně on? Nechcete? Tak ho popadněte, přesedněte do přistaveného spoje a odleťte odsud. Protože támhle u té pyramidy čeká na Harga Oggerd! Kyborg Oggerd! Ten, který vám sestřelil vaši Firefly! Přejete si, aby vám sestřeloval další letadla?" Nazelenalý mužík v zoufalství rozhodil ruce: „Takouvé plýtvání! Doutor Hargou - on genius! Jako Albertou Ajnštajn! Galileou! Oupenhaimer! Takový jeden za milénium! A vy používala ho jako scout... prjůzkumník! Jako by vy zatloukala hřebík pomocí elektrounková mikrouskop!"

„Pane aktuáre," řekl pevně Gowery. „Tohle jsou Pustiny, tady neplatí žádné zákony, jen právo silnějšího. Jsem unavený a nevyspalý, celou noc jsme mordovali nějaké parchanty. Jestli si myslíte, že to dokážete, tak si Harga prostě vezměte! Ale běda vám, jestli nebudete dost silný!"

Přes všechno, co se stalo, mu byl aktuár Blackmore velice sympatický.

„Toto být outrokárství! Douktor Hargo - on svoubodný občan! On sám rouzhodnout!"

„Tohle je otrokářství, feudalismus a doba kamenná! A co je vám do toho? Tohle je náš svět! My tady musíme žít! Přiletěl jste sem snad šířit dobro? Ne! Vy tady chcete kšeftovat! Koukněte na tohohle chlapíka! Jmenoval se Kármán a říkali mu Karbanátek! Kdybyste sem nestrčil ten svůj zelenej nos, mohl být ještě naživu! Přestaňte mě vytáčet! Tenhle obchod vám prostě nevyšel! Tak se seberte a odleťte, dokud ještě můžete!"

Gowery konečně ztratil nervy. Řval vzteky, gestikuloval. Jasper Blackmore rázem pochopil, že tady už mu pšenka nepokvete. Ještě než Gowery dokončil projev, mávl na své průvodce a zrychleným krokem vyrazil k druhému letadlu.

Gowery se třásl hněvem, ale přece jen zahlásil do vysílačky: „Mám Harga, ostatní pouštím. Vysvětlím ti to. Nahoře na majáku někdo před svítáním rozdělal oheň, nejspíš nějací Cheiramovi ostrostřelci. Bacha na ně. Čekám tady i s Hargem."

Dál už nemohl. Obešel letadlo, tam, kde se obruba téměř dotýkala zoraného pole, co nejdál od Kármána i krvavých cucků, které zbyly z inženýra Brunna. Opřel lokty o matný kov, složil hlavu do dlaní. Ramena se mu otřásala, plakal. Dva žoldáci od Vitautase Prosta nenápadně pokukovali po odhozených zbraních, ale Hal Hargo znovu naládoval zkrácenou brokovnici, stoupl si Gowerymu k boku a tvářil se důležitě.

Oba Frostovi muži se po sobě podívali, bez hlesu a beze zbraní vyrazili za Jasperem Blackmorem. Neměli v úmyslu se k němu připojit - po pár krocích zahnuli dál od osady a rozplynuli se v šeru. Ostatně - země se chvěla, trysky hučely: létající talíř právě startoval.

Tentokrát se to obešlo bez světelných efektů, nenápadně a víceméně tiše. Létající stroj kolmo vyrazil k blednoucímu nebi a rozplynul se v šeru.

Svítalo.

Od pyramidy přišla Ajna: „Pěnkavko? Co se ti stalo?“ zachraptěla při pohledu na Goweryho zabahněnou tvář, pokrytou stopami po slzách. „Taky bych řvala, ale nejde mi to. Na to jsem moc vystrašená... Tohle je doktor Hargo? Těší mě. Jaine Fuchs.“

„Kde je Oggerd?“

„Šel do vesnice pro Baumanna a Norrise. Markýza a Lilienthal jsou mrtví,“

„Uh. Nemůžu říct, že bych plakal zrovna pro ně. Všichni kolem nás nějak začínají být mrtví. Támhle za letadlem leží lovec Kármán, sympatický chlapík, se kterým jsem se seznámil včera večer...“

Ajna si sedla vedle něj na obrubu létajícího talíře. „Markýzu a Lilienthala zabil poručík Cheiram. Jemu Oggerd zase rozstřelil rameno. Pak ho sice ošetřil, ale poručík je bez sebe. Pořád jen blábolil, že konal svou povinnost, že plnil úkol. Alespoň vysílačkou stáhnul svoje lidi z věže.“

„Proč Cheiram zabil Markýzu a Lilienthala?“ „Chtěli něco prozradit. Nejspíš kde je ukrytý doktor Hargo... Vrátil bys mi moji bundu, prosím tě? Do psího ucha! To ses v ní musel válet v bahně?“

Navzájem si vyměnili oblečení, Ajna dostala bundu a Gowery zase řemení a pončo.

„Někdo se ti snažil dovolat na telefon,“ upozornil ji Gowery.

„Jo?“ Ajna vytáhla přístroj z náprsní kapsy, chvíli něco cvakala na tlačítkách. „To byl strejda Albrecht. Zavolám mu zpátky.“

„Ty dokážeš zjistit, kdo ti volal?“

„Jo. Tohle je jeden z telefonů, vyrobených před čtvrt tisíciletím, ještě v dobách atlantické civilizace. Věřil bys, že po takové době funguje? Marťani jich objevili pár set na Codě 3, byly to přístroje určené pro Mars, a tak se výrobce snažil o jejich trvanlivost v extrémních podmínkách, v chladu, žáru a tak podobně. Do psího ucha, ty poďobaný baterky už jsou skoro vybitý. Nechala jsem nabíječku v autě.“

„Tady by ti nabíječka byla stejně k ničemu,“ upozornil ji Gowery.

„Ale houbeles - v pyramidě je schovaná malá větrná elektrárna, transformátor a skříňová baterie. Nebo jak myslíš, že se poručík dohadoval se svým šéfem? Nejdřív postavili na vršku pyramidy pořádnou anténu a radiostanici. Pak už měli mobilní telefony, jenže je stejně potřebovali dobíjet. Počkej, zavolám strejčkovi, že jsme to všechno zmákli a že máme dokonce jeden létající talíř. Nebo myslíš, že se pro něj marťani vrátí?“

„To já nevím. Ale Jasper Blackmore nevypadal na to, že by se pro svoji Firefly chtěl vrátit. Haliku, víš o tom něco?“

„Pan aktuár Blackmore se musí co nejdříve vydat na zpáteční cestu,“ vysvětlil Hal Hargo. „Konjunkce Země a Marsu končí - pokud neodletí okamžitě, cesta ze Země na Mars se výrazně protáhne. Každý den, o který se zpozdí, pro něj znamená prodloužení cesty o dva týdny.“

„Takže tady máš Firefly“ poplácal Gowery železnou obrubu. „Ber to jako dárek.“

„Skvělý.“ Ajna zdvihla k uchu mobilní telefon. „Jen to oznámím strejčkovi... Haló? Tady Ajna, ahoj strejdo... Cože? Hele, přestaň mi nadávat, náhodou jsme získali létající talíř. Máme zpátky i doktora Harga... Cože? Jak jsi to uhodl? Ne, Oggerd tu momentálně není, ale můžu ti dát na ucho Goweryho. Pěnkavko, strejda Albrecht by si s tebou chtěl popovídat.“

Podala přístroj Gowerymu, a ten znovu zaslechl onen šustivý hlas: „Pane Finku, neřekl jsem vám snad dost jasně, že máte sebrat Oggerda a odvést ho do pustin? Na co si to tam zase hrajete?“

Gowery byl dnešního rána příliš unavený a začínalo mu být všechno jedno. Takže se ohradil: „Udělal jsem to přesně tak, pane! Vzal jsem Oggerda a vedl ho přímo na sever! Nějakou náhodou jsme narazili na slečnu Fuchs - a pak už jsme jenom vláli za ní, jak by řekl básník. Ona je ohromně iniciativní!“

„Zmlkněte, vy idiote! Řekněte mi stručně, jaká je situace!“

„Jsme na severu, pane, u Skleněné hory, tady si zřídili základnu obchodníci s marťany, vyměňovali lidské vědce -“

„Mlčte! Myslíte si, že jsem úplný hlupák? Mám detailní informace! Má, jak říkáte, iniciativní neteř měla v Nyxehafenu popadnout doktora Griese a vrátit se s ním na kontinent! Mohl jsem snad tušit, že nedodrží mé instrukce?“

„Je mi to úplně -“

„Zmlkněte, vy idiote, to byla řečnická otázka! A teď mi řekněte, jak to tam vypadá!“ „Ehm... Marťani odlétli a Oggerd většinu z těch obchodníků zabil. Dá se říci, že jsme vyhráli -“

„Mlčte! Děláte si ze mě legraci? Popadněte Ajnu a uhánějte odsud! Máte automobil?“

„Nechali jsme ho asi dvacet kilometrů jižně, pane -“

„Všeho nechejte a utíkejte k němu, slyšíte? To je rozkaz!“

„Rozumím, pane. Provedu,“ zablekotal Gowery. Ajna mu vzala telefon z roztřesené ruky a řekla do něj ještě: „Myslím, že budeme v Bornnu za pár dní - ale už teď bys měl vyslat komando, aby létající talíř prozkoumalo. Tak pa, strejdo, měj se.“

Vypnula přístroj a usmála se na Goweryho: „Ten umí ale řádit, co, ten můj strejček Albrecht.“

„Musíme okamžitě vypadnout,“ zajektal Gowery.

„Ale jo, půjdeme. Není zase tak naspěch, strejda jako obvykle přehání.“

Gowery by stejně nebyl schopen chůze. Nohy se pod ním klepaly, jako by se mu změnily v huspeninu.

Nějakou chvíli se snažil uklidnit. Ale jeden za druhým přicházely záchvaty paniky. Čekal na Oggerda, k němuž by se mohl upnout. Oggerd nikdy neměl strach a vždycky ho nakonec vytáhl z bryndy.

Oggerd se dostavil o půl hodiny později. „Hargo!“ zahřměl, když zahlédl mrňavého technologa. „Budeš mi muset něco vysvětlit!“

Hal Hargo v hrůze ucouvl: „Ano, pane, všechno objasním.“

Zřejmě dobře věděl, o čem je řeč.

„Co to je ten tvůj přístroj na čtení myšlenek!“

„Ah, to je moje vina, pane. Omlouvám se. Zkoušel jsem snímat údaje procesoru, který máte uložený v hlavě...“ Hal Hargo zahrabal v kapsách hábitu a vytáhl šedou krabičku. „Monitoruje impulsy, které procesor vysílá do různých oblastí vašeho mozku, pane. Bohužel se ukázalo, že vás zpětná vazba tohoto přístroje ovlivňuje.“

„Ovlivňuje?“

„Ano, pane, jistě, ale s tím jsem přece nemohl počítat, ne? Vlnové pole působí na sondy ve vašem mozku... To ve vás vzbuzuje libé pocity...“

„Drogová závislost.“ pochopil konečně Gowery. „Ty příznaky byly úplně jasné! Oggerd řádil jako narkoman, kterému vzali drogu!“

„Ano,“ kýval horlivě Hal Hargo. „Pochopil jsem příliš pozdě, jak moc vás tento monitorovací přístroj ovlivňuje. Když jsem se ho pokusil vypnout, začal jste být podrážděný, ztrácel jste sebekontrolu. Bál jsem se! Musel jsem nechat přístroj v chodu!“

„Ah! Tak proto! Věděl jsem, že jsi v té pevnosti! Cítil jsem, jak tě létající talíř odnáší! Jako bych tě v duchu viděl... Ale proč jsem tvoji přítomnost nezaregistroval tady?“

„Cítil jste monitorovací přístroj, pane. Ale já jsem ho pak vypnul. Jste silný, překonáte závislost. Už jste ji překonal.“

Hal Hargo položil krabičku na obrubu létajícího talíře a udeřil do ní pažbou brokovnice. Ta pod nárazem pukla, vyhřezly z ní měděné drátky a změť elektronických součástek.

„Věděl někdo o tomhle tvém sledovacím aparáte, Hargo?“

„Ne, pane. Byl to můj nápad.“

Oggerd mlčel.

„No, každopádně je jedna věc jistá, Oggie,“ řekl po chvíli Gowery. „Je možné tě ovládat na dálku. Hargo to jenom zkoušel - ale buď si jistý, že ten, kdo tě sestrojil, od tebe má, jak by řekl básník, volant i pedály.“ „Ne,“ prohlásil Oggerd pevně. „Nikdo mě řídit nebude. To nikomu nedovolím.“

„Měli bychom se sebrat a odejít,“ navrhl Gowery, „jak nám před chvilkou doporučil tvůj dobrý přítel Dante Albrecht.“

„Ty máš bezdrátový telefon, Ajno,“ pochopil Oggerd. „Použili jste ho.“

„Ajna vlastní jeden exemplář.“

Teprve teď si Oggerd cosi uvědomil: „Hargo, ty jsi zdravý?“

„Ano, pane.“

„Marťani na něm provedli nějaké lékařské zásahy,“ vysvětlil Gowery. „Během pár hodin ho vyléčili ze zápalu plic.“

„A co tvoje žebra, Hargo?“

„V pořádku, pane. Oni mají úžasné biotechnologie. Regenerační injekce, urychlovače srůstu kostí...“

„Hele, támhle na obloze,“ přerušila je Ajna. „To je divnej pták! Už ho sleduju pět minut...“

Oggerd se otočil, podíval se k jihovýchodu. „Ajno! Půjč mi svůj telefon!“

„Tady Oggerd, pane,“ zahlásil se, když mu Ajna vyklepala číslo Danteho Albrechta.

„Pan Albrecht? Tady Oggerd. Od východu, od moře se k nám blíží císařský zepelín.“

„Oggerde? Cožpak ti ten tvůj přítelíček neřekl, že se máte sebrat a zmizet?“

„Pane - co znamená ten zepelín?“

„V gondole je rota buldoků, a jestli jsi měl zatím štěstí, Oggerde, tak proti těmhle nemáš šanci! Maršál Hayek udělá cokoliv, aby marťanům zajistil doktora Harga. Takže ho seber - a s ním i moji neteř - a postarej se o ně! Oggerde! Oni nesmějí doktora Harga dostat! Kdyby se k tomu schylovalo, prostřelíš mu hlavu, rozumíš?“

„Pane! Měl bych ochránit místní obyvatele!“

„Ježíšikriste, chlape! To je od tebe chvályhodné! Ale tohle jsou vojáci, žádní zabijáci! Půjdou výhradně po vás! Už přestaň žvanit! Doprav doktora Harga i moji neteř do bezpečí, a já ti slibuju, že to bude mít kladný vliv na tvou budoucnost. Rozumíš? Nejde o ty lidi ve Výspě, ti nikoho nezajímají - vy jste důvěryhodní svědci! Vy se musíte dostat do Bornnu! Oggerde, věřím ti! Jsi moje jediná naděje! Zachraň je!“

Dante Albrecht na své straně bezdrátové linky zavěsil.

„Je to zlé, Oggie, co?“ zeptal se Gowery.

„Musíme pryč,“ mávl Oggerd k lesu. „Okamžitě. Co nejrychleji.“

„Buldočí,“ pochopil Gowery. „Tak na tohle Wolfi čekal. Proto zdržoval.“

Zepelín se probíjel proti čerstvému západnímu větru, šedomodré vřeteno, tlačené kupředu dvojicí vrtulí, V tuto chvíli se nacházel teprve na okraji pláně se Skleněnou horou.

„Utíkáme!“ křikl Oggerd.

Rozběhli se přes pole k okraji lesa. Běželi, Hargo jim nestačil, sípal, lapal po dechu a Oggerd ho jednoduše popadl a táhl za sebou. U lesa čekali Norris a Baumann.

„Zepelín,“ konstatoval Norris. „Vojáci?“

„Buldočí,“ vysvětlil Gowery.

„Tak to jsme v hajzlu,“ vyhodnotil situaci Baumann. „Dostanou nás... Pane - já a Norris už jsme se rozhodli. Zalehneme tady a pár jich odpráskneme.“

Oggerd mlčel. Díval se na vzducholoď, už se přiblížila téměř až nad Skleněnou horu.

„Pane!“ zdůraznil Baumann. „Musíme tu zůstat a vy musíte jít!“ „Ne,“ řekl Oggerd. „Půjdeme všichni.“

„Pane! Vy jděte dál! Máte málo času. Buldočí vydrží běžet celej den jako koně a navíc budou mít jistě psy...“

Od gondoly se oddělila první temná skvrnka, vzápětí druhá, třetí... Na modrém nebi vykvetl šedý květ padáku.

„Zůstanu tady," rozhodl Oggerd. „Se mnou Baumann a Norris. Zdržíme je. Pěnkavko - musíš Harga i Ajnu dopravit do bezpečí-"

„Oggie!" vyhrkl Gowery. „Vy chcete jen tak, mýrnix týrnix, střílet na Císařovy vojáky?"

Oggerd mlčel.

„Oggie! To přece nemůžeš a ty to víš!"

„Je fakt, že ty kluci od buldoků za nic nemůžou," vmísil se do hovoru Norris. „Jen dělají svou práci."

„Polní maršál Hayek se rozhodl vsadit všechno na jedinou kartu. Pokud získá Harga, shrábne celý bank," přidala se Ajna.

„Tohle je nezákonná akce," pronesl Oggerd důrazně.

„To my víme všichni, Oggie, ale je nám to na prd."

„Tohle je nezákonná akce. Polní maršál Hayek zneužívá svých pravomocí..."

„Oggie! Někde na cestě je přece Kinski s našima koňma! Zkusím ho!"

Gowery zběsile stiskl signální spínač vysílačky. „No tak! Do prdele, Kinski! Kde seš!"

„Vysílačka má dosah dva nebo tři kilometry," upozornil ho Oggerd. „Tak blízko ještě nemůže být."

„Jsme vysoko a on je pod náma! Může signál zachytit na deset kilometrů!"

„Pěnkavko! Jdi dál a zkoušej ho! Norrisi - támhle zalehnete do kapradí, a až vám řeknu, budete střílet! Ne dřív, rozumíte? Pěnkavko! Jděte už!"

Nedalo se dělat nic jiného. Gowery, Ajna a Hargo se rozběhli ke stezce ve skalách.

„A co já, šéfe?" zeptal se Baumann. „Neměl bych taky někam zalehnout?"

Oggerd ho neposlouchal. Jednu za druhou projížděl frekvence krátkovlnné vysílačky: „Tady major Oggerd, identifikujte se... Tady major Oggerd..."

Baumann se pohnul k okraji lesa. Opřel se o kmen borovice a díval se na vzdušné plavidlo: obrátilo se proti větru a udržovalo otáčky vrtulí jen natolik, aby zůstávalo na místě, asi kilometr od nich, sto metrů nad terénem. Obrovské vřeteno pokrývaly cákance různých odstínů šedi. Parašutisté vyskakovali z gondoly jeden za druhým, většinou dopadali na pláň, ale pár se jich zachytilo i na Skleněné hoře.

„Ostrostřelci," vyhrkl Baumann. „Támhle nahoře se zahnízdili ostřelovači. No, sem určitě nedostřelí... Čéče, Norrisi, i kdyby dostřelili, nestrefí se..."

„Identifikujte se... Identifikujte se..."

Jeho úsilí bylo odměněno.

„Máš nahnáno, co?" zazněl mu za uchem hrubý zupácký hlas.

„Tady major Oggerd! Představte se!"

„Co to na mě zkoušíš? My smě buldočí, na nás žádný šarže neplatí! Pěkně vypochodujte z lesa s rukama nad hlavou -"

„Jsem major Oggerd!" zamručel Oggerd. „Toto je nezákonná akce! Představte se! Vaše jméno a hodnost?"

Baumann, opírající se o kmen borovice, se zlomil v pase. Teprve o tři vteřiny později k nim dolehlo prásknutí výstřelu.

„Ježíši," vyhrkl Baumann. Přejel si dlaní po břiše a nevěřícně se zadíval na krvavou šmouhu.

Nohy se pod ním podlomily a on padl do borůvčí. Oggerd se k němu prosmýkl, vzal ho za rameno a vtáhl hlouběji mezi stromy.

„Co je vám?"

Ale viděl to sám. Kulka prošla břichem a vyšla zády, přitom zřejmě škrtla o páteř.

„Jak mě mohli trefit? Na takovou vzdálenost?" sípal Baumann.

„Chci slyšet vaše jméno," zachraptěl Oggerd do vysílačky. „Tohle byla vražda! Ponesete zodpovědnost!"

„Drž hubu, idiote! Ten tvůj knecht stráví zbytek života na vozejčku! Přestaň žvanit! Všichni ven z lesa! Pohyb! Hned!"

„Čéče, Norrisi... Střelili mě do páteře! Nepohnu nohama!"

„Zmlkněte a poslouchejte!" burácel Oggerd do vysílačky. „Ponesete zodpovědnost za tohoto muže i za všechny vaše podřízené, které budu muset zabít. Protože vaše akce je nezákonná a já proti ní zakročím!"

Vypnul vysílačku a houkl k Norrisovi, který se skláněl nad zraněným přítelem: „Norrisi! Běžte za ostatníma!"

„Nedaruju jim to, majore! Nedaruju! Ti hajzlové!"

„Norrisi! Běžte za ostatníma a pomozte Pěnkavkovi! Já tady zůstanu a zdržím je!"

Výsadkáři se už stačili zformovat a vyrazit vpřed. Řídká rojnice se přibližila na vzdálenost sotva čtyř set metrů. Vojáci utíkali krátkými přískoky. Vždy patnáct, dvacet kroků sprintem, pak zalehnutí. Několikrát se převalili a čekali, až na ně zase přijde řada. V travnaté pláni i v poli se nerovnoměrně objevovaly i mizely drobné postavy, v maskovaném plastiku stěží rozeznatelné od okolního terénu.

„Nesvedete nic, majore," řekl Norris chladně. „Sou naditý do plastiku." „Norrisi!" zařval Oggerd. „Postarejte se o Ajnu - tady už nic nezmůžete!"

„Sbohem, Baumanne," stiskl Norris ruku zraněnému příteli. Otočil se a rozběhl ke stezce.

Oggerd a Baumann osaměli. Válečník horečně přemýšlel. Co by měl udělat? Zaklekl, založil pažbu do ramene. Párkrát vystřelil a pokaždé zasáhl. Nezdálo se však, že by to k něčemu vedlo. Buldočí se dostavili se v kompletní plastikové zbroji. Měli po těle jen málo míst, kam bylo možné umístit kulku tak, aby je zranila nebo zabila.

A Oggerdovi se nepodařilo zastavit ani jediného z nich.

Pro takovéto případy měl Oggerd plastikové chrániče proti kulkám a řezák, prosekávající plastik nepřátel, jako by byl z kartónu. Jenže většina plastikových součástek ležela u opuštěné pevností a na řezáku spočívala obrovská hmota létajícího talíře - pokud ovšem nevypadl někde do lesů.

Jako by Oggerd slyšel Pěnkavku: Oggie, proti těmhle maníkům máš asi tolik šancí jako batole, ohánějící se vařenou mrkví.

„Jak mě mohli trefit, majore?“ sípal Baumann u jeho nohou. „Na takovou vzdálenost?“

„Musím vás tu nechat, Baumanne,“ sklonil se k němu Oggerd.

„Proboha, majore! Dorazte mě!“

Válečník vyndal z pouzdra pistoli, natáhl ji, odjistil a vtiskl Baumannovi do ruky: „Musíte to udělat sám.“

Ztratil ještě pár drahocenných vteřin čekáním na to, až Baumann zmáčkne spoušť. Pak si vzal pistoli z jeho ochablé ruky.

***

Gowery, Ajna a Hal Hargo spěchali po stezce k jihu. Gowery znovu zmáčkl spínač: „Kinski! No tak Kinski!“

Nic.

Vyšli ze skal do areálu bývalého lomu.

Gowery znovu a znovu zkoušel vysílačku. Pak se stal zázrak, ze sluchátka se ozval hlas Wacova účetního: „Voláte mě? Slyším!“

„Kinski! Kde jsi? Jak daleko jsi od brodu? Jsi ještě v lese nebo už ve stepi? Máš koně? Přepínám!“

„Mám koně. Jedu stepí. Přepínám!“

„Kinski! Jeď přímo na sever! Pobídni koně, jeď co nejrychleji! Končím! Oggie! Oggie! Ozval se Kinski! Má koně a k lesu dorazí za necelou hodinu!“

„Utíkejte!“ ozvalo se ze sluchátka. „Já zdržím buldoky, ale zepelín otočil, aby nám odřízl cestu!“

Gowery už to viděl sám. Nad řídkým porostem mladých stromků zahlédl šedé vřeteno, jak se ve výšce asi sedmdesáti metrů propracovává k jihu. Zdálo se, že překonává boční vítr, ale i tak byla jeho rychlost asi deset kilometrů v hodině.

„Necelou hodinu,“ otočil se Gowery k ostatním. „Necelou hodinu běhu a jsme u koní! Musíme to vydržet! Ajno! Popadni Harga za druhou ruku! Utíkáme!“

Vnořili se do průseku v lese. K okraji lesa jim zbývaly asi dva kilometry, zdržováni zesláblým technologem se tam mohli dostat za dvacet minut.

Hal Hargo ztěžka dýchal, marťané sice vyléčili zápal plic i zlomená žebra, ale jeho tělo se dosud nevzpamatovalo z několikadenní horečky. Gowery a Ajna ho táhli mezi sebou.

Ještě před tím, než vyběhli z lesa, je dohonil Norris. A také zaslechli výstřely. Jednotlivé rány v intervalu asi jedné vteřiny. Zněly nepřetržitě snad tři minuty, tu a tam přehlušené osamoceným výbuchem. Na závěr zazněla detonace, která otřásla zemí a na severu zdvihla oblak prachu.

Alfa!

Tým Alfa spěchá po stezce, sevřené mezi skalními stěnami.

Jako první běží proražeč - obrovitý chlap krytý silnými pláty plastiku, na hlavě má naraženou hrncovitou přilbu. Jeho zbroj se ze všeho nejvíc podobá zástěře. Proražečovým úkolem je vázat nepřátelskou palbu a posloužit jako zastená dvěma samopalníkům. V neforemné rukavici svírá automatickou brokovnici. Pokud se objeví protivník, proražeč i oba samopalníci pokropí celé území deštěm olova.

Výstroj samopalníků není tak důkladná jako proražečova, ale stále ještě pokrývá bezezbytku celé tělo. Plastik střelců s útočnými puškami, kteří běží ve třetím sledu, se už rozpadl na jednotlivé díly: pancíř, přilba s chrániči uší, ramenní kryty, pláty přichycené na pažích a nohách. Mezi součástmi zůstávají škvíry.

Střelců je šest. Po navázání kontaktu s nepřítelem se rozběhnou do stran, zalehnou a začnou pálit na přesně zaměřené cíle. Jedním ze střelců je i komandant.

Jako poslední utíkají psovod a ostřelovač. V tuto chvíli drží psa vzadu, stopa je jasná a oni ho nechtějí vystavovat střelám nepřítele.

Úzká stezka kličkuje mezi skalními stěnami, vlastně z ní ani nelze odbočit.

Proražeč zpomaluje. Trasa ostře zahýbá doprava, za zatáčkou se průrva doširoka rozevírá. Jsou tam vidět mladé stromy, ostrohranné balvany, štěrk, dokonce i nějaké polorozpadlé boudy.

Proražeč zdvihá levici, zastavuje, zpoza čirého plastiku prohlíží terén. První ze samopalníků se mu krčí za zády, vykukuje za opancéřovaným bokem, druhý zůstává za ohybem cesty.

Plop!

Velkorážní kulka udeří do proražečovy nohy těsně při zemi, odhazuje ji dozadu. Proražeč se kácí, v pádu se snaží zacílit brokovnici.

Plop!

Další projektil naráží do hlavně brokovnice, smýká jí stranou a proražečův prst sklouzává z lučíku spouště.

Samopalník odskakuje od hroutícího se proražecova těla.

Plop!

Olověná pěst naráží do samopalníkovy silné rukavice, svírající zbraň. Drtí záprstní kůstky.

Plop!

Druhý samopalník vystrkuje hlavu z ohybu cesty, kulka mu naráží do vršku přilby, přiráží ji ke skalní stěně. Samopalník mimoděk tiskne spoušť, dávka bubnuje do zádového plátu muže před ním.

Proražeč hmatá po upuštěné brokovnici. Plop! Další zásah mu odhazuje pravici nazad. Samopalník za ním se zmítá v poryvu olověného deště, přepadává dopředu přes proražečovo tělo.

Oggerd vychází z úkrytu. Mačká spoušť se strojovou pravidelností, Plop! Plop! Plop! Proražeč hmatá po zbrani, ale kulka mu vždy srazí ruku stranou.

Druhý samopalník klečí v ohybu cesty, jeho krční páteř zřejmě nebyla stavěná na trhnutí, které jí udělila kulka z

Oggerdovy zbraně.

Oggerd opatrně odkládá svou precizní zbraň. Sahá po Baumannově AK, zavěšeném na jedné sponě řemení. Střílí levičkou a od boku. Přepínač má nastavený na jednotlivé výstřely. Jedno pohnutí ukazováku, jedna kulka vyletí z hlavně. Teď už žádný tlumič, ale burácení výstřelů. Prásk! ... Prásk! ... Prásk!

Strojová pravidelnost, interval jednoho úderu srdce.

Proražeč i oba samopalníci jsou dosud nezranění, ten druhý je trochu otřesený. Zjišťují však, že kamkoliv se chtějí pohnout, dostanou se do cesty žhavému kusu olova, který je odhazuje zpátky.

Prásk! ... Prásk! ... Oggerd se blíží krok za krokem. Proražeč se odhodlal k útoku, chce se na Oggerda vrhnout a zalehnout ho vlastním tělem.

Prásk! Kulka umístěná do vrchlíku hrncovité přilby jej sráží dozadu, proražeč padá naznak.

Prásk! Oggerd zaznamenává první výrazný úspěch, kulka prochází proražečovou podešví, Proražeč se vzpíná v náhlém záchvatu bolesti. Prásk! Prásk! Prásk! Oggerd usměrňuje oba samopalníky i střelce, který se přes ně pokouší vecpat za ohyb cesty. Střílí levičkou a od boku, ale zasahuje s neomylnou přesností,

Oggerd už je u proražeče. Kopnutím těžké boty ho sráží naznak. V pravici svírá dlouhý nůž, který ukořistil u pevnosti. Švihnutím přetíná řemen, který poutá přilbu k proražečovu zástěrovitému brnění.

Prásk! ... Prásk! ... Kopáním se snaží odrazit proražečovu přilbu od ramenního plátu. To se mu daří a Oggerd vráží ostří do vzniklé škvíry.

Zpod plastiku v pulzech vystřikuje krev, kapičky se rozpíjejí po zaprášené žule.

Proražeč se snaží servat si přilbu z hlavy, prsty zacpat ránu, zadržet tryskající krev. Pravice v silné rukavici se mu už téměř dostala pod přilbu, ale Oggerd mu ji odkopává od škvíry.

Proražečovy pohyby malátní.

Prásk! ... Prásk! ... Prásk! První samopalník natahuje ruku, jako by chtěl Oggerda odstrčit. Válečník mu hbitým pohybem vráží čepel do průramku plastikové vesty. Na hnědé žulové stěny dopadají kapky z další krvavé fontánky.

Oggerd se shýbá, bere druhého samopalníka za nohu, škubnutím jím smýká k sobě. Muž padá na záda. Oggerd mu neomylným pohybem sahá do brašny, pověšené křížem přes prsa. Vytahuje granát.

Stále střílí. Výstřely jdou v pravidelných vteřinových odstupech, vždy se zdá, že střelba končí, ale pak přece jen následuje další rána.

Zuby odtrhává pojistku granátu, v tu samou chvíli jeho výstřel sráží střelce, který se snaží použít zbraň.

Háže granát za ohyb cesty.

Detonace.

Tlaková vlna vyhodila střelce ven. Prolétl vzduchem ty dva metry, o které se předtím snažil popojít proti olověnému dešti. Padl na břicho. Vzadu v podkolení se mu rozevřela mezi chrániči škvíra a Oggerd do ní umístil další kulku.

Proražeč a první samopalník právě umírají, z tepen jim vytékají poslední kapky krve. Druhý samopalník a střelec se zmítají na zemi, zranění a v těžkém šoku způsobeném tlakovou vlnou. Oggerd se je nepokouší dorazit.

Netouží zabíjet. Tohle jsou císařští vojáci a on sám je císařským důstojníkem. K tomuhle nikdy nemělo dojít!

Na srdci mu leží těžký mrak nenávisti k polnímu maršálu Hayekovi.

Stále střílí. Teď už vypálil všech třicet patron ze zahnutého zásobníku Baumannova AK. Za opaskem má zastrkány revolvery a pistole, které vzal zabitým nepřátelům. Celkem třicet pět nábojů. Dalších třicet pět vteřin. Od střelce i druhého samopalníka si bere granáty, odtrhává pojistky a háže je za ohyb cesty. Skály se chvějí, odrážejí exploze mnohonásobnou ozvěnou.

Oggerd vchází za zatáčku. Sedm mužů a jeden pes tam leží rozházení na žlutohnědé žule, ohlušení výbuchy, zranění střepinami. Ze škvír mezi součástmi maskovaného plastiku vytéká krev.

Vzduch zhoustl prachem z roztřesených skal.

Další komando už spěchá po stezce, proražeč týmu Beta je od Oggerda vzdálený sotva třicet kroků. Mačká spoušť brokovnice. Oggerd včas uskakuje za ohyb stezky, za řemení přitom vleče dalšího střelce. Hrubé broky neškodně pleskají do skal.

Oggerd vytáhne ze střelcovy brašny granát, vyskakuje zpoza zatáčky. Granát letí plochým obloukem, naráží do proražečova hrudníku. Oggerd uskakuje do úkrytu, a tak nevidí, jak tlaková vlna sráží tým Beta dozadu.

Už vystřílel náboje ze všech zbraní, zbývá mu jen jeho vlastní pistole. To však úplně stačí.

Kryty clonou zvířeného prachu prohledává brašny ležících mužů, jednotlivými výstřely sráží ruce, které se pokoušejí zdvihnout zbraň. Jeden, dva, tři granáty. Z komandantovy brašny získává špalík plastické trhaviny.

Ukládá trhavinu do výklenku ve skalní stěně. Jednu po druhé trhá pojistky granátů a něžně klade těžká železná vajíčka k trhavině. Otáčí se a běží pryč. Zbývají sotva čtyři vteřiny, ale on ztrácí zlomek jedné z nich tím, že se ohne pro svou dokonalou pušku. Pak se stezkou prožene tlaková vlna, vytryskne i za ohyb, opře se Oggerdovi do zad a poponese ho o dva metry dál.

Tři granáty vybuchly zároveň a odpálily i plastickou trhavinu. Burácení je nesnesitelné až k zešílení. Zvuk exploze je tak silný, že způsobuje prudkou bolest. Trvá to však jen chviličku.

Skalní stěna praská, bortí se. Závaly pohřbívá muže týmu Alfa a přehrazuje stezku.

Oggerdův prudký útok trval sotva tři minuty, ale zničil tým Alfa a ochromil tým Beta. Na stezce je sice ještě dvacet či pětadvacet mužů, ale část z nich tu zůstane, aby vyprostili a ošetřili zraněné. Ostatní ztratí čas překonáváním závalu, uklidňováním vyděšených psů a orientací v oblacích zdviženého prachu.

Uprchlíci získali k dobru nejméně patnáct minut.

***

„Támhle!“ vyhekl Gowery a ukázal do stepi. „Pustíme se tímhle směrem a narazíme na naši včerejší stopu!“

Vyrazili přes pláň. Neviděli nic než povlovné kopce a polehlou trávu.

A zepelín.

Vzducholoď už je dávno předhonila, ale vítr ji snesl o dvě stě metrů stranou na východ. Posádka zpozorovala, jak uprchlíci vyběhli na volné prostranství, a začala otáčet stroj za nimi. Vřeteno se prodíralo přímo proti větru, který je snášel stále více k jihu.

Ajnin mobilní telefon zazvonil. Vytáhla ho z kapsy a přepnula na příjem. „Co je?“ zasípala.

„Je tam Gouwery Pjenkafka?“ ozvalo se ze sluchátka.

Podala aparát Gowerymu.

„Vy idijout!“ obořil se na něj aktuár Jasper Blackmore. „Ou co vy to poukoušet? Tamti killers od ten pig head marshall Hayek vás zamourdovat! Já nechtěla zamourdovány douktor Hargou! Vy zastavte to a já pomouhu vám!“

„Nedám vám Harga!“ zavřískl Gowery v poklusu. Reakcí na jeho odmítnutí bylo asi dvaceti vteřinové ticho. Už si myslel, že se aktuár Blackmore odpojil, když se marťanek ozval znovu: „Vy jútíkala do orresí, do lesa! Quicklyl Před vámi je gas! On zamourduje vás všecek!“

„Držte už hubu! Buďte zticha! Tyhle kecy o dusivým plynu znám! Už je na mě zkoušela i Markýza!“

Vztekle podal telefon Ajně a chopil se vysílačky: „Kin-skií! Kde jsi!“

„Co to je? Co je tohle?“ zazněl vyděšený Kinského hlas. „Zepelín! Vás pronásleduje zepelín? Asi nám právě odříznul cestu! Je jižně ode mne a vyskakujou z něj parašutisti!“

„Jižně od tebe? Ale to...“

Gowery vyběhl na nejbližší terénní vlnu. Stádečko koní uviděl vzdálené sotva sto padesát metrů, dosud ukryté v mělkém údolí. To byla ta dobrá zpráva. Horší však bylo, že z gondoly zepelínu právě vyskakovala další četa buldoků. Vítr je naštěstí snášel k jihovýchodu, tedy dál od uprchlíků.

Paradesantní výsadek byl špatnou zprávou, ale nikoli tou nejhorší. Gowery zároveň spatřil, jak se od jednoho ze vzdálenějších údolíček odpoutala šedá mlha.

A ta mlha se pohybovala.

Jak se zdálo - sunula se proti větru.

„Hej! Tady jsme!“ zamával Norris na Kinského. Pak si i on všiml šedého obláčku.

„Ježíšimarjá!“ zaječel.

Vzápětí už u nich Kinski zastavoval kavalkádu. Všiml si, jak se uprchlíci bezhlesně dívají na pohybující se šedou mlhu. Ohlédl se a zbledl jako vápnem natřená stěna: „Óóóó... Těžkej vzduch!“

Paralyzováni strachem zůstali stát a sledovali, jak mlha loví parašutisty, kteří už dopadli na zem. Prvního přepadla zezadu, nic netušícího, přejela ho svým šedým břichem. Další už ji uviděl, odhodil pušku i helmu a utíkal pryč od ní, za sebou vlekl padák, od něhož se ještě nestihl odpoutat. Jiný voják, už bez padáku, se rozběhl na opačnou stranu.

Šedá mlha se natáhla, jaksi se zploštila, jeden její výběžek olízl muže s padákem, a pak ho nechal jeho osudu. Na vzdálenost tří set metrů byl vidět jen jako malá postavička, jak se drží za hrdlo a stojí na místě.

Chapadlo se smrštilo a jakoby tím dodalo rychlost výběžku pronásledujícímu muže bez padáku. Celý chuchvalec mlhy poskočil a zalehl nešťastníka jako šedá duchna.

Čtvrtý z výsadkářů se dosud snášel k zemi, pokusil se taháním za šňůry změnit směr letu. Z šedého mračna se k němu natáhl ohebný chobot, obklopil ho mlhou, jež na něm ulpívala, i když dopadl do trávy.

„Na koně a pryč!“ zaječel Gowery. „Norrisi! Popadni támhletoho valacha! Hoď před sebe Harga a drž ho! Ajno! Támhleta strakatá klisna vypadá akorát pro tebe! Kinski! Nezapomeň na mezka! Ujíždějte na jihozápad - tam narazíte na les, ve kterém teče ta řeka!“

„A co ty?“ křikla Ajna, škrábající se na určené zvíře.

Gowery už seděl v sedle Vánočky a nožem přeřezával uzdy zbývajících koní,

„Vracím se pro Oggerda!“

Popadl uzdy Wacova obrovského hřebce i strakatého koníka, který dříve patřil Zmijímu zubu: „Jeďte!“

Otočil Vánočku a, následován oběma koňmi, cválal k severu.

Oggerda potkal asi dvě stě metrů od lesa. Na čáře stromů se rojili buldočí, někteří běželi za ním, jiní zaklekávali do střeleckých pozic.

„Oggie! Na pláni je těžkej vzduch! Skoč na koně!“

Obloukem se otáčel, naváděl koně do správného směru a zároveň je vedl k Oggerdovi. „Vezmi si strakáče - Wacův kůň vypadá pěkně vztekle!“

Od lesa zapraskaly výstřely, strakáč bolestně zaržál, vzepjal se a vyškubl uzdu z Goweryho pěsti. Na boku mu vykvetla krvavá skvrna. Dvakrát poskočil a pak se pod ním podlomily nohy.

Oggerd se přiblížil k Wacovu hřebci, chytil ho kolem krku a v běhu se vyhoupl do sedla. V ruce stále držel svou skvělou pušku, a to se mu zřejmě nevyplatilo. Nestačil dát nohy do třmenů a nestihl se dobře chytit oběma rukama. Hřebec vyhodil zadkem a Oggerd mu přeletěl přes hlavu, uzda mu vyklouzla z ruky, puška odlétla a dopadla pár metrů od něj.

Oggerd tvrdě dopadl na záda a jen se kutálel stranou, protože se mu hřebec pokusil dupnout na hrudník.

Gowery trhnutím uvolnil od pasu bič a práskl s ním po hřebci: „Tumáš, bestie!“

Splétaný řemínek vyryl na hřebcové zadku krvavou rýhu. Zvíře se otočilo a rozběhlo se k lesu.

„Chyť se třmenu, Oggie!“ křikl Gowery směrem, kde se stavěl na nohy válečník.

Oggerd se podíval po pušce. Už neměl šanci ji sebrat.

„Drž se, Oggie, jedem!“

Gowery pobídl Vánočku a rozjel se do stepi. Oggerd, pravou pěst sevřenou kolem třmenového popruhu, se dal znovu

do běhu.

Utíkal a přes závoj potu zahlédl, jak se k nim od jihovýchodu přibližuje šedá rozostřená skvrna.

„Vydržíš, Oggie?“ ohlédl se po něm Gowery.

Oggerd pádil dlouhými kroky, v plicích ho píchalo. „Do hajzlu, Oggie, už to nestihneme! Musíme zahnout!“

Gowery prudce odbočil k západu. Bojový plyn byl příliš rychlý a odřízl jim únikovou cestu na jihozápad. „Musíme projít!“ zařval Oggerd. „Nebo nás zazené do pláně a uštve nás!“

„Jo,“ křikl Gowery a stočil klisnu zase spíše k jihu.

Skok za skokem prchali k jihozápadu, ke spásné čáře lesa, vzdálené pět nebo šest kilometrů. Šedá mlha se k nim přibližovala z levého boku. Chvílemi se zdálo, že ji bezpečně minou, a chvílemi zase, že jim odřízne cestu.

Skok za skokem. Oggerd přes pot už ani neviděl. Potem mu zvlhla i rukavice, kterou se držel třmenu.

Další skok - a ruka mu sklouzla.

Setrvačností uběhl ještě pár kroků, pak padl do trávy.

Plíce ho bolely, jako by se měly roztrhnout. Zamrkal, aby z víček setřásl kapky potu. Viděl, jak Gowery obrací a jak se z boku žene šedavé mračno.

„Chyť se, Oggie - chyť se!“ švihá Gowery bičem. Oggerdova pravice chytá koneček a omotává si jej kolem zápěstí.

„Jeď, holka, jeď!“ pobízí Gowery klisnu.

Hladký plastik pancíře klouže po loňské trávě. Oggerd jede po břiše, drží se oběma rukama a zdvíhá hlavu. Vánočka, vyděšená k smrti, tepe kopyty zem.

Z boku se blíží šedý lovec.

A náhle je tady. Oggerd cítí tykadýlka, ohmatávající jeho obličej, oči, nos. Zatím jenom zvolna, váhavě. Průzračná, tenoučká vlákna se natahují ještě před samotnou mlhu. Oggerd je vidí jenom matně, spíše je jen tuší. Sahají i po rezavé klisně, ale zatím ji nemohou dostihnout.

Třímetrová délka biče se stává vzdáleností mezi životem a smrtí.

Oggerd se pokouší zadržet dech, nedýchat. Nejde to. Uštvaný zničujícím sprintem potřebuje kyslík. Bojuje, ale tělo nakonec udělá to, co chce.

Nádech. Už s tímto prvním nadechnutím se mu do plic dostaly tenoučké třásničky. Pálí, jako by byly z rozžhaveného drátu.

Polehlé stvoly loňské trávy mu sviští kolem tváří, od kopyt rezavé klisny stříká hlína. Oggerd lapá po dechu a s každým dalším nadechnutím cítí, jak se mu plíce plní nepřátelskou látkou. Pálí to. Nesnesitelně to pálí.

A pak je Vánočka vyváží ze zóny smrti. Těžký vzduch ztrácí tempo.

Vzdalují se od něj, opouštějí auru dychtivých chapadélek.

Oggerdem neovladatelně zmítá záchvat kašle, na rty mu vystupuje krvavá pěna.

Vší silou se drží konečku biče. V rudém oparu vidí, jak se přibližuje spásná hradba stromů. Trvá to dlouho, hrozně dlouho.

Od stromů se odlepují dva jezdci se třemi koňmi. Dojíždějí k němu, Pěnkavka zastavuje zpěněnou Vánočku. Společnými silami přehazují Oggerda přes sedlo nízkého strakáče.

***

Ležel zachumlaný v přikrývkách, které na koních dovezl Kinski, Nad ním se ve větru kymácely koruny smrků. Třásl se v horečce, propukal v záchvaty kašle, které mu trhaly plíce.

Ajna ho držela za ruku, vedle seděl s hlavou v dlaních Gowery.

Norris se ještě nedokázal srovnat se smrtí svého přítele Baumanna, stál opodál a co chvíli udeřil pěstí do kmene stromu.

Kinski se svědomitě staral o uštvanou Vánočku.

„Je to jako v příběhu, který nám vyprávěl jeden divoký lovec,“ řekl konečně Gowery. „Muž jménem Vhillo se vracel od Skleněné hory a na pláni ho zastihl jedovatý dech. Vhillo utíkal, uprchl jedovatému dechu, ale výběžky mu sežehly plíce. Vykašlával krvavou pěnu... Přežil, ale už se nikdy zhluboka nenadechl...

„Pan Oggerd umírá,“ zašeptal Hal Hargo. „Umírá. Má téměř dvaačtyřicet stupňů teploty. Jestli horečka ještě stoupne, zabije ho.“

„Nacpal jsem do něj už všechny léky! Měli bychom ho zabalit do mokrého prostěradla - jenže nemáme dost vody... Ani to prostěradlo. Kinski! Vezměte si s Norrisem celtu a najděte někde sníh!“

„Dala bych cokoliv, aby byl zase zdravý,“ vyhrkla Ajna. „Cokoliv!“

„Myslíš, že já ne...? Měl jsem ho nechat, aby naskočil za mne na Vánočku... Jenže ona by nás oba neuvezla... Oggerd váží metrák... Měl jsem ho vystřídat. Pustit ho do sedla a utíkat vedle...“

Nepřestával se obviňovat: „Proč Oggerd? Měl jsem to být já, ne on...“

Zadíval se na smutný, vyhublý Hargův obličejíček: „Haliku, ty ses přece chtěl vypravit na Mars.“

Po střízlíkově štětinaté tváři proběhla nesouhlasná vlnka: „To jsem nikdy nechtěl.“

„Ale chystal ses tam, ne?“

„A co jsem měl dělat?“ rozhodil Hal Hargo ruce. „Měl jsem strach, že mne pan Oggerd zabije, až zjistí, co jsem mu provedl s tím přístrojem na čtení myšlenek.“

Gowery ho zkoušel dál: „Ty by sis nepřál pracovat v těch bělostných aseptických laboratořích? Nechtěl bys používat přístroje, o nichž jsi zatím pouze četl ve starých skriptech? Být obklopen houfem úslužných asistentů, kteří zapisují každé tvoje slovo. Objevovat tajemství hmoty i tajemství života! To bys přece chtěl, ne?“ „Co to říkáš?“ zeptala se Ajna podrážděně.

„Když jim dáme Harga, marťani možná Oggerda uzdraví!“

„To se nikdy nemůže povést," hlesla zdrceně.

„Jo! Může se to podařit! Oni Hargovi vyléčili zápal plic během jediné noci! Pomůžou i Oggerdovi!"

Ajna se obrátila k Hargovi: „Pane doktore, souhlasil byste s tím?"

„Když já nevím... Pokud tím způsobem zachráníme pana Oggerda... Ano."

„Ajno!" vykřikl Gowery, „popadni ten svůj telefon a vyklepej mi na něm číslo Jaspera Blackmora."

S novou nadějí vyškubla z kapsy bezdrátový telefon. „Do psího ucha! Ta podobaná baterka je úplně prázdná! Zmáčknu ti tam poslední příchozí hovor... Tady to máš!"

Gowery vyskočil, přitiskl si aparát k uchu a v rozčilení vyběhl do pláně. „Tady Gowery Fink!" halekal, jako by chtěl dokřiknout až na orbitu. „To je pan Jasper Blackmore? Pane aktuáre, chcete ještě doktora Harga? Jo? Tak si pro něj přileťte - ale pod jedinou podmínkou! Oggerdovi spálil plíce těžký vzduch! Oggerd umírá! Musíte ho vyléčit! Cože? Jsme na kraji lesa u té řeky... myslím, že je to ta řeka... Musíte přiletět okamžitě... Oggerd umírá... Musíte... Dobře. Za soumraku zapálíme trojici ohňů..."

Vrátil aparát Ajně. „Přiletí, ale až po setmění. Říkal, že by nás nenašel, že už takovéhle hledání zkoušeli a bylo k ničemu. Že by jen zbytečně propaloval hydrogen..."

Sklonil se k hořícím Oggerdovým tvářím: „Oggie, musíš vydržet do večera. Vydrž! Pak přiletí marťani a uzdraví tě..."

Ajna se znovu chytila Oggerdovy ruky: „Neumírej, Oggerde, prosím..."

„To je konec. Do večera zbývá osm hodin. Neudržíme ho při životě." Válečníkovy rty se pohnuly. Něco zašeptaly.

„Řekl: jméno?" podivil se Gowery.

„Chce vědět své skutečné jméno" vysvětlila Ajna. „Říkal mi, že ho nezná a to že ho oslabuje..."

„Já vím. Vím, co to znamená."

„Zavolám strejdovi Albrechtovi," vyhrkla Ajna. „Ten nám určitě poví, z jaké je Oggerd rodiny. Zavolám mu... Ah! Baterka je definitivně v háji..."

„Nech to být."

Gowery přiklekl k Oggerdovi. „Oggie, slyšíš mě? Já znám tvoje skutečné jméno. Povím ti ho."

„Řekni... mi..."

Společně se slovy vyhrklo z Oggerdových rtů trochu červené tekutiny.

„Nemluv, Oggie, poslouchej. Znám tvé jméno už dávno. Znal jsem ho vždycky. Víš, já jsem poloviční sirotek, můj táta zemřel před mým narozením. Ale když mi bylo osm, našel jsem v novinách svůj idol. chlapíka, o kterém jsem snil, že je mým skutečným otcem. Orlando Orgonský. Říkali mu také Vévoda. Možná, myslel jsem si tehdy, můj otec nezemřel, jen odešel do války. Něco se mu přihodilo a on se zatím nemůže vrátit. Orgon... Vždyť to je jižní soused mé země...! Tehdy o Vévodovi psali neustále. Nejdřív jako o hrdinovi, vítězi nad hordami nájezdníků. Tu a tam se zmiňovali, že má syna, chlapce v mém věku. Představoval jsem si, že je mým bratrem. Jenže se něco změnilo a oni z Orlanda udělali netvora, zrádce. Byl jim nepohodlný, víš? To štvavé psaní trvalo jen asi tři týdny, pak Orlando zemřel. Zavraždili ho. A opět o něm pěli v novinách chválu, psali o něm jako o mučedníkovi. Jenže už bylo pozdě. Byl mrtvý.

Vystříhával jsem si Orlandovy fotky z novin a lepil si je do pokoje. Znal jsem jeho tvář do posledního detailu! Co se ale stalo s tím jeho synem? Nevím. Jen jedinkrát bylo v těch starých novinách zmíněno synovo jméno. Oggerd.

Pak jsem tě tenkrát, před čtyřmi roky, uviděl v té putyce. Tehdy mě tam vyhledal samotný Orlando, zvaný Vévoda! Tak podobný jsi mu byl! Jenomže to nebyl člověk, kdo za mnou přišel, ale stroj. Jako bys ani nebyl živý, Oggie. Bezduchý zabíječ! Zůstal jsem s tebou a hledal, jestli je vespod schovaný ten skvělý rytíř, ochránce sirotků a vdov, mstitel bezpráví. Postupně ses proloupával ven. Probouzel ses! A byl jsi takový, jakého jsem si vysnil, dokonce ještě lepší! Já... Oggie, tvoje skutečné jméno zní Oggerd, syn Orlandův."

„Orlando," zašeptal Oggerd zakrvácenými rty.

Přicházel soumrak a Oggerd dosud žil.

Na okraji lesa čekaly připravené tří velké hromady suchého klestí. Slunce se dotklo obzoru a Gowery vydal pokyn.

Ohně vzplanuly.

Nečekali dlouho, slabých patnáct minut. Létající talíř se nejspíš už v předstihu snesl nad planinu a posádka vyhlížela znamení. Na tmavnoucí obloze probleskla řádka světýlek, rozžehl se reflektor a hledal nejvhodnější místo k přistání.

Létající talíř se snesl těsně nad terén, vysunuly se z něj tři teleskopické nohy.

Vyklopily se schůdky, po nich seběhl aktuár Jasper Blackmore a za ním nějací další lidé, mezi nimi i lékař, který býval osobním doktorem samotného Císaře.

„Tak kde náš pacient?" rozhlaholil se Jasper Blackmore a náhle se zdálo být všechno snazší. „Kde oun?"

Položili Oggerda na nosítka a vmanévrovali ho do vnitřku stroje. Gowery, Hargo i Ajna osaměli u hasnoucích ohňů. Norris a Kinski se už dříve stáhli hlouběji mezi stromy. Pěnkavka pokládal za vhodné ukrýt v lese dva střelce, kdyby se snad Jasper Blackmore pokusil porušit dohodu.

Okénka létajícího člunu matně zářila do tmy.

Po chvíli sestoupil ze schůdků Jasper Blackmore.

„V pousledná minuté, my doctor řekla, pousledná minuté. Ale oun, kyborg, bjude zdravá. U nás poukročilé medicinálná science. Ták, pan douktor Hargou, vy jůž chystala na big trail, veliká cesta."

„Pan doktor Hargo tady počká, dokud nám nevrátíte zdravého Oggerda," upozornil Gowery.

„Tak, tak, ofcourse, tak byznys, já znala. Když ne zdravá kyborg, žádná douktor Hargo já nedoustala. Pan Pjenkafka - kdyby kyborg zemřela, mohla já bych vzít jeho hlava na prjůzkum?"

„Vzít si Oggerdovu hlavu? Na to zapomeňte!"

„Vy líbila se mi, pan Pjenkafka," pokýval Jasper Blackmore nazelenalou hlavou. „Vy good byznysmen. Tvrdý, oř correct. Já hned vzala bych vás na Mars, Nemedia, no vy tjůze big, veliká. Mars - tou planet pro malá lidycky. You see?

Věděla? Na Mars vždy byli vpuštěna jen malé človůěci. Malá človůěk - on jen málo dýchá oxygene, málo sní, málo pije. Málo látky na oudev. Proto já mála. Moj tátynek mály, mouja mother malá ousouba.“

„Na Mars se dostali jen malí lidé?“ podivil se Gowery. „Říkáte, že malý člověk málo sní i vypije... To zní dost logicky! Tak proto malí mužíčci... a zelení...“

„Haha, zelený?“ zasmál se aktuár Blackmore. „My ne zelený, my šédyví. Na Mars tam žádná ouzon, you see? Víme? Kde žádná ouzoun, tam rakouvina kjůže. To artifical pigment, jůmělá pigmentace,“ dotkl se své tváře. „Každé naše baby, djetjátko, ounou dostala jůmělá pigment. Haha, greenface, zelená tvar! Tam, v my old country, v má stará vlast, tam žila rjudá tvář! Víme? Rjudé tváře.“

„Hargo je přesně podle vašeho gusta. Mrňous.“

„Yes, vy bystrá hlava, pán Pjenkafka. Tou ajndženýr Brunn - on tjůze veliká! Já nemouhla ho vzít do Nemedia! Já nevěděla, jak já ho oudmítnout. Já bála ho. Oun mjel tu éliktrifikovanou rjůkavici... Já ne boujovník, páně Pjenkafka. Já byznysmen. Tady, you see.“

Jasper Blackmore sáhl do kapsy overalu a podal Gowerymu malou kartičku. Gowery na ni posvítil elektrickou svítilnou, uviděl černý, červený a zlatý nápis. Slova, kterým nerozuměl, nějaké kombinace čísel. Ale především nápis: Jasper Blackmore, actuar. Nemedia.

„Díky za navštívenku, pane aktuáre. Všude vás doporučím.“

„Nou nyc, mladá mjůž, já pjůjdu poudívala, jak daří náš pacient kyborg.“

Vycupital po schůdkách a nechal Ajnu a Goweryho jejich myšlenkám.

Noc ubíhala. Čekali.

***

Až před půlnocí se na osvětlených schůdkách znovu objevila drobounká Blackmorova postavička.

„Všetko v pourádku,“ zahalekal aktuár Blackmore. „Náš kyborg vstála ze záhrouba! Oun úže zdráv jakou... já nevěděla, jakou vy říkáte, ale u nás my říkala zdráv jakou poutrubová rat, krysa. Oun už přicházet. Ták, pán Gouwery Pjenkafka, já splnila svoje část byznys.“

Mohutná Oggerdova postava zastínila nasvícený dveřní otvor. Válečník sklonil hlavu, aby mohl projít. Nohy se pod ním podlamovaly, ale šel sám. Gowery a Ajna k němu přiskočili a podepřeli ho.

Dovedli ho dolů na pevnou zem.

„Hargo,“ řekl Gowery maličkému technologovi, „teď přišel tvůj čas.“

„Rád jsem tě poznal, Pěnkavko,“ přešlápl nejistě střízlík. „Rád jsem s tebou pracoval.“

„Jo, budeš mi chybět, Haliku.“

Hargo se otočil k válečníkovi: „Sbohem, pane Oggerde.“

„Sbohem, Hargo...“

„Omlouvám se za ten přístroj na čtení myšlenek...“

„Já se omlouvám... Promiň, Hargo...“ zachrčel Oggerd. „Zacházel jsem s tebou hrozně.“

„To nic, pane... Nevadí mi, že jste mě postřelil... Musel jste to udělat. Musím už jít. Určitě se ještě uvidíme...“

„Jo, to se uvidíme,“ přikývl Gowery. „Koupím si dalekohled a nechám si ukázat planetu Mars... Hlavně nám občas napiš, Haliku...“

Hal Hargo znovu nejistě přešlápl. Zdálo se, že chce ještě něco říct.

Neřekl nic.

Otočil se a po schůdcích vystoupil do trupu létajícího talíře.

Jasper Blackmore jim věnoval zářivý úsměv: „Já byla poutěšena s vámi dělat byznys, pán Gouwery. Má juctyvost, já klaněla se.“

I on vyšel nahoru.

Motory se tlumeně rozhučely. Létající člun se pozvedl nad terén.

Dvířka se zavírala, schůdky se skládaly, teleskopické nohy se zasunovaly.

Létající talíř, za tichého hučení motoru, vyrazil kolmo vzhůru.

Rozplynul se v černočerné noci.

„Tak,“ hlesl Gowery, „jsme znova a definitivně přišli o Harga. Měj se dobře, příteli.“

SEDMÝ DEN a další dny:
NÁVRAT ZTRACENÉHO PŘÍTELE

„Zvláštní,“ řekl Gowery. „Hučí mi v uších. Jako bych pořád slyšel ten létající talíř.“

„To slyšíš dobře,“ zachrčel Oggerd. „Visí nad námi.“

„Co tam dělají? Odlétli přeci před pěti minutama! Nebo si tu snad něco zapomněli?“

Hukot zesílil. Teď už nebylo pochyb o tom, že se talíř vrací.

Silný reflektor nasvítil terén.

Okénka se rozzářila.

Opěrky teleskopických nohou se zapřely do loňské trávy, spodní dvířka se otevřela a z nich se vyklopily schůdky.

Po nich seběhl Hal Hargo a za ním se hrnul Jasper Blackmore: „Tou vy mi nemohla jůdělala, pán douktor Hargou! Já měla douhoda!“

Chytil Harga za lem dlouhého pláště.

Hal Hargo švihl rukou a Jasper Blackmore si náhle uvědomil, že se dívá do dvou obrovských ústí dvouhlavňové

brokovnice.

„Nejspíš vás budu muset zabít, pane aktuáre," prohlásil Hal Hargo pevně.

Jasper Blackmore v hrůze ucukl, ale oči brokovnice ho neochvějně sledovaly. „Co se děje, Hargo?" zachraptěl Oggerd.

Hargo k němu otočil zkormoucenou tvářičku, ve světle oken se dal rozeznat jeho zdrcený výraz.

„Chtěl bych zůstat s vámi, pane!"

„Chtěl jsi přece odletět na Mars?"

„Prosím, pane... Dovolte mi zůstat... Já nechci do žádných... aseptických laboratoří... Ty nejúžasnější objevy jsou tady, na Zemi! Pane! Chci zůstat s vámi!"

„ Ahh... Myslel jsem... Byl jsem k tobě tvrdý, Hargo... Ty chceš zůstat se mnou?"

„Ano, pane, prosím..."

Oggerd ucítil, jak se mu uvnitř něco láme.

Dojetí. Ten pocit, který ho ovládl, se jmenoval dojetí - ale Oggerd ho dosud neznal.

Přál si složit hlavu do dlaní a plakat, jako občas bez ostychu plakal Gowery. Dosud si neuvědomoval, že má přátele. Nikdy je nepotřeboval. Trpěl je vedle sebe. Toleroval je ve své přítomnosti.

Považoval je za bezmocné lidičky, které on, silný válečník, ochrání před veškerým nebezpečím zlého světa.

Jeho přátelé dnes v noci udělali všechno, aby ho zachránili.

Tenhle potrhlý človíček dokonce... Dokonce nabídl sám sebe!

„Můžeš se mnou zůstat, Hargo... Zůstaň..."

„Cou?" vykřikl Blackmore. „Žádná douktor Hargou? Já přísahala k Bouhu - já vypnjůla satelit! Už žádná moubil telephone! Mjůžete si zastrkat vaše telifouny into the ass! Já rozstrelila satelit lejzerem!"

Stahoval se k létajícímu talíři a cosi ječel jazykem english.

Gowery později tvrdil, že Blackmorovy výkřiky zněly nějak jako to se můj účetní pořádně zapotí, než tuhle ztrátu odečte z daní, ale nevěřili mu.

***

O třicet hodin později se všechny mobilní telefony změnily v bezcenné krabičky, naplněné mrtvými měděnými drátky.

Aktuár Jasper Blackmore si zřejmě usmyslel, že polního maršála Hayeka zničí - a také to udělal. Odložil svůj odlet k Marsu o jeden celý drahocenný den, zřejmě i monitoroval Hayekovy hovory.

Zničil telekomunikační družici právě ve chvíli, kdy polní maršál na soukromé audienci předváděl Císaři výhody mobilní telekomunikace.

Ale obrovská ostuda, kterou Hayek utrpěl, nebyla tím, co polního maršála trápilo. Dante Albrecht, zvaný Inkvizitor, i císařský rada Fuchs mu šli tvrdě po krku.

K vyšetřování nikdy nedošlo, polní maršál Hayek byl nalezen ve svých pokojích s kulkou hlavě. Kdosi se pokusil rozšířit legendu, že maršál Hayek trpěl nevyléčitelnou nemocí, a proto spáchal sebevraždu, ale obecně se vědělo, že ho nechal odpravit Dante Albrecht.

***

Ajna splnila Oggerdovi všechno, co mu slíbila v domě na Skleněné hoře.

A ještě mnohem, mnohem víc.

KONEC

***

FIKTIVNÍ ROZHOVOR

Proč jsem napsal román z „oggerdovského" cyklu?

Už pár let učím na střední průmyslovce. Nejsem učitel ani profesor, nic takového, jenom externě vyučuju odborné předměty, například stavební mechaniku a hydrauliku. Loni v říjnu mě pozvali kluci, které jsem učil ve třeťáku, do hospody. Ukázalo se, že jsou fandové Ostří ozvěny a Projektu Berserkr. Přáli si číst o oggerdovské partě ještě něco dalšího. Okopíroval jsem jim ze starých Ikarií pár povídek, v souvislosti s tím jsem si uvědomil, že dorostla generace, která nezná věci, které vyšly před pár lety v časopisech.

Takže mě napadl plán na vydání sborníku již publikovaných povídek. Jednoduché, že? Sestavím věci, které jsem napsal dřív, a budu mít hotovo. Ve sborníku měly být povídky přímo oggerdovské, dále povídky s Oggerdem související či od Oggerda odvozené. Nakonec povídky s Oggerdem nesouvisející, ale do oggerdovské podoby přepsané (takovým tím způsobem, kterému Chandler říkal autokanibalský). Napočítal jsem asi deset textů z let 1992 až 1998, na knížku by určitě vydaly.

Tak nějak jsem cítil, že by se měl sborník vyfiltrovat něčím úplně novým. Na harddisku jsem objevil starý (zapomenutý), před mnoha lety rozepsaný oggerdovský příběh - původně to měla být povídka, několikrát jsem se ji pokusil srovnat do 40 normostran, ale vždycky se mi rozlila a pokaždé na jinou stranu. O loňských Vánocích jsem se v textu trochu povrtal, a pak se to začalo skládat samo.

Ještě bych chtěl dodat, že do Kyborgova jména se částečně promítlo jeho plánované (přesněji řečeno „potenciální") pokračovaní Střepy z Apokalypsy.

Jestli Střepy z Apokalypsy někdy napíšu? To sám nevím. Každopádně je mám (už několik let) rozepsané a děj podrobně vymyšlený.

Jak je to s oznámenou Zahradou sirén?

Ta už měla být napsaná dávno.

Léto je chudé na zakázky, a tak se můžu věnovat psaní. Například převážnou většinu Orcigardu jsem napsal předloni během 14-ti denního pobytu u tchyně. Mám na tu dobu krásné vzpomínky - psal jsem osm hodin denně, k tomu jsem pil pivo, taky jsem jezdil s dětma na kole do okolí, U řeky Orlice jsem zkoumal, jak vypadá luzní les a co v něm roste. Z hradeb zříceniny Potštejn jsem odhadoval, na jakou vzdálenost mohla Sylva zahlédnout pronásledovatele. A děti byly ještě tak malé... Tím chci říct, že na výšku měřily méně než já... Což už dneska neplatí...

Loni v létě se mi psaní Zahrady sirén nedařilo. Možná to bylo i tím, že jsem na začátku prázdnin koketoval s myšlenkou napsat volné pokračování Orcigardu, nazvaného například „Orcigard podruhé - Nevinná oběť“ - ale to mi pak rozmluvil můj nakladatel. Také jsem, sám sobě pro radost, napsal 80-ti stránkovou novelu „Šťastná náhoda“. Ze Zahrady sirén mám napsaných necelých 200 stránek a byl bych ji asi i dopsal, jenže pak přišla povodeň. Při tom, co se v Č. B. dělo během velké vody a krátce po ní, nebylo na psaní ani pomyšlení. Potom skončila okurková sezóna, nastala nová práce na zakázkách. Volný čas, určený pro psaní, odplynul s povodní.

Letos v létě mám v plánu v psaní Zahrady sirén pokračovat.

Chtěl bych se živit psaním?

Ve skutečnosti se psaním víceméně živím a líbí se mi to. Značná část mých příjmů pochází (bacha, teď přijde pointa) z psaní takzvaných požárních zpráv. No - a protože se živím především projektováním, i do projektů musím psát nějaké ty technické a průvodní zprávy.

Že to není ono opravdové „psaní“? To možná ne, ale je to mnohem lepší než chodit denně na osm a půl hodiny do práce.

Co mělo být obsahem „Orcigardu podruhé“?

Při psaní Orcigardu jsem si souběžně načrtl scénář k počítačové hře, nazvané (velmi nápaditě) Orcigard. Tato počítačová hra měla být mixem RPG, adventury a strategie. Hraničář Jonni Faylorg má dopravit orčí princeznu Alberqianu z bodu „A“ do bodu „B“. Bod „B“ ovšem leží na opačné straně Orcigardu. Jonni musí hledat cestičky v bažinách, smlouvat s orčími klany (aby ho pustily přes svá území), bojovat s nestvůrami i s nepřáteli, objevovat prastaré rozvaliny plné magických artefaktů... Jonni má v zádech tlupu zabijáků, kterým se musí vyhýbat, unikat před nimi, případně pozvolna snižovat jejich počet obratným manévrováním (to je ta strategická část).

Loni jsem se pokusil tuhle počítačovou hru rozkouskovat do série povídek, jakýchsi volně navazujících epizod - vypadla mi z toho „Stará válka“ (vyšla v Drakobijcích IV). Jenže pak příběh nabyl velice konkrétních obrysů, vyloupl se generální záporák i celá série intrik, lží a podrazů. Na šňůrku volně navazujících povídek to už rozhodně nevypadá. Příběh je příliš konzistentní.

Jestli „Nevinnou oběť“ někdy napíšu? Myslím si, že ne.

A jestli bych chtěl dotáhnout počítačovou hru do konce? Snad jen kdyby přišel šéf nějakého programátorského týmu, vybavený pořádným balíkem peněz.

Píšu radši sci-fi nebo fantasy?

To je otázka, na kterou neznám odpověď. Nevím.

Když píšu science-fiction, používám turistické průvodce, mapy, matematicko-fyzikální tabulky a kalkulačku. Pokud se pustím do fantasy, listuju v různých cestopisech a etnografických publikacích, znovu pročítám Robertsovu Cestu na severozápad či Schoelfieldovu Uťatou ruku a Velkého slona. V obou případech mám po ruce Křížkovu Encyklopedii zbraní a zbroje.

Myslím, že jsem potřeboval napsat sci-fi, a tak jsem se pustil do Kyborgova jména. Ale teď se chci zase věnovat fantasy.

Jaké mám plány do budoucna?

Samozřejmě Gordonovu zemi, což by měl být cyklus románů (snad trilogie), jehož začátkem bude Zahrada sirén. Tohle už se odkládat nedá. Nejradši bych „trilogii“ napsal celou najednou, a pak ji teprve nabídl nakladateli, aby měly jednotlivé díly stejný styl, aby si neprotiřečily a aby v nich nebyly dějové chyby. Jenže vyrobit tisícistránkového cvalíka najednou - to se mi asi nepoštěstí. Stejně se o to ale pokusím.

Další záležitost, o které už byla řeč, je příběh z války, oggerdovský román Střepy z Apokalypsy.

O poslední věci, kterou mám rozepsanou, začnu trochu zeširoka. Když jsem dopsal Šílený les, tak se nakladatel jaksi ztotožnil s postavou kapitána Rogera Schniregy (jméno se čte tak, jak se píše). Snažil se mě dokonce přesvědčit, aby Roger S-ch, tehdy zraněný kouzlem elfského krále Eagerpa, přikulhal do závěrečného masakru a - podepíraje se berlí - přiložil také svůj meč k dílu.

Přemluvit jsem se nenechal, ale Roger S-ch mi stále leží v hlavě. Dokonce natolik, že je hlavní postavou oné novely Šťastná náhoda, která dosud sní sen na mém harddisku. Načrtl jsem si sérii příběhů, vyprávěnou Rogerem S-ch. Mám velkou chuť napsat právě tuhle knížku povídek (nazvanou například Kapitán... No, to asi ne, jen si dělám legraci), ale jsem si vědom toho, že Gordonova země je přednější. Kdybych Zahradu sirén zase odložil, asi by mě pár lidí přestalo mít rádo (nejspíš včetně mého nakladatele).

Vladimír Šlechta